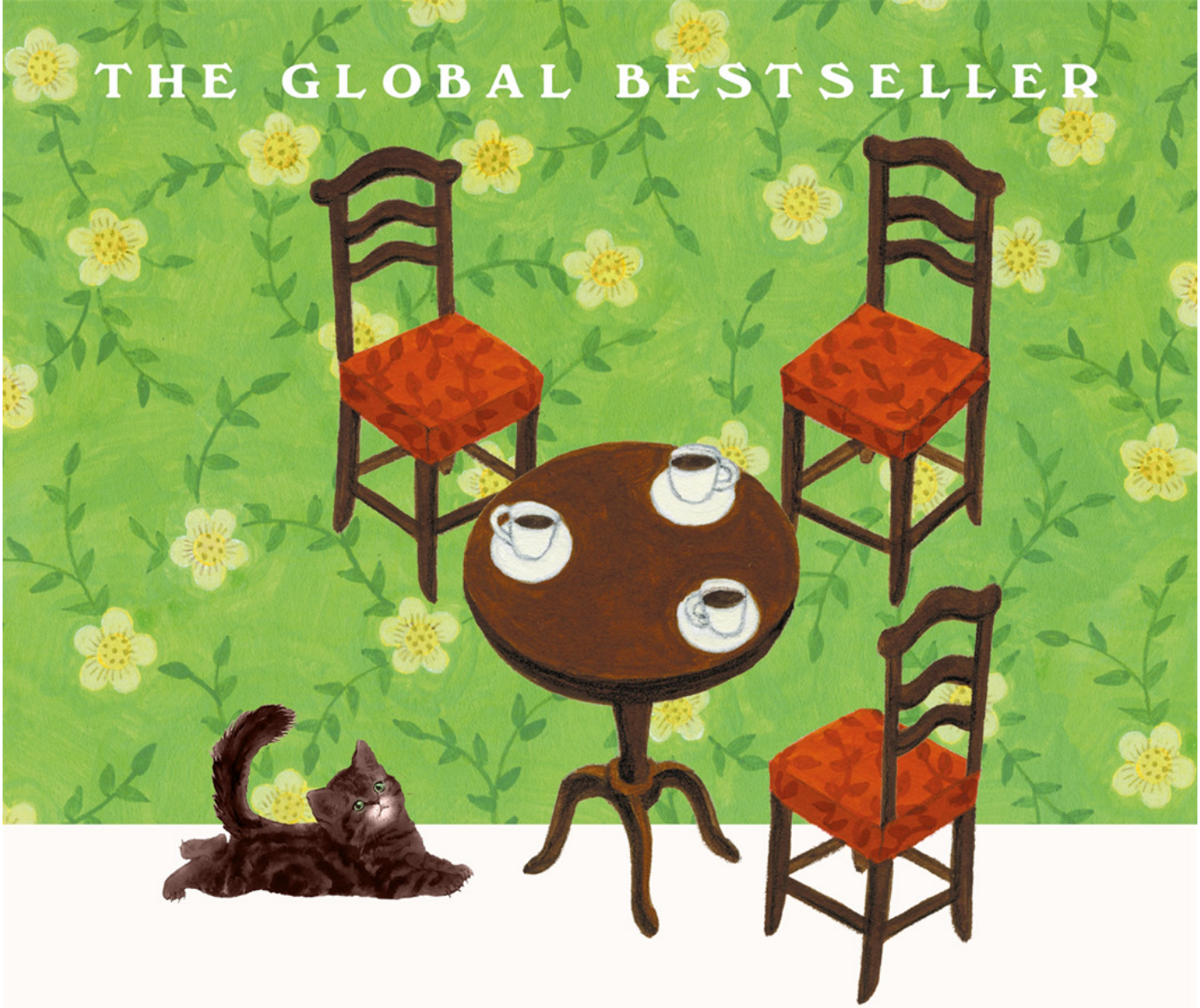
THE GLOBAL BESTSELLER

Before we forget kindness

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Bestselling author of *Before the coffee gets cold*

Toshikazu Kawaguchi

BEFORE WE FORGET KINDNESS

Translated from the Japanese by Geoffrey Trousselot

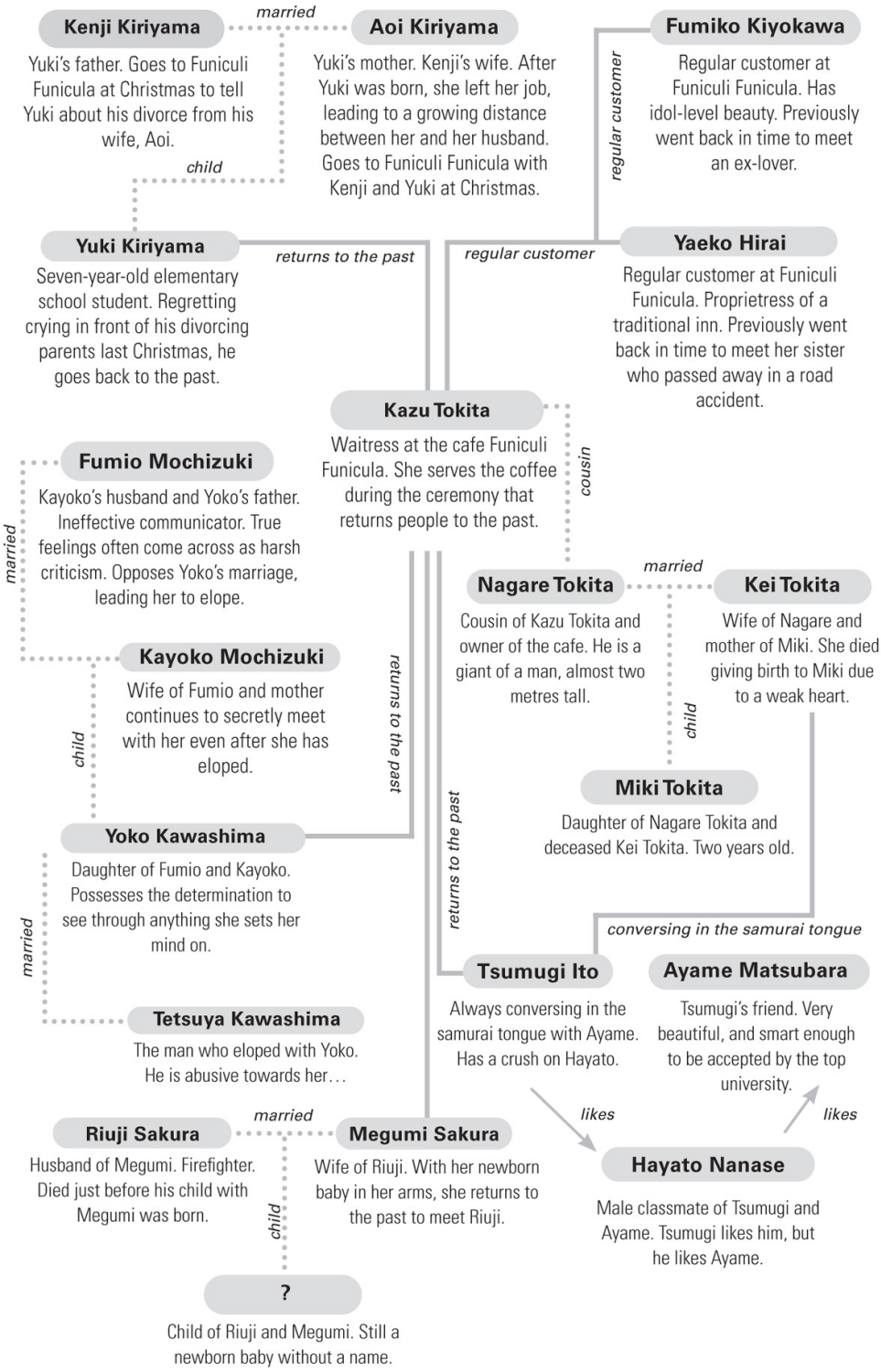
PICADOR

OceanofPDF.com

Geçmişe dönebilseydiniz, kiminle tanışmak isterdiniz?

OceanofPDF.com

RELATIONSHIP MAP OF CHARACTERS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kapak Başlık Sayfası İthaf Karakterler Arasındaki İlişki Haritası İçindekiler I Oğul II İsimsiz Çocuk III Baba IV Sevgililer Günü Yazar Hakkında Aynı Yazar Tarafından Yazılmıştır Telif Hakkı

OceanofPDF.com

BEN

Oğul

Sizi zamanda geriye götürebilecek kafe, Tokyo'nun Chiyoda şehrinin Kanda bölgesindeki Jimbocho semtindeydi. En yakın istasyondan biraz uzaktaydı ve tabelası sessiz, dar bir ara sokağın bir köşesine yerleştirilmişti.

Kafenin adı Funiculi Funicula idi. Bu isim, Napoli bölgesinden popüler bir İtalyan halk şarkısından alınmıştı; şarkı, kablolu demiryolunun açılışını anmak için bestelenmişti.

'Vezüv Yanardağı'nın alevli ateşlerine doğru'
Hadi yokuşu çıkalım...

Japonca sözleri böyle diyor bu şarkının melodisini çoğu insan en az bir kez duymuştur. Japonya'daki çocuklar melodiyi "Cinlerin Pantolonu" adlı, "Funiculi Funicula" parodi şarkısının melodisi olarak tanıyor. Bu zaman yolculuğu temalı kafenin neden bir İtalyan halk şarkısının adını taşıdığı, sahibi için bile bilinmiyordu.

Her zaman aşçı üniformasını giyen işletme sahibinin adı Nagare Tokita idi. İki metreden uzun boylu, heybetli bir figür olan Nagare, yoğun, neredeyse iplik gibi ince gözlere sahip, sessiz bir adamdı. Güçlü bir tapınak bekçisi heykeli gibi, dimdik duruyordu. Karısı Kei Tokita, kafede garson olarak çalışıyordu. Büyük, parlak gözleriyle her zaman gülümseyen, tasasız ve masum, arkadaş canlısı ve sıcakkanlı bir kişiliğe sahipti. Ne yazık ki, iki yıl önce kalp rahatsızlığı nedeniyle hayatını kaybetti ve geride annesi gibi büyük, parlak gözlere sahip kızları Miki'yi bıraktı.

Garson Kazu Tokita, Nagare'nin kuzeniydi. Açık tenli, dar, badem şeklindeki gözleri, düz burnu ve açık pembe dudakları vardı. Herkes ona güzel olduğunu söylerdi, ancak kalıcı bir izlenim bırakmazdı. Gözlerini

kapatsalar, nasıl göründüğünü hatırlamakta zorlanırlardı – hem genç bir kız hem de sakin, olgun bir kadın olarak görülebilirdi. Doğası gereği az konuşan biriydi ve bazı müşteriler onunla sohbet başlatmanın neredeyse imkansız olduğunu söylerdi.

Hatta ortada hayalet gibi, varlığı hissedilmez halde olduğu yönünde bir söylenti bile dolaşıyordu.

Ancak şu anda, sizi zamanda geriye götüren kahveyi hazırlayabilen tek kişi Kazu'ydu.

Nagare, Tokita soyadını taşıyordu, ancak bir erkek olarak kahve dökmeyi beceremiyordu. Bu yetenek, Tokita soyunun yalnızca kadınlarına özgüydü.

Müşteriler genellikle, Kazu'nun bunu yapması halinde geçmişe gidebileceklerini öğrendikten sonra, "Öyleyse lütfen kahveyi doldurun" derlerdi.

Ama bunun gerçekleşmesi için... bir müşterinin bu kafede geçmişe dönebilmesi için, başka can sıkıcı -hatta son derece can sıkıcı- kurallar vardı.

Her şeyden önce: Sınırlı Süre.

Anlayacağınız, geçmişte geçirebileceğiniz zaman, Kazu kahvenizi doldurduğu anda başlar ve kahve soğumadan hemen önce sona erer.

Bunu öğrenmek herkesi hayrete düşürüyor: "Ne? Gerçekten bu kadar kısa mı?"

Bir fincan kahvenin soğuması süresince kim ne yapabilir ki? En fazla on dakikanız olur. Belki bir kase hazır erişte yemek için yeterli. Suyun kaynaması beş dakika, döküldükten sonra da üç dakika daha beklemeniz gerekebilir, bu da yemek yemek için sadece iki dakikanız kaldığı anlamına gelir. Eğer dışarıda bir akşam yemeği yiyorsanız, sipariş ettiğiniz yemeğin gelmesi için on dakika muhtemelen yeterli olmaz.

Bunun herkesi caydıracağını düşünürsünüz. Ama hayır, bazıları şöyle diyecek: 'Eh, neyse... ama yine de, geçmişe dönme şansım olsa...'

Ancak bir sonraki kuralı duyduklarında, müşterilerin neredeyse tamamı şu sonuca varacaktır: "Eğer durum böyleyse, geri dönmenin bir anlamı yok."

Vazgeçmelerinin sebebi, geçmişte yaptığınız hiçbir şeyin bugünü değiştiremeyeceği kuralıdır.

Pişmanlık iki şekilde ortaya çıkar: yapılan eylemler ve kaçırılan fırsatlar.

Bir şey yaptıktan sonra duyulan pişmanlık, ya o şeyi geri alamamaktan ya da duyarsız bir yorumla birini incitmek veya aşkını ilan ettikten sonra kendini perişan hissetmek gibi korkunç sonuçlardan kaynaklanır.

Bunun aksine, bir şeyi yapmamaktan duyulan pişmanlık, söylenmemiş sözlerle veya ilan edilmemiş aşkla ilgilidir.

Geçmişe dönme isteğinin en yaygın nedeni, bir şeyi tekrar yapmak istemektir. Ancak geçmişte yaptığınız hiçbir şey bugünü değiştirmeyeceği için, herkes "O zaman geri dönmenin ne anlamı var?" demek isteyecektir.

Yalnız, geçmişe dönmenin kuralları bunlarla sınırlı değil.

Bu yolculuğu yapmak için kafede belirli bir sandalyede oturmanız gerekiyor. Ancak o sandalye başka bir müşteri tarafından işgal edilmiş olacak. Ve o müşterinin tuvalete gitmek için sandalyeyi boşaltmasını beklemeniz gerekecek.

Eğer şanslıysanız ve o koltuğa oturup zamanda geriye yolculuk yapma fırsatı bulursanız, geçmişte kaldığınız süre boyunca asla oradan inmemelisiniz. Ayrıca, geçmişte kimlerle görüşebileceğiniz de daha önce kafeyi ziyaret etmiş kişilerle sınırlıdır.

Bir sürü sorunlu kuralı duyduktan sonra, bazı şüpheci müşteriler, "Geriye dönmenin imkansız olduğu gerçeğini saklıyor gibisiniz sanki" diye haykırıyorlar.

Bu gibi durumlarda, Kazu tartışmaya girmek yerine sakinliğini korur ve "Öyle diyorsanız," diye yanıt verir. Sonuçta, geçmişe dönme kararı her müşteriye aittir ve Kazu tartışmayı çok sıkıcı bulmaktadır.

Yuki Kiriyama yedi yaşındaydı. Sırtında parlak siyah deri bir okul çantası taşıyordu.

'Affedersiniz, size bir şey sorabilir miyim?' Bu kadar kibar ve saygılı bir ifadeyi o yaştaki bir çocuktan duymak alışılmadık bir durumdu.

Prestijli özel ilkokulun üniformasının kısa kollu gömleği, soluk kollarını ortaya çıkarıyordu. Dik duruşu ve gergin omurgası, iyi bir terbiye aldığını gösteriyordu. Haziran sonuydu ve cırcır böceklerinin ötmesi için henüz çok erkendi, ama dışarısı yaz ortası kadar sıcaktı. Sakin ifadesinin aksine, yüzünden süzülen ter, bir ilkokul öğrencisinin çocuksu cazibesini daha iyi yansıtıyordu.

Kazu Tokita, "Elbette, nedir o?" diye yanıtladı. Yaptığı işe ara verip çocuğa yaklaşmıştı. Kazu, yetişkinlerle ya da çocuklarla konuşurken hep aynı üslubu kullanırdı.

'Bu kafeye gidersem geçmişe dönebileceğime dair bir söylenti duydum. Bu doğru mu?'

Yüzünden süzülen teri silmeden Yuki, Kazu'ya baktı.

Kafenin müdavimlerinden, üç yıl öncesine zamanda yolculuk yapmış olan Fumiko Kiyokawa, dayanamayıp araya girdi: "Sen ilkokul öğrencisisin, değil mi? Bu söylentiyi nereden duydun?" Sesi, bir yetişkinin bir çocuğa konuşma şekline çok benziyordu. Sanki "Geçmişe yolculuk yapmayı düşünmüyorsun herhalde?" diye soruyordu.

Daha önce hiçbir çocuk böyle bir şey yapmak için kafeye gelmemişti: eğer gerçekten bu yüzden geldiyse, bunu yapan en genç kişi olacaktı. Ama Kazu'nun ona doldurduğu kahvenin tamamını içmesi gerekecekti ve Fumiko, ilkokul öğrencisinin kahve içmek için çok küçük olduğunu düşünüyordu.

‘Annemle babam hâlâ birlikte yaşarken, büyükbabamdan bu kafe hakkında hikayeler dinlerdim.’

'Vay canına.'

Fumiko'nun yüz ifadesi karardı ve Kazu'ya baktı. Anne babası boşanmış mı?

Kazu bu örtülü soruyu görmezden geldi ve yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan, "Evet, geri dönebilirsin," diye yanıtladı.

Uzlaşmaz farklılıklar.

Bu, günümüzde boşanmanın en yaygın nedenidir. Diğer yaygın nedenler arasında mali zorluklar, aile içi şiddet ve sadakatsizlik yer almaktadır. Tipik bir boşanmada, birden fazla nedenin etkili olduğunu varsaymak mantıklıdır. Benzer şekilde, 'uzlaşmaz farklılıklar' tek bir uyumsuzluk nedenini ifade etmez: bir ilişkide aşılması veya üstesinden gelinmesi zor olan çeşitli kabul edilemez davranışların veya sürekli memnuniyetsizlik duygularının bir kombinasyonunu tanımlamak için kullanılır.

İstatistiklere göre, Japonya'da her bin kişiden bir veya ikisi boşanmış durumda. Boşanma sürecinin artık daha kolay hale gelmesi de bunun nedenlerinden biri.

Aile ve toplumla ilgili değerler değişiyor. Günümüzde, yeni bir eve taşınan ailelerin komşularıyla tanışmak için gösterdikleri çaba giderek

azalıyor. Hatta, kentsel alanlardaki apartman sakinlerinin komşularının yüzlerini bile tanımamaları yaygın bir durum.

Ayrıca, akıllı telefonların ve web kameralarının yaygınlaşmasıyla artık uzaktaki arkadaşlarımız ve sevdiklerimizle yüz yüze iletişim kurabiliyoruz. Sonuç olarak, insanlar mahallelerinde veya bloklarında yeni ilişkiler kurmadan gayet iyi geçinebiliyorlar ve bu da çekirdek ailelerin sayısının artmasının nedenlerinden biri olabilir. Bununla birlikte, çekirdek aile yapısı daha da parçalanıyor ve günümüzde bireye daha fazla önem veriliyor. Aslında, bu hane içinde giderek artan bir eğilim ve eşler giderek daha sık bireysel olarak yaşıyorlar.

İnsanların hayatlarında yaşadıkları stresin büyük bir kısmı, anne veya baba, çocuk, kardeş, arkadaş, iş arkadaşı veya elbette eş gibi yakın çevrelerindeki kişilerle olan ilişkilerinden kaynaklanır.

Kendilerine özgü yaşam tarzları ve rutinlerine göre hayatlarını sürdüren iki kişi evlenip birlikte yaşamaya başladığında, kaçınılmaz olarak hayatlarını paylaşarak önemli bir süre birlikte zaman geçireceklerdir.

Elbette, her iki eş de birbirini ömür boyu eş olarak kabul edip evlilik hayatına birlikte başladıkları için, yaşam tarzlarını ve rutinlerini birbirlerine daha iyi uyacak şekilde ayarlamaları gerekir. Aralarında sevgi olduğu sürece, bu ayarlamalar ilişkilerinde mutluluk ve tazelik kaynağı olarak görülebilir. Ancak sevgi azalmaya başlar ve bireyselliğe önem verilirse, sorunlar ortaya çıkabilir ve sevgi nedeniyle katlanılan şeyler dayanılmaz hale gelebilir; bu tür bir bozulma mutlaka para, aile içi şiddet veya sadakatsizlik gibi kolayca belirlenebilir nedenlerden kaynaklanmaz.

Arkadaşlar arasında affedilebilir olan şeyler, daha sonra tahammül edilemez hale gelebilir. Böyle bir dönüm noktası, ilişkinin romantik bir ilişkiye dönüşmesi, çiftin birlikte yaşamaya başlaması veya evlenmesi olabilir.

Uzlaşmaz farklılıklar net nedenlere indirgenemez. İşler bir türlü yolunda gitmez ve durum dayanılmaz ve rahatsız edici hale gelir. Buna rağmen, ilgili tarafların birbirlerinden nefret ettikleri anlamına gelmez.

Evli olmasaydık, gayet iyi geçinebilirdik.

Daha önceki, daha dostane bir ilişkiye geri dönme fikri, sürekli diken üstünde yaşamanın getirdiği gerilimden kurtulmanın bir yolu olarak görülüyor.

Evlenmeden önce daha iyi anlaşıyorduk. O günlere dönelim.

Stresi azaltmanın ve aileyi sevmemekten kaçınmanın tek bir yolu kalmış

gibi görünüyor.

Yeniden başlayalım ve kendimize ikinci bir şans verelim.

Ve boşanma tercih ediliyor.

Bu elbette sadece bir örnek ve boşanan tüm çiftler için geçerli değil.

Ancak, anne ve babası arasındaki bireycilik krizinin ortasında kalan ve durumdan dolayı büyük acı çeken bir çocuk vardı.

Yuki, bu kafede gözyaşlarına boğulduğu zamana çok pişman olmuştu.

Her şey geçen yıl Noel sabahı kahvaltıda başladı. Babası Kenji, hiç beklemediği bir anda, "Yuki, Disneyland'e gitmeye ne dersin?" diye önerdi.

Yuki kafası karışmıştı: Kenji sık sık işleriyle meşgul olduğunu iddia ediyor ve nadiren evde oluyordu.

'İşin yok mu?'

'Ne? Bu fikri beğenmedin mi?'

Hayır, öyle değil.

Yuki, masanın karşısında tost yiyen annesi Aoi'ye baktı. Aoi, Kenji'ye her danıştığında, Kenji hep, "İşlerim yoğun, ev işlerini sana bırakıyorum," derdi; bu yüzden Yuki, babasının davetine cevap vermeden önce annesine danışması gerektiğini düşündü.

"Bu kulağa hoş bir şey gibi geliyor. Sonuçta Noel, değil mi?" dedi Aoi.

Kenji, "Kesinlikle," diye onayladı.

Yuki, Aoi'yi Kenji'nin önünde gülümserken görmeyeli epey zaman olmuştu, bu yüzden sevinçle, "Tamam, hadi gidelim!" diye bağırdı.

Disneyland'e arabayla gittiler. Aoi direksiyondaydı, Yuki ise ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Başlangıçta yolculuk sorunsuz geçti; Tokyo'nun merkezindeki Kanda'daki evlerinden, Metropolitan Otoyolu 4 numaralı güzergah üzerinden, Bayshore güzergahındaki planladıkları çıkış noktası olan Kasai Kavşağı'na yaklaşık yirmi dakika sürdü. Ancak Noel olduğu için trafik çok yoğundu.

'Sana Urayasu Kavşağı'ndan çıkmamız gerektiğini söylemiştim.'

'O zaman sen araba kullanmalıydın.'

'Ne? Sen araba kullanmayı teklif etmiştin.'

'Sadece arabada biraz iş yapmak istediğini söylediğin için. Şimdi de arka koltuktan yönlendirmeye kalkışmaya cüret ediyorsun.'

Kenji ve Aoi, evden ayrıldıklarından beri böyle didişiyorlardı ve o gün de çoğu günden farklı değildi. İkili, birkaç yıl önce önemsiz konularda kavga etmeye başlamıştı: bunun sebebi, iş ve ebeveynlik hakkındaki farklı değerleri ve inançlarıydı.

Yuki doğduktan sonra Aoi, onu kreşe bırakıp reklam ajansındaki işine geri dönebileceğini düşünüyordu. Ancak Kenji ısrar etti: "Enerjini Yuki'ye annelik yapmaya adamanı istiyorum, çünkü üç yaşına kadar olan ilk yılları kişiliğinin şekillenmesinde büyük bir etkiye sahip olacak."

"Evet, bu iyi bir nokta. Tamam, sanırım Yuki üç yaşına gelene kadar kariyerime ara vermeye katlanabilirim," dedi Aoi, Kenji'nin bakış açısını anlayarak.

Kenji cevap vermedi ama Aoi'nin "dayanmak" kelimesini beğenmedi. Neden sanki çok şey istiyormuşum gibi gösteriyor? Bir annenin ilk içgüdüsü çocuğuna öncelik vermek olmalı değil mi?

Aoi'nin düşüncelerinde olumsuz hiçbir şey yoktu. Sadece sevdiği işine geri dönebilmek için bir süre beklemesi gerektiğini ifade ediyordu. Aslında içinden "Yuki'yi büyütmek işimden çok daha önemli" diye düşünüyordu, ama bunu Kenji'ye söylemedi.

O konuşmadan sonra Kenji, tartıştıkları her şey için, ‘Ev işlerini sana bırakıyorum,’ dedi. Cevabının bilinçaltında, anneliğin tam zamanlı bir iş olduğuna dair inancı yatıyordu.

Bu durum Aoi'nin canını sıktı. Neden tüm zamanımı Yuki'ye ayırmam için beni bu kadar zorluyorsun? İşini bahane ederek babalık sorumluluklarından kaçıyorsun gibi görünüyor. Ama bir şey söylersem, sonunda kavga edeceğiz.

Kenji ondan memnuniyetsizlik duyarken, Aoi de ona karşı duyduğu kızgınlığı bastırıyordu. Yuki üç yaşına gelene kadar duygularını sessizce içinde sakladı, ancak daha sonra onunla ilgilenmekle o kadar meşgul oldu ki, kariyerine geri dönme isteği giderek azaldı.

'Ajansa geri dönmeyi planlamıyor muydunuz?'

'Belki de Yuki'ye ve ev işlerine daha çok yardım etseydin.'

‘Bunun için vaktim yok. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun. Hafta sonları bile çalışmak zorundayım.’

'Tekrar çalışmaya başlarsam, benim için de aynı şey geçerli olacak. O zaman Yuki'ye kim bakacak?'

'Onu kreşe bırakabiliriz.'

'Bunu bu kadar rahat bir şekilde söyleme.'

'Ne demek istiyorsunuz? Başından beri Yuki üç yaşına gelene kadar böyle devam edeceğine karar vermiştik.'

'Bunu söyleyen sen değil miydin?'

'Ama siz de aynı fikirde değil miydiniz?'

'Yani ne demek istiyorsunuz? Benden iş ve ev işlerini dengelememi mi istiyorsunuz?'

'Bunu bilerek işe geri dönmek istediğini söyledin.'

'Üç yıl önceydi. Çocuk yetiştirmenin bu kadar zor olacağını bilmiyordum, ayrıca...'

'Ne?'

'Çocuk yetiştirmeye bu kadar ilgisiz olacağını beklemiyordum.'

"İlgisiz olduğumdan değil. Ailemizi geçindirmek için çok çalıştım. Şimdi sıra sizde, işinize geri dönün ve bana biraz ara verin."

'Ne? Sanki son üç yıldır ortalıkta dolanıyormuşum gibi konuşuyorsun.'

'Hadi ama, çocuk bakmak işten biraz farklı.'

'O zaman bence kendin denemelisin. Ne kadar zor olduğunu göreceksin.'

"Ama bunu nasıl yapabilirim ki? Çalışıyorum."

Aralarındaki atışmalar, yoğun duygularla körüklenen karşılıklı bir misilleme alışverişiydi ve sonuç olarak gerçekte ne demek istedikleri çarpıtıldı ve birbirlerini anlayamadılar.

Yuki, etrafında olup bitenleri anlayabilecek yaşa geldiğinde, anne babası her gün kavga ediyordu ve o her zaman arabuluculuk yapmak için devreye giriyordu.

O Noel sabahı Disneyland'e giderken arabada bile, "Keşke direksiyonu ben devralabilseydim. Özür dilerim anne," diye araya girdi. Yuki'nin sözleri yalan değildi: Gerçekten de yer değiştirmeyi ve direksiyonu kendisinin kullanmasını çok istiyordu. Aoi onun bu duygusunu tamamen anlıyordu ve Kenji oğlunun eşsiz iyiliğinden gurur duyuyordu.

'Sorun yok Yuki. Annemle babamın suçu. Bugün Disneyland'deyiz, o yüzden birbirimize iyi davranalım. Değil mi baba?' Aoi, dikiz aynasından Kenji'ye dikkatle baktı.

'Ah, doğru.' Kenji'nin ifadesi, sanki bir şey hatırlamış gibi değişti. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve çantasına koydu.

'Üzgünüm Yuki. Baba bugün artık daha fazla çalışmayacak.' Kenji arka koltuktan Yuki'ye özür dilercesine başını eğdi.

Yuki, kocaman bir gülümsemeyle, "Tamam," diye yanıtladı.

Disneyland'e geç vardıkları için arabalarını biraz uzakta park etmek

zorunda kaldılar. Ardından park giriş kapılarında, bagaj kontrolünden geçtikten sonra, bilet gişesine giden uzun kuyruğun sonuna katıldılar. Bu sırada evden çıktıklarından beri iki buçuk saat geçmişti.

Disneyland bazen hafta sonları, tatillerde ve Noel Günü'nde giriş kısıtlamaları uyguluyor. Parka girmeyi başarsalar bile, popüler atraksiyonlara binmek için birkaç saat daha beklemek zorunda kalıyorlardı.

Bir zamanlar şöyle bir şehir efsanesi vardı: Disneyland'e giden çiftler ayrılıyor. Belki de rakip eğlence parkları tarafından kötü niyetle yayılmıştı, ama bu ifadede bir nebze doğruluk payı varsa, bunun sebebi kesinlikle uzun bekleme süreleri olurdu.

Bekleme süreleri, Standby Pass'in uygulamaya konulmasından önce çok daha uzundu, bazen bir buçuk saati aşıyordu. Yıllık geçiş kartı olan bir çiftin favori bir atraksiyonu varsa veya binmek istedikleri bir atraksiyon varsa, bekleme süresi o kadar kötü olmazdı. Ancak, Disneyland'ın sıkı hayranı olmayan ve yıllık geçiş kartı olmayan çiftler için bekleme süresi beklenenden çok daha uzun olabiliyor, konuşma konularını tüketebiliyor ve garip sessizliklere, hatta kavgalara yol açabiliyordu. Daha sonra, Disneyland'a gittikten sonra ayrılan çiftlerle ilgili hikayeler biriktikçe, bir şehir efsanesi doğdu.

Yuki'nin daha önce duyup duymadığı bilinmese de, Disneyland'e gitmek istemesinin nedenleri farklıydı. Çünkü Disneyland'e dair şans getiren batıl inançlar da vardı; örneğin, giderseniz mutlu olursunuz. Mesela, Mickey veya Minnie ile el ele tutuşursanız aşkı bulursunuz ve Disneyland'e giderseniz çocuk sahibi olursunuz. Bu tür şans getiren batıl inançlar asılsızdır. Ancak Disneyland, hayaller krallığı olarak bilindiğinden, iyi şans getiren işaretler aracılığıyla mutluluk arayan ziyaretçiler için mükemmel bir yerdir. Bir başka şans getiren batıl inanç da şudur: 'It's a Small World'ün son kapısında bir dilek tutarsanız, dileğiniz gerçekleşir.

‘It’s a Small World’, ziyaretçileri su üzerinde yüzen bir gondolla dünyanın ülkelerini gezdiren bir turistik mekan. Yuki o kapıda bir dilek tutmayı planlıyordu.

Neyse ki, arabada yaşadıkları tartışmanın ardından Kenji ve Aoi uzun bekleyiş boyunca gülümsemelerini hiç kaybetmediler. Sadece bir popüler atraksiyonu deneyimleyebildiler, ancak Yuki memnundu: 'It's a Small World'deki son kapıdan geçerken gondolun önünde bir dilek dileyebilmişti.

Kenji onları eve götürdü. Yuki arka koltukta, başı Aoi'nin kucağında

uyuyordu. Yıllar sonra ilk kez ailenin üç üyesi birlikte tatil yapmıştı. Yuki, sırf bu heyecandan bile bitkin düşmüştü.

Aoi, "Yuki, geldik. Uyan," dedi.

Hedefleri, evlerine yakın bir kafe oldu.

Akşam yemeği yemek amacıyla Jimbocho İstasyonu'nun önüne park etmişlerdi, ancak Noel günüydü ve tüm restoranlar doluydu. İstasyondan uzaklaşarak sessiz bir ara sokağa girdiler ve bir kafe tabelası gördüler. Kenji, masa olup olmadığını görmek için içeri girdi. Noel olmasına rağmen, sadece bir müşteri vardı. Garson, hafif yemekler ve kekler de servis ettiklerini söyledi.

Yuki, üçünün de Noel'i tam anlamıyla Noel'e yakışır bir şekilde kutlayabilecek olmasından çok mutluydu.

Kenji içeri girdiğinde masaların her birinde sadece iki sandalye vardı, ancak az konuşan garson Kazu Tokita, Yuki için çoktan bir sandalye hazırlamıştı.

Merhaba. Hoş geldiniz. Ne içmek istersiniz?

‘Arabayla geldik, o yüzden alkolsüz bir bira alacağım. Karım bir kadeh şampanya, oğlum da portakal suyu alacak.’

Aşçı üniformasını giymiş Nagare Tokita, "Hemen geliyor," diye seslendi. Kollarında, iri yuvarlak gözlü, yaklaşık iki yaşında küçük bir kız çocuğu vardı. Adı Miki'ydi. Nagare o kadar iriydi ki, göğsüne sokulan Miki onun yanında bir sincap kadar küçük görünüyordu.

Kafede süslenmiş bir Noel ağacı vardı ama Noel şarkıları çalmıyordu. Duyulan tek şey, mutfaktaki Miki'nin mırıldandığı, sanki büyülü bir ses gibi olan "Çanlar çalıyor, çanlar çalıyor" sözleriydi.

Müziksiz bir Noel akşamı sıradan bir müşteri için şüphesiz tatmin edici ve garip gelebilirdi, ancak ne Kenji ne de Aoi bundan rahatsız görünmüyordu. Üçü de Kazu'nun sessizce getirdiği yemeği yerken Disneyland'deki günlerini anımsamanın keyfini çıkarıyorlardı.

Noel gecesi olmasına rağmen, başka müşteri gelmedi. Tek müşteri, kafenin en uzak köşesinde oturan, kışa hiç uygun olmayan, kısa kollu beyaz elbiseli kadındı.

Bu, bir çocuk ve anne babası arasında gerçekten de çok özel bir andı. Yuki için, yıllardır yaşamadığı unutulmaz, mutlu bir an olmalıydı. Ama onu üzücü bir gerçek bekliyordu.

Yuki Noel pastasının ilk lokmasını aldığında Kenji söze girdi.

‘Yuki.’

'Ne?'

Noel'in en önemli şeylerinden biri hediyelerdir. Ama Yuki'nin aklından bile geçmiyordu. Ailesiyle Disneyland'de vakit geçirmek, ardından lezzetli yemekler ve Noel pastası yemek onun için en büyük hediyelerdi. 'It's a Small World'ün son kapısında bile, sıradan bir ilkokul öğrencisinin isteyebileceği hiçbir oyun veya oyuncak istemiyordu.

Yuki, hayatının en mutlu dönemini yaşadığını hissetti.

DONG

Kahve dükkanındaki büyük saatlerden biri çaldı ve saatin 19.30 olduğunu gösterdi. Aoi uzanıp elini Yuki'nin küçük başına koydu.

‘Sana söylememiz gereken önemli bir şey var Yuki. Baban ve ben artık birlikte yaşamamaya karar verdik.’

'Ne?'

Kenji, "Bu gece üçümüzün birlikte geçireceği son gece olacak," diye ekledi.

Yuki, Aoi ve Kenji'nin ani itirafını duyunca aklını tamamen kaybetti.

Geçen Noel.

Yuki'nin hatırladığı tek şey, ağlamasının Kenji'yi üzdüğü ve Aoi'nin de ağlamasına neden olduğu, ayrıca mutfağın arka tarafından Miki'nin 'Jingle Bells' şarkısının tüm nakaratını söylediğini duyduğuydu. Eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

Ancak ertesi sabah uyandığında gördüklerini asla unutamadı. Yastığının yanına konulmuş iki hediye kutusunu görünce sessizce ağladı.

Fumiko, Yuki'nin hikayesini gözleri yaşlı bir şekilde dinledikten sonra, "Biliyor musun," dedi, "gerçekten nasıl hissettiğini anlıyorum. Anlıyorum. Ama nasıl ifade etmeliyim... Geçmişe dönsen bile, kuralları biliyorsun, değil mi?"

Fumiko, konuşmayı dinleyen Kazu'ya döndü ve ondan destek istedi. Fumiko, Yuki'nin anne babasının boşanmasını engellemek için zamanda geriye yolculuk yapmaya çalıştığına inanıyordu. Bu kafede, genç çocuğun masum dileğini paramparça edecek acımasız bir kuralın işlediğini biliyordu.

Kuralı öğrenince tekrar ağlayacak mı acaba?

Fumiko tereddüt ederken, Kazu Yuki'nin önüne geçti ve yüz ifadesini değiştirmeden ona, "Geçmişe dönersen, babanla annenin ayrılması gerçeğini değiştirecek hiçbir şey yapamazsın," dedi.

Ne?! Daha yedi yaşında! Biraz daha yumuşatabilirdin!

Ancak Fumiko'nun beklentilerinin aksine, Kazu'nun açıklaması Yuki'yi üzmedi. Aksine, yaşına göre oldukça kararlı bir ifadeyle, "Evet, sorun değil," diye yanıtladı.

'Eh? Peki neden geçmişe dönmek istiyorsunuz?'

Fumiko öne eğilerek Yuki'nin ifadesini inceledi.

'O gün ağlamamalıydım.'

'Ne demek istiyorsun?'

Yuki'nin hikayesinde bundan daha fazlası vardı.

Disneyland'deki o günden beri Yuki annesiyle birlikte yaşıyordu. Anne ve babasının boşanması yeni yıldan sonra kesinleşmişti. Yuki, Aoi ile yaşamaya devam edeceğini düşünüyordu.

Bir gün Aoi, Yuki'ye tanıştırmak istediği biri olduğunu söyledi ve birlikte şehirdeki bir restoranda akşam yemeği yemeye karar verdiler. Oraya vardıklarında, Kenji'den daha yaşlı görünen bir adam tarafından karşılandılar. Adamın kibar bir tavrı ve ortalama bir vücut yapısı vardı.

İyi akşamlar, Yuki. Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Makoto Nishigaki.

Nishigaki paltosunu çıkarırken, Aoi'nin yanında duran Yuki'ye kibarca eğildi.

İyi akşamlar. Ben Yuki Kiriyama. Tanıştığımıza memnun oldum.

Yuki de aynı nezaketle karşılık verdi ve bu durum Nishigaki'nin onaylayıcı bir şekilde başını sallamasına neden oldu.

‘Selamlaşma konusunda oldukça kibarsınız. Bu etkileyici. Gelecekte büyük başarılara imza atacağınızdan eminim.’

'Teşekkür ederim.'

Bir garson onları masalarına götürdü. Yemek sorunsuz geçti. Yuki, Nishigaki'nin Okinawa ve Miyako Adası'nda balık avlarken otuz kilogramdan fazla ağırlığında dev bir trevally balığı yakaladığını duyunca gözleri parladı.

'Bir dahaki sefere seni de yanımda götüreceğim.'

'Gerçekten mi?'

'Evet, söz veriyorum.'

"Yaşasın!" diye bağırdı Yuki kendiliğinden.

Konuşmayı sessizce dinleyen Aoi araya girerek, "Aslında Yuki, annen Bay Nishigaki ile çıkıyor." dedi.

Aoi'nin açıklamasına karşılık Nishigaki sırtını dikleştirdi. Yuki ise, Aoi'nin söylediklerinin anlamını tam olarak kavrayamayınca, ikisi arasında gidip geldi.

‘Bu demek oluyor ki…’ İlk olarak, Yuki’nin zihninde babasının görüntüsü canlandı. Hayalinde, Aoi’nin yanında duran Kenji’nin yerini Nishigaki almıştı. Buradan çıkardığı sonucu dile getirdi: ‘Evleniyor musunuz?’

'Evet, birlikte yaşamak istiyoruz.'

Yuki'nin zihninde, kendisi, Aoi ve Nishigaki aynı eve girmişlerdi, Kenji ise dışarıda tek başına kalmıştı.

'Babamın başına ne gelecek?'

‘Şu konuya gelelim…’ Aoi, Yuki'ye durumu anlatmaya başladı. Kenji ve Aoi'nin ayrılmasının nedenleri sadece kişiliklerinin çatışması değil, aynı zamanda her ikisinin de ilgilendiği başka kişiler olmasıydı. Konuyu iyice konuştuktan sonra, kendi iyilikleri için yollarını ayırmaya karar verdiler. Ancak ikisi de Yuki ile yaşamak istiyordu, bu yüzden Yuki'nin yeni babasıyla bir ay geçirdikten sonra, bir ay da yeni annesiyle yaşamasını istediler. Ondan sonra, Kenji ile mi yoksa Aoi ile mi yaşayacağına karar vermesi gerekiyordu.

Yuki, Aoi ve Nishigaki ile bir ay geçirmeyi kabul ederek, "Tamam, anlıyorum," dedi.

Ertesi gün, Yuki'nin Kenji'nin tanımadığı bir kadın olan partneriyle buluşması kararlaştırıldı. Pazar günüydü ve Kenji onu yeni arabasıyla aldı. Her türlü renkli pastanın vitrinde sergilendiği küçük bir pastaneye gittiler. Kenji, Yuki'yi pastaları yapan kadınla tanıştırdı ve onun şu anki kız arkadaşı olduğunu açıkladı.

Adı Kaede Kimura'ydı. Aoi'den bir kafa boyu daha kısaydı ve Kenji ile aynı yaşta olmasına rağmen, hâlâ bir gencin gençliğini yansıtıyordu. Kenji gülerek, Yuki onunla birlikte yürüselerdi kardeş sanılabileceklerini söyledi.

“Ağlamaman gerektiğini kim söyledi? Baban ve annen kendi rahatlıklarını senin duygularının önüne koydular. Ağlaman doğal. Yanlış bir şey yapmadın. Ağladığın için neden pişman olmak zorundasın?” dedi Fumiko sinirli bir şekilde. Yuki’nin hikayesini dinledikten sonra gözleri kızarmış ve yaşlıydı.

Yuki, gözleri yaşlı Fumiko'ya gülümseyerek, "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi. "Ama Disneyland'de bir dilek tuttum. Babamın ve annemin mutlu olmasını diledim."

'Ne?'

'Bay Nishigaki ile ve daha sonra Kaede ile birlikte yaşadıktan sonra bir şeyin farkına vardım.'

'Bu neydi peki?' Fumiko'nun kaşlarını çatması merakını ele veriyordu.

‘Annem Bay Nishigaki ile birlikteyken hep gülümsüyordu. Babam da öyleydi. Kaede ile akşam yemeği yerken hep neşeliydi, her şeyin ne kadar lezzetli olduğunu söylüyordu. İşte o zaman Disneyland'de tuttuğum dileğin gerçekleştiğini anladım. Bu yüzden o günü tekrar yaşamak istiyorum. Hem babam hem de annem mutlu oldular, bu yüzden ağlamak yerine onlara bir gülümseme vermek istiyorum.’

'Ama yine de...'

Yuki'nin gerekçesini kabul edemeyen Fumiko kaşlarını çattı. Ama itirazlarını dile getiremedi. Yuki'nin kararını reddetme hakkı yoktu.

Yuki, Kazu'ya başını eğerek, "Lütfen beni geri bırakın. Geçen yılki Noel'e, ağlayarak bitirdiğim güne geri dönmek istiyorum," dedi.

'Pekala o zaman.'

Fumiko, konuşurken Kazu'ya şüpheyle bakarak, "Kazu, ciddi misin?" diye karşılık verdi. "İtiraz etme hakkımın olmadığını biliyorum. Ama bu konuda sessiz kalamam. Bu kadar küçük bir çocuğun yetişkinlerin rahatlığı için tüm bunlardan geçmesi neden gerekiyor? Bu çocuğu geçmişe göndermenin onun mutluluğuna nasıl yol açabileceğini anlamıyorum! Eğer ailesi şimdi onun sözlerini duysaydı, belki de..." ve Fumiko, Yuki'nin gözlerine bakarken, ardından gelecek sözleri -boşanmayı yeniden düşünmeyi- ağzından kaçırmadı.

Ben sadece doğru olduğunu düşündüğümü söylüyorum, çocuğun umduğu şeyi değil.

Yuki, kendisi için değil, anne babasının mutluluğunu istiyordu. Çocuğun gözlerindeki bu saf amacı görünce, Fumiko yanılan kişinin kendisi olduğunu anladı.

Bu dünyada, mantıklı düşünmenin her zaman doğru cevaba götürmediği sayısız durum vardır. Dudaklarını ısıran Fumiko, birkaç adım geri çekildi ve güçsüzce tezgah taburesine yaslandı.

Kanat.

Sessiz kafede, zamanda yolculuk yapmanızı sağlayan koltukta oturan beyaz elbiseli kadının bir kitabı kapatma sesi yankılanıyordu.

"Ah!" diye haykırdı Fumiko.

Onun zamanda geriye yolculuk yapması için her şey hazır. İtiraz etmek benim görevim değilken bunu nasıl durdurabilirim ki?

Fumiko'nun gözleri, önünden sessizce geçen beyaz elbiseli kadını takip etti.

'Hadi, artık oturabilirsin.'

Kazu, Yuki'yi zamanda geriye yolculuk yapabileceği koltuğa doğru yönlendiriyordu. Yuki oturduktan sonra Fumiko'ya sıcak bir gülümseme verdi. İçinde bir duygu seli yükseldi.

Bu beni ilgilendirmiyor ama ailesi onun bu yönünü biliyor mu acaba? Onlara göstermeyi çok istiyorum!

Fumiko umutla ellerini göğsünün önünde birleştirdi. Çok geçmeden Kazu mutfaktan gümüş bir çaydanlık ve tepside bembeyaz bir kahve fincanıyla geri döndü.

Kuralları biliyor musunuz?

'Sanırım öyle. Ama ne olur ne olmaz diye bana söyleyebilir misin?'

Fumiko şiddetle başını salladı. Ondan şüphe duymuyordu, ama tedbirli olmak her zaman daha iyidir.

Kazu, daha önce onlarca, hatta yüzlerce kez açıklamış olabileceği kuralları tek tek dikkatlice anlattı. Yuki her birine, "Anlıyorum. Tamam," diye yanıt verdi, ancak kahvenin soğumadan içilmesi kuralına daha ciddi bir şekilde karşılık verdi: "Kahveyi soğumadan iç... Soğumadan iç... Soğumadan iç."

'Hazır mısın?'

'Evet.'

Her şey hazırdı. Kazu'nun tek yapması gereken kahveyi bardağa dökmekti ve Yuki zamanda yolculuk yapabilecekti.

Kazu gümüş çaydanlığa uzanırken, "Pekala o zaman," dedi.

'Ah! Bir dakika bekleyin!'

Fumiko aniden sesini yükseltti. Ancak Kazu hiç etkilenmedi ve eli hâlâ çaydanlığın üzerindeyken Fumiko'ya döndü ve sonraki sözlerini bekledi.

‘Kazu, şu aleti bardağa koyman gerekmez mi? Biliyorsun... alarmı.’ Fumiko parmaklarıyla çimdikleme hareketi yapıyordu.

Kafede, geçmişe yolculuk sırasında kahvenin tamamen soğumasına az kaldığını haber veren bir alarm sistemi vardı.

Fumiko, bunun yedi yaşındaki Yuki için ayarlandığını ima ediyordu. Ancak Kazu sadece, "Eminim sorun olmayacak," diye yanıtladı ve bakışlarını Yuki'ye çevirdi.

'Ancak . . .'

Fumiko süreci bir kez daha geciktirmeye çalışmadan önce Kazu fısıldadı, "Kahve soğumadan önce." Gümüş çaydanlığı kaldırdı ve Yuki'nin önüne konulan fincana doğru eğdi.

Dolu kahve fincanından ince bir buhar bulutu yükseldi ve aynı anda Yuki'nin bedeni de buharlı bir buhara dönüştü.

Neden?

Kalbindeki huzursuzlukla Fumiko, Yuki'nin buharlaşıp tavana doğru çekilmesini izledi.

Annemle babamın gülümsemelerini görmeyi çok severdim. Birlikte olduklarında en güzel şekilde gülümserlerdi. İkisi de gülümsediğinde, ben de onlarla birlikte gülümsemeden edemezdim.

Annem ve babam bana inanmıyorlar ama doğduktan sonra gözlerimi açtığım an yüzlerini hatırlıyorum. Babam tereddütle bana bakıyor, daha yakından bakmak için eğiliyordu, annem ise yanağımı öpüp alnını benimkine yaslamıştı. Annemin güzel koktuğunu da hatırlıyorum.

Söylediğim ilk kelime 'anne'ydi. Acıktığımı anlatmaya çalışırken ağzımdan kendiliğinden çıkan bir kelimeydi, ama kısa süre sonra her söylediğimde annemin çok mutlu olduğunu fark ettim. Bu yüzden sadece onun mutlu yüzünü görmek istediğim için 'anne' demeye devam ettim.

Ama bu sadece annem üzerinde böyle bir etki yarattı. Babam nedense üzgün görünür ve 'baba, baba' diye karşılık verirdi. Sonradan, mama'nın anne, papa'nın da baba anlamına geldiğini anladığımda, babamın duygularını incitmiş olabileceğim için çok kötü hissettim. Özür dilerim baba.

Annem ve babamla çok güzel anılarım var. Dişlerim çıktığında çok

sevindiler, ilk adımlarımı attığımda birbirlerine sarılıp çok mutlu oldular. Annem ve babam gülümsediğinde ben de mutlu oluyordum.

Ayrıca, babamın bildiğini sanmıyorum ama annem onu mutlu etmek için yemek yapmaya canını dişine takardı. Babam yemeklerini yediğinde ve "lezzetli" dediğinde, annem çok güzel gülümserdi. Babamın "lezzetli" demesi annem için bir mutluluk kaynağıydı. Bundan eminim.

Annemin bilmediği şeyler de var. Babam işten geç geldiğinde ve annem çoktan uyumuş olduğunda, her zaman alnından öperdi. Sonra benim izlediğimi görünce, 'Bu bizim sırrımız!' derdi. Babam annemi gerçekten çok severdi.

Bir televizyon programında, 'It's a Small World'ün son kapısında bir dilek tutarsanız dileğinizin gerçekleşeceği söylentisini öğrendim ve Disneyland'e gidersem annemle babamın mutlu olmasını dileyeceğime karar verdim.

Ama sonunda babamın işleri yoğunlaştı. Annem benim yüzümden işe geri dönemeyeceğini söyledi ve babamla tartışmaya başladı. Anneme defalarca, 'Anne, artık evde yalnız bırakılacak yaştayım,' dedim ama o sadece üzgün görünüyordu.

Sanırım hâlâ çocuk olduğum için büyümem gerektiğine karar verdim. Bu yüzden bağımsız olmaya ve her şeyi kendi başıma yapmaya çalıştım. Babama işlerinde yardım etmek ve annemin benim için endişelenmesine gerek kalmaması için çabucak büyümek istedim. Böylece eskisi gibi gülümseyeceklerinden emindim.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ama durum böyle değildi. Annem ve babamın mutluluğu bulabileceği tek yer burası değildi. Gülümseyebilecekleri başka yerler de vardı.

Onlar adına çok mutluyum. Gerçekten de öyleyim.

'Ne zaman oraya oturdunuz?'

Kenji'nin şaşkın sorusunu duyan Yuki gözlerini açtı. 'Ah, şey...'

Gerçekten de, geçen Noel'de, kafenin ortasındaki iki kişilik masada ailece oturmuşlardı. Masaya bir sandalye daha eklendiğini hatırlıyordu.

Masada diğer tarafta, hem Yuki'nin hem de Kenji'nin bakışlarını üzerine çeken Aoi, şaşkın bir ifadeyle Yuki'yi inceliyordu.

'Neyse, boş ver. Bak, birazdan pasta yiyeceğiz, o yüzden gel de bizimle

otur.'

Kenji, Yuki'nin aniden, sanki ışınlanmış gibi yer değiştirmesine hiç şaşırmadı. Bu imkansız olmalıydı. Ancak Kenji'nin tepkisizliği, kafenin gizemli gücünden kaynaklanıyordu. Burada, geçmişe ne kadar dönülürse dönülsün, kişinin orijinal zamanının gerçekliğinin değişmemesini sağlayan aynı güç iş başındaydı.

Bu güç, kafenin şüphelenmeyen müşterilerinin, o belirli koltuğa aniden oturan herhangi birini, "Ne? Ah, sanırım sorun yok." diyerek kolayca kabul etmelerini sağladı. Sebebi basitti: Herkes durumun garipliğiyle meşgul olursa, anlamlı bir zaman geçirmeden önce kahve soğuyacaktı.

Yuki, Kenji'nin bu konuyu daha fazla kurcalamadığı için rahatlamıştı, ancak aile sofrasına dönmesi söylenmesine rağmen, oturduğu yerden kalkamayacağı kuralıyla kısıtlanmıştı. Eğer kalkarsa, orijinal zamanına geri dönecekti. Bunun olabileceğini beklemiyordu, bu yüzden ayağa kalkamadığı için ne yapacağını düşünemiyordu.

Tam o sırada Nagare Tokita mutfaktan çıktı ve "Masa oldukça dar olduğu için pastayı burada mı servis edeyim?" dedi.

Kenji ve Aoi birbirlerine baktılar ve ardından masalarına yöneldiler. İki kişilik bir masada üç kişilik yemek yedikleri için masa gerçekten de çok kalabalıktı ve pasta için yer kalmamıştı. Masanın temizlenmesini bekleyebilirlerdi, ancak işletme sahibi yer değiştirmenin sorun olmayacağını söylediği için bu şekilde daha hızlı olacağını düşündüler. Nagare'nin önerisini kabul ederek diğer masaya geçtiler.

Yuki, Nagare'ye 'Teşekkür ederim' dedi. Nagare ise 'Rica ederim' diye yanıtladı. Yüz ifadesi, durumu anladığını ve yapılması gerekeni yaptığını gösteriyordu.

Yuki de iki kişilik bir masada oturuyordu, bu yüzden Kenji kendi sandalyesini getirdi. Aoi, Yuki'nin karşısına, Kenji de ikisinin arasına oturdu.

Aoi oturduğunda, Yuki'nin önündeki kahveyi fark etti ve bardağı almak için uzanarak, "Affedersiniz, bunu alabilir misiniz lütfen?" dedi.

‘Hayır, sorun değil. Bu benim kahvem.’ Yuki hızla bardağa sarıldı, bu da Kenji ve Aoi'nin birbirlerine bakışmalarına neden oldu.

'Kahve içemezsin, değil mi?'

"Doğru söylüyorsun. Sana ne oldu böyle?"

Yuki, anne babasının şüphelerini gidermek için aceleyle bir bahane

uydurdu. "Bugün yetişkin gibi davranmam gereken bir gün. Bu yüzden kahve içiyorum."

Onun sözlerini duyunca ikisi de utanç içinde bakışlarını kaçırdı.

"Ama kendini içmeye zorlama. İçemezsen, annen senin yerine içer," dedi Aoi endişeyle.

Kazu Tokita, Yuki'nin fincanının yanına küçük bir sürahi koyarak, "İstersen bunu kullanabilirsin," dedi. Sürahi sütle doluydu. Normalde kahveye süt ve şeker eklemek içmeyi kolaylaştırırdı. Ancak bu normal bir kahve değildi. Yuki, süt ekler eklemez kahvenin soğuyacağından endişelenerek sürahiye baktı. Kazu hemen ekledi, "Endişelenme, ne kadar eklersen ekle, kahvenin sıcaklığını etkilemez."

Kenji ve Aoi şaşkınlıkla başlarını yana eğdiler; Kazu'nun sözlerini yalnızca Yuki anladı.

'Teşekkür ederim,' dedi başını nazikçe eğerek.

Sadece süt bile bir değişikliğe neden olmaz. Bardağı ısıtmaya çalışmak bile kahvenin sıcaklığını değiştirmez. Geçmişte ne yaparsanız yapın, ilk zamanınızın gerçekliğinin değişemeyeceği kuralı gibi, ne kadar uğraşırsanız uğraşın kahvenin sıcaklığını yapay olarak değiştiremezsiniz. Burada da kafenin gizemli gücü iş başında.

'Beklettirdiğimiz için özür dileriz.'

Yuki bardağına süt doldurup içine şeker de katarken, Nagare mutfaktan elinde bir Noel pastasıyla çıktı. Pastanın üzerinde beyaz çikolatayla "Mutlu Noeller" yazılı bir levha vardı.

Geçen yıl bu Noel gecesinde, Yuki tam ağzına bir çatal pasta attığı sırada, duvardaki sarkaçlı saat çaldı. Ardından Aoi, Yuki'nin başını okşarken, "Yuki, sana söyleyecek önemli bir şeyimiz var," diyerek konuşmaya başladı.

Elinin sıcaklığını hâlâ hatırlıyordu. Geçen Noel'de nasıl gözyaşlarına boğulduğunu hatırladıkça kendi kendine şöyle düşündü:

Annemle babam ayrılıyor olsalar bile, Kaede ve Bay Nishigaki ile mutlu olacaklar. Bu yüzden sadece gülümseyip, 'Anlıyorum' deyip kahvemi içmeliyim.

Aoi ona bir dilim pasta kesip servis etmişti; her şey hazırdı. Tek yapması gereken bir ısırık almaktı.

Ancak, ne kadar zaman geçerse geçsin, Yuki çatalını pastaya batırmıyordu.

'Ha?'

'Sorun ne?'

Aoi, Yuki'nin yüzüne dikkatlice baktı. Saatin zilinin sesi kafenin her yerinde yankılanırken, eli hareketsiz ve sabit kaldı.

DONG

Kenji, Yuki'nin yüz ifadesini inceledi.

'Hey, Yuki, neden ağlıyorsun?'

'Ne?' Yuki çatalını bıraktı ve ellerini yüzüne götürdü. 'İmkânsız.'

Yanakları gerçekten de ıslaktı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

'Ağlamıyorum. Ağlamıyorum.'

Yuki, gözyaşlarını silmek için çaresizce uğraştı ama başaramadı. Bu durum Aoi'yi de ağlattı. Parmağıyla gözyaşlarını silerek, "Seni bu kadar üzen ne?" diye sordu.

Kenji, yüzünde çelişkili bir ifadeyle pasta dilimine dikkatle baktı.

Yuki'nin sesi kafenin her yerinde yankılanacak şekilde ağlamaya devam etti. Geçen Noel'de ağladığından bile daha yüksek sesle ağlıyordu.

Miki'nin 'Jingle Bells' şarkısını söylemesi mutfaktan duyulabiliyordu.

Yuki, "Özür dilerim, özür dilerim" diyerek kahvesini bitirdi.

'Lütfen kenara çekilin.'

Beyaz elbiseli kadının sesini duyunca Yuki, yeniden şimdiki zamana döndüğünü fark etti. Aceleyle yer değiştirdikten sonra hıçkırarak, "Yine ağladım," dedi.

Fumiko, perişan haldeki Yuki'ye nazikçe sarıldı.

'Endişelenme. Kimse ağlamaman gerektiğini söylemedi. Anne babanın ayrılması zor bir durum. Ağlamakta bir sakınca yok.'

Yuki'nin hıçkıra hıçkıra ağlaması daha da şiddetlendi.

Geçmişte Kenji ve Aoi'nin ağlayan Yuki'nin önünde boşanmalarından bahsedip bahsetmedikleri belli değildi. Belki de ağladığı için o gün bundan bahsedememişlerdi. Ama şimdiki zaman değişmezdi. Bir noktada ikisi de ona ayrılma kararlarını anlatacaktı. Bu kafenin kuralı geçerli olacaktı.

Yuki, son gözyaşını döktükten sonra uykuya daldı.

'Bu çocuk gerçekten de anne babasına çok düşkün.'

Aoi'nin babası Kozo Morita, Yuki'yi almaya gelmişti. Morita, kafeye çok uzak olmayan bir apartman dairesinde yalnız yaşıyordu. Karısı iki yıl önce vefat etmişti ve Kenji ile mi yoksa Aoi ile mi yaşayacağına karar verirken Yuki'ye bakıyordu.

'Bu kafeyi ona ben tavsiye ettim.'

Kazu tezgahın arkasından, "Öyle mi?" diye yanıtladı.

'Henüz yedi yaşında olmasına rağmen, kızım ve Kenji için sürekli endişeleniyor. Geçen yıl burada ağladığı için pişmanlık duyuyor. Onun bu şekilde metanetle başa çıkmasını görünce, o güne geri dönmeyi denemesini önerdim ama…' Morita, sırtında taşıdığı uyuyan Yuki'ye üzgün bir bakış attı.

"İzin verirseniz..." Onları uğurlamak için ayağa kalkan Fumiko, çıkışa doğru yönelen Morita'ya seslendi. "Kimle yaşamak istediğine karar verdi mi?"

'Endişeli görünüyorsunuz?'

'Evet. Çok nazik ve vicdanlı biri gibi görünüyor. Eminim ki babası ve annesi arasında seçim yapmak zorunda kalmak onu çok üzüyordur.'

Onun sözlerine karşılık olarak Morita gözünün iç köşesine bastırdı.

"Bu kararla uzun zamandır boğuşuyor. Ve eminim hâlâ ikilemde kalmıştır. Kızımı, onun nasıl hissettiğini bildiğim halde boşandığı için azarlamak istedim. Ama bir şey söyleseydim, onu daha da üzecekti. Onun üzgün olmasını istemiyorum." Morita bir kez burnunu çekti.

"Anne babasını düşünmesi ve fedakarlık yapması takdire şayan. Ama o tatlı çocuk daha yedi yaşında. Geri dönüp kocaman bir gülümseme göstermek istediğini biliyorum. Ama ağlayarak geri döndüğünde, dürüst olmak gerekirse bunun en iyisi olduğunu düşündüm."

'Evet, ben de öyle düşünüyorum,' diye onayladı Fumiko ve onun sözleri üzerine Morita hafif bir gülümsemeyle eğilerek kafeden ayrıldı.

Çın-Dong

Morita'nın Yuki'yi sırtında taşıyarak yolcu etmesinin ardından kafeye geri dönen Fumiko derin bir iç çekti.

Kazu, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

İnsanlarla etkileşimden kaçınma eğiliminde olduğu için böyle bir soru sorması alışılmadık bir durumdu. Öte yandan, Fumiko'nun geçmişe yolculuğundan üç yıl sonra, programı elverdiği her fırsatta neredeyse her

gün kafeye geliyordu. Bu yüzden Kazu, onunla birlikteyken kendini daha az rahatsız hissetmeye başlamıştı. Gerçi Fumiko, duygusal mesafedeki bu ince azalmayı fark edecek biri değildi.

Fumiko tezgahın başına oturdu.

‘Böyle tatlı, iyi kalpli bir oğlum olsaydı ve önümde ağlamaya başlasaydı, nasıl boşanabilirdim ki...’

'Anlıyorum.'

'Bu durumda sen ne yapardın Kazu? Yine de boşanır mıydın?'

Kazu, "Ben, şey..." diye mırıldandı. Beyaz elbiseli kadına baktı. "Mutlu olma hakkım yok."

'Ne? Neden böyle bir şey yaparsın ki...'

Çın-Dong

Fumiko, Kazu'nun gizemli sözlerini anlamaya çalışırken zil çaldı ve Nagare, bir kolunda Miki ile içeri girdi. Elinde market alışverişi dolu bir çanta taşıyordu.

Miki, "Geri döndük!" diye duyurdu.

'Ah, şey, hoş geldin,' diye yanıtladı Fumiko, Kazu'nun mutfağa doğru kaybolmasıyla dikkati dağılmış bir halde.

'Hey, Fumiko! İşin yok mu?'

Nagare, Miki'nin küstahça sözlerine sert bir şekilde, "Miki, böyle konuşmak kabalık," dedi.

‘Ah, Nagare, sorun değil. Artık alıştım.’

'Özür dilerim. Televizyonda duyduğu her şeyi papağan gibi tekrarlıyor.'

'Ah, işte! Ben gerçek bir Parisliyim, öyle değil mi?'

'Bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamıyorsunuz, değil mi?'

'Ne demek istiyorsun canım?'

'Yeter artık!'

'Fumiko, işe koyul, çok iyi olur.'

Nagare, "Hey!" diye karşılık verdi.

İkisi arasındaki bu konuşmaya Fumiko kahkahalarla güldü.

'Özür dilerim, Fumiko. Hey, Miki, Bean Bun Man'in programı yakında başlıyor değil mi? Neden arka tarafa gidip televizyon izlemiyorsun?'

'Tamam. Görüşürüz, Fumiko.'

Görüşürüz Miki.

Miki, Nagare'nin kolundan ayrılıp arka odadaki oturma alanına doğru

koşarken, "Ben Mikrop Adamım! Ha He Hi Ho Hu!" diye bağırdı.

'Gerçekten çok üzgünüm, Fumiko.'

‘Önemli değil. Onun bu kadar enerjik olması harika değil mi? Miki'nin sende ya da Kazu'da olmayan bir parlaklığı var. Bu yüzden bence harika.’

'Öyle mi düşünüyorsun?'

'Kei hayatta olsaydı, eminim burası çok daha neşeli bir yer olurdu, sence de öyle değil mi?'

'Bu kesinlikle doğru.'

"İki yıl geçti. Zaman çok hızlı geçiyor."

'Evet.'

Fumiko ve Nagare, kasanın üzerindeki fotoğraf çerçevesine bakıyorlardı. Çerçevede Kei'nin gülümseyen bir fotoğrafı vardı.

Kei, Nagare'nin karısıydı ve Miki'yi doğurduktan kısa bir süre sonra vefat etmişti. Parlak gözlü ve doğal kişiliğiyle, masum ve özgür ruhlu yapısı sayesinde herkesle kolayca arkadaş olabiliyordu.

Fumiko fotoğrafı hayranlıkla incelerken, Kazu'nun daha önce söylediklerini hatırladı.

Belki de Nagare ile bu konuda konuşmamalı ve onu endişelendirmemeliyim. Şimdilik duymamış gibi davranmak en iyisi olabilir.

Fumiko, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

'Ha, doğru! Sen ne yapardın, Nagare?'

'Pardon, ne?'

'Bu tamamen varsayımsal bir durum elbette. Ama diyelim ki siz ve Kei ayrılmaya karar verdiniz ve Miki ile konuştuğunuzda o çok ağladı. Ama Miki sizin ve Kei'nin mutlu olmasını istediği için ayrılmanızı istemediğini itiraf etmedi ve bunun yerine gülümsedi... ama sonra ağlamaya başladı. Siz ve Kei yine de ayrılır mıydınız?'

Fumiko'nun tüm olayı tek bir cümleyle anlatmasını kollarını kavuşturmuş bir şekilde dinledikten sonra, Nagare bir kaşını kaldırdı ve mırıldandı, "Aman Tanrım, Fumiko, az önce ne dediğini hiç anlamadım." Şaşkınlıkla başını yana eğerek ona baktı.

'Ne? Hadi ama...'

'Şunu da söyleyeyim: Kei'ye ayrılmak istediğimi söylesem bile, yine de reddederdi. Miki'nin ağlayıp ağlamaması bununla hiçbir ilgisi olmazdı.'

Fumiko'nun yüz ifadesi ciddileşti.

'Ne? Şimdi de övünüyorsun.'

'Övünmek için söylemiyorum. Sadece gerçekleri anlatıyorum.'

'Evet, övünüyorsun.'

'Hadi ama, sen sordun.'

Nagare'nin yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Kasiyerin yanından ise Kei, sürekli neşe saçıyordu.

Kei'nin geleceğe yaptığı yolculuğun üzerinden geçen üçüncü yaz başlamak üzereydi.

Birkaç gün sonra Morita kafeye yalnız başına gitti. Fumiko haberi duymak için orada değildi. Bu yüzden, tezgahın arkasında rutin işlerinden biriyle meşgul olan Kazu'ya durumu anlattı.

‘Torunum benimle yaşamaya karar verdi. Annesi ve babası için endişelenmesinin yanı sıra, iki yıl önce eşimi kaybettiğim için belki de benim için de endişeleniyor.’

'Ne kadar iyi kalpli bir çocuk.'

'Evet, gerçekten öyle.'

Bunu söyledikten sonra Morita kafeden ayrıldı. Alnındaki ter kurumadan içeri girip çıkmıştı.

OceanofPDF.com

II

İsimsiz Çocuk

Taira no Ason Oda Kazusanosuke Saburo Nobunaga.

İster inanın ister inanmayın, bu, Japonya'yı birleştirme arayışında birçok askeri zafer kazanan güçlü bir daimyo olan önemli tarihi şahsiyet Oda Nobunaga'nın tam adıdır. Klan adını, aile adını, kişisel adını, resmi unvanını ve yetişkinlik adını içerir.

Oda Nobunaga döneminde isimler özellikle karmaşıktı. Kişilerin yetişkinlik isimlerini almadan önce kullandıkları çocukluk isimleri vardı ve birçok savaş lordunun hayatları boyunca farklı isimleri vardı. Örneğin, Oda Nobunaga'nın birleşik Japonya vizyonunu sürdüren daimyo Toyotomi Hideyoshi idi. Hayatının bir döneminde tamamen farklı bir isim olan Kinoshita Tokichiro adıyla da biliniyordu ve tam adı Toyotomi no Ason Hashiba Hideyoshi idi.

Günümüzde Japonya'da sadece soyadı ve ad zamanın akışına karşı koyabilmiştir. Soyadı ailenin adını temsil ederken, ad ise kişinin yetişkinlik adından evrimleşmiştir; bu ad aynı zamanda gizli ad olarak da bilinirdi çünkü insanlar birbirlerine yetişkin adlarıyla hitap etmekten kaçınırlardı, zira bu adlar genellikle sadece diğer kişi üzerinde güç sahibi olanlar tarafından kullanılırdı. Oda Nobunaga'nın zamanında, sadece ebeveynler veya lordlar birine yetişkin adıyla hitap edebilirdi. Şimdi, televizyon dizilerinde veya romanlarda tasvir edildiğinde, Lord Nobunaga olarak anılıyor. İzleyiciler veya okuyucular için kolay bir isim olsa da, hayattayken böyle anılmış olması pek olası değil.

Günümüzde Japonya'da bir bebek doğduğunda, doğumun on dört gün içinde kayıt altına alınması gerekiyor. Kayıt işlemi tamamlandıktan sonra, isim ancak geçerli bir sebep varsa değiştirilebilir. Genellikle isim, doğumdan ölüme kadar kullanılır.

Ebeveynlerin bu önemli görevi önceden düşünmeleri tavsiye edilir, ancak düşünmezlerse, bazıları on dört günün yeterli olmadığını görebilir. Özellikle de birlikte isim seçmeyi planladığınız eşiniz bir kazada hayatını kaybetmişse.

Megumi Sakura, pusetinde uyuyan bebeğine bakarken, "Yani, geri dönersem bebeğimi de yanımda götürebilirim... İlginç," dedi usulca.

Kafede Megumi'nin yanı sıra, tezgahın arkasında beyaz aşçı üniformasıyla Nagare Tokita ve ortadaki masada oturan Fumiko Kiyokawa da bulunuyordu.

Megumi'nin yanında duran Nana Kohtake, "Çocuğa merhum kocasının isim vermesinde ısrar ediyor, bu yüzden işleri takip etmek için ona eşlik edebileceğimi düşündüm" diye ekledi.

Kafe müdavimlerinden olan Kohtake, yakındaki bir hastanede hemşire olarak çalışıyordu. Ayrıca zamanda yolculuk deneyimi de yaşamıştı. Bu yolculuğu, üç yıl önce bir yaz, kocası Alzheimer hastalığı nedeniyle hafızasını kaybetmeden önce onunla buluşmak için yapmıştı.

Megumi, kafenin yakınındaki bir apartmanda yaşıyordu. Bebek kızı, Kohtake'nin çalıştığı hastanede dünyaya geldi. Kocası Riuji Sakura, çocuklarının doğumundan hemen önce ölümcül bir saldırının kurbanı olmuştu.

Kohtake, Megumi'nin durumunun aciliyetini vurgulamak için, "Doğumu yarın kaydettirmesi gerekiyor, bu yüzden bugün son şansı" diye ekledi.

Doğumdan sonra, bir annenin vücudunun bir araba kazasına benzer hasar gördüğü söylenir. En çok etkilenen bölge rahimdir. Plasenta soyulurken, yaklaşık otuz santimetre çapında dairesel bir yara bırakır. Annelerin hamilelik öncesi sağlık durumlarına geri dönmeleri yaklaşık altı ila sekiz hafta sürer. Herkesin deneyimi benzersizdir, ancak bazıları ilk iki veya üç hafta boyunca hareket edebilmek için ağrı kesici ilaçlara ihtiyaç duyar.

Megumi için doğum, sekiz saat süren bir doğuma sorunsuz denilebilirse, nispeten sorunsuz geçti. Doğumdan hemen sonra, "Zamanı geri almak istiyorum" dedi. Ancak bu sözler, ailesinin ciddiye alabileceği türden değildi.

Megumi'nin, aslında geçmişe dönmüş olan Kohtake adında bir müttefiki

vardı. Kohtake'nin söylediklerini dinledikten sonra, Megumi'nin ısrarı nedeniyle ailesi bu fikre sıcak baktı. Tek bir şartla kabul ettiler: Kohtake'nin onunla birlikte kafeye gelmesi.

Megumi hâlâ ağrı çekiyordu ve ilaçsız rahatça oturamıyordu, ancak kocasının çocuklarına isim vermesi için zamanda geriye gitme kararlılığı, çektiği rahatsızlığın önüne geçiyordu. Şehir efsanelerinin ateşli bir hayranı olan Megumi ve kocası kafeyi birkaç kez ziyaret etmişlerdi ve zaman yolculuğunun kurallarına oldukça aşinaydı. Ancak bugün kafeye geldiğinde, ilk teyit etmek istediği şey bebeğini de yanında götürüp götüremeyeceğiydi. Zaman yolculuğunun mümkün olduğu sadece bir sandalye vardı. Diğer hiçbir sandalye, hatta karşısındaki sandalye bile buna izin vermiyordu. Mantıksal olarak, geçmişe yolculuk sadece bir kişinin yapabileceği bir şeydi. Ancak, bebeğini Riuji'ye, sadece bir anlığına bile olsa, göstermeyi çok istiyordu.

Nagare, kadının sorusuna basitçe, "Bunu başarabileceğinizi düşünüyorum," diye yanıt verdi. "Ancak emin değilim, çünkü bunu daha önce kimse yapmadı," diye ekledi hızla şakağını ovuştururken.

‘Tamam. Anladım.’ Megumi, Nagare'nin cevabını önceden tahmin etmiş gibi sakince başını salladı.

Bu bir açıktı. Kurallarda açıkça belirtilmeyen her durum potansiyel bir açıktı. Bu durumda, sadece bir kişinin zamanda geriye gidebileceğini belirten bir kural yoktu. Dolayısıyla, kuralların açıkça kapsamadığı bir senaryoyla karşı karşıya kalan Nagare, bunun mümkün olabileceği cevabını verebildi.

Belki de, eğer bebek değil de iki yetişkin olsaydı ve her biri koltuğun yarısına otursaydı, ikisi de zamanda geriye gidebilirdi. Kimsenin daha önce denemediği böyle bir şeye, diye belirsiz bir şekilde yanıt verebildi Nagare.

Fumiko konuşmayı dinliyordu ve söz aldı.

“Ama bunu iyice düşündünüz mü? Kendimi kocanızın yerine koysam, bana kötü bir şey olmuş olabileceğinden şüphelenirdim.”

Megumi cevap vermedi. Gözlerini bebek arabasındaki uyuyan çocuğuna dikti.

Fumiko sözlerine şöyle devam etti: "Örneğin, neden yalnız başınıza geri dönüp kocanıza çocuğunuza hangi ismi vermeyi planladığını sormuyorsunuz? Bu şekilde, öldüğünü belli etmeden yapmak istediğinizi başarabilirsiniz, ne dersiniz?"

Fumiko'nun anlatmaya çalıştığı şey şuydu: Eğer Megumi bebekleriyle birlikte gelip Riuji'den bebeğe isim vermesini isteseydi, Riuji'nin aklından ilk gelen şey şu olurdu: 'Neden ben orada değilim de ona isim veremiyorum? Bu, öleceğim anlamına mı geliyor?' Karısının şehir efsanelerine olan sevgisini paylaştığı ve kafenin zamanı bükme yeteneklerine dair derin bilgisi, böyle bir sonucun gerçekleşme olasılığını daha da artırıyordu.

Başka bir deyişle, Megumi bebekle birlikte zamanda geriye gitseydi, bu Riuji'nin ölümünü duyurmak gibi olurdu.

Megumi ve Kohtake bakıştılar.

‘Haklısın. Belki de sadece kendimi düşünüyorum. Ama yine de...’

'Ama yine de mi?'

‘Çocuğumuzu görmesini istiyorum. Sadece bir kez bile olsa, anlık bir kucaklaşma için. Kocam bunu nasıl istemezdi ki? Eminim onun da dileği bu olurdu.’ Bunu söylerken Megumi uyuyan bebeğinin başını nazikçe okşadı. Dokunuşuna tepki olarak bebek irkildi ama gözlerini kapalı tuttu.

Fumiko, yüzeysel sorusundan utandı. "Özür dilerim," diye mırıldandı, oturduğu yere büzülerek.

Fumiko üzüntüyle başını öne eğmişken, Kohtake ona yaklaştı.

‘Biliyor musun, ben de ona aynısını söyledim. Ve aynı cevabı aldım, bu da beni durup düşünmeye sevk etti, tıpkı senin gibi. Mantığımız asıl noktayı kaçırıyor gibi görünüyor. Kendimi onun yerine koyarsam, ben de aynısını yapardım. Sonuçta, bebek karşı konulmaz derecede sevimli. Bebeği ona gösterebileceğimi bilseydim, bu fırsatı değerlendirmek isterdim.’

‘Katılıyorum. Ben de aynısını yapmak isterdim.’ Fumiko, Kohtake'nin destekleyici sözlerine yürekten başını salladı ve bebek arabasında yatan bebeğe baktı. ‘Çok tatlı.’

Tam o sırada bebek huysuzlanmaya başladı ve Fumiko, bebeğin ağlamasına sebep olduğunu düşünerek geriye sıçradı. "Ah, özür dilerim!"

Anneliğe yeni başlayan Megumi, ne yapacağını bilemeyip Kohtake'den yardım istedi.

‘Endişelenme. Her şey yolunda,’ dedi Kohtake, Megumi'yi rahatlatmak için, bebeği onun yerine ustaca kucağına alırken. ‘Şşş, şşş,’ dedi ve bebeğin poposuna hafifçe vurdu.

'Onun değiştirilmesine gerek yok.'

'Özür dilerim Kohtake, bunu ben yapmalıydım.'

Özür dileyerek konuşsa da, Kohtake'nin kendisine eşlik etmesinden

duyduğu rahatlama yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu. Bebeğin yüzü hızla kızardı ve zorlanarak ağlamaya başladı.

Kohtake, Nagare'ye dönerek, "Belki de küçük olan biraz acıkmıştır?" dedi.

‘Biraz süt hazırlayayım mı? Mama ve biberonunuz var mı?’

‘Eh? Ama…’

Nagare'nin sözlerinden kafası karışan Megumi, yol göstermesi için Kohtake'ye baktı.

Kohtake, "Oh, merak etmeyin, rahatsızlık vermezsiniz," diye güven verici bir şekilde yanıtladı. Megumi'nin yerine Nagare, "Teşekkürler Nagare, harika olur," dedi. Bebek arabasından bir bez torbayı çözüp Nagare'ye uzattı. Torbanın içinde Megumi'nin kendi önerisiyle hazırladığı mama ve biberon vardı.

Megumi, takdir dolu bir baş sallamasıyla, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Nagare mutfağa girmeden önce, "Lütfen bir dakika bekleyin, hemen hazırlayacağım," dedi.

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm," diye mırıldandı Megumi ve Nagare gözden kaybolduktan çok sonra bile mutfak girişine bakmaya devam etti.

Düzenli müşteriler olan Fumiko ve Kohtake, Nagare'nin sadece iyilik olsun diye böyle davrandığını biliyorlardı. Ancak Megumi'nin, bir kafenin çalışanlarından bebeği için mama hazırlamalarını istemenin uygun olup olmadığı konusunda tedirgin hissetmesi anlaşılabilir bir durumdu.

Fumiko onu rahatlatmaya çalıştı. "Endişelenmene gerek yok. Bebek biberonlarını hazırlamak Nagare'nin repertuarının bir parçası."

‘Öyle mi?’ diye yanıtladı Megumi, ama içinden buruk bir gülümsemeyle düşündü: ‘Beni ilgilendiren bu değil.’

Riuji Sakura, ön yolcu koltuğunda oturan Megumi'ye, "Bebeğe ne isim vereceğiz?" diye sordu. Tokyo'nun iç kesimlerinin kuzeybatı bölgesindeki bir kavşakta durmuşlardı. Üzerlerinde büyük bir ana arter yolunu taşıyan bir üst geçit yükseliyordu.

‘Hamile olduğumu daha yeni öğrendik. İsim koymak için biraz erken değil mi sence?’ diye yanıtladı Megumi, henüz şişmemiş karnını okşayarak.

'Eğer erkek çocuk olursa, Japon tarihinin önemli isimlerinden biri olan Nobunaga gibi bir isim nasıl olur?'

'Lütfen şaka yaptığınızı söyleyin?'

'Neden? Bence bu harika bir isim olurdu.'

‘Kesinlikle hayır. Kılıç dövüşlerinin yapıldığı feodal dönemlerde yaşıyor olsaydık belki sorun olmazdı. Ama şimdi değil. Daha sıradan bir isim seçelim.’

'Pekala. O halde ne önerirsiniz?'

'En azından erkek mi kız mı olduğunu öğrenene kadar bekleyelim.'

'İkisine de isim düşünmeye ne dersiniz?'

'Bu bana cazip gelmiyor.'

'Neden?'

‘Bence, diyelim ki erkek çocuğu olursa, kız çocuğu için seçtiğimiz isim kullanılmaz. Yani doğmamış çocuğumuz için o ismi seçmiş olsak bile, sanki hiç var olmamış gibi olur. Bu isim için çok üzücü.’

Kırmızı ışık yeşile döndü ve çevredeki arabalar yavaşça hareket etmeye başladı. Kısa bir gecikmenin ardından Riuji de gaza bastı.

‘Evet, sanırım haklısın. Tam da senin gibi haklı bir noktaya değindi Megumi. Bebeğin doğumundan sonra isme karar verelim!’ Sesi daha neşeli bir tona bürünmüştü.

'Hayır, o kadar uzun süre beklememize gerek yok. Sadece birkaç ay sonra bebeğin cinsiyetini öğrendikten sonra düşünelim diyorum.'

Megumi, Riuji'nin aşırı fikir değişikliklerine alışmıştı. Bu gibi zamanlardaki dürtüselliği, mantıklı bir yetişkinden çok bir çocuğunkine benziyordu, ama Megumi'yi ona çeken de bu masum çekicilikti. İki yaş büyük olmasına rağmen, onu sevimli buluyordu. Riuji, Megumi'nin haklı olduğunu düşünürse, söylediklerinden hemen geri adım atardı. Durumun gerçekliğini kabul etmeye istekli olan Riuji, gururunun onu iyi zamanların tadını çıkarmaktan veya iyi olduğuna inandığı şeylerin peşinden gitmekten alıkoymasına izin vermezdi. Yanlış olduğunu düşündüğünde içten bir özür dilerdi. Ama haklı olduğuna inandığında geri adım atmazdı. Yetişkin bir bedende bir çocuk gibiydi.

Megumi, Riuji'ye kendisinin uydurduğu bir terim olan 'çocuk ruhlu yetişkin' dedi. Ona çok yakıştığını düşünüyordu.

‘Hayır, size anlatmaya çalıştığım şey şu ki, doğana kadar cinsiyetini bilmemeyi tercih etmeliyiz. O zamana kadar erkek mi kız mı olduğunu

bilmemek, bebeğimizin dünyaya getireceği bir sürpriz gibi olurdu. Bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyor!'

'Hadi ama! Anne babanız buna ne derdi acaba? Günümüzde herkes çocuğunun cinsiyetini doğmadan önce öğreniyor. Bebek partisi için hediye planlaması açısından bu çok önemli.'

'Sorunu göremiyorum. Sadece "Size söyleyemem!" diyeceğim.'

'Bu belki senin anne babanla işe yarar…' Aslında, bence işe yarar. Onlar onu büyüttüler ve bazen ondan bile daha çocuksu görünüyorlar. '…ama benimkilerle işe yaramaz!'

'Neden olmasın? Sürprizlerden hoşlanmazlar mı?'

"Sebep bu değil…" dedi Megumi. Bir an duraksadı. Yüz ifadesi kararda ve sesi kısıldı. "Doğrusu, aslında sebep bu. Annem ve babam sürprizlerden nefret ediyorlar. Hoşnutsuzluktan bahsetmiyorum; onlar için bir travma."

'Travma?'

'Küçükken, anne babam kız kardeşim için bir sürpriz planlamıştı. Ona doğum günü pastası almayı unuttuklarını söylemişlerdi. Ama ona bunun bir şaka olduğunu söylemeden önce kız kardeşim evden kaçmıştı. Üç gün boyunca kayıptı. O zamandan beri, evimizde her türlü sürpriz tabu haline geldi.'

Megumi'nin anlattığı hikaye büyük ölçüde doğruydu. Gerçekte olan şuydu: Kız kardeşi sadece kaçmış gibi yapmış ve kısa süre sonra geri dönmüştü; amacı, anne babasına kendisinden daha büyük bir sürpriz yapmaktı. Megumi, Riuji'nin fikrini değiştirmek için bu hikayenin biraz abartılmış bir versiyonunu anlatmıştı. Bu taktik işe yaramayabilirdi. Ama Riuji çocuk ruhlu bir yetişkindi.

'Pekala o zaman, sürprizlere yer yok.'

Megumi'nin anlattıklarını ciddiye alan Riuji, direksiyonu iki eliyle sıkıca kavrayarak umutsuzca çöktü. Megumi de üzgün görünüyordu, ama içinden, "Bu çocuksu yetişkin ne kadar kolay kandırılıyor," diye düşünüyordu.

Bu oldukça ağır atmosfer, araba daha hareketli bir ticaret bölgesine girdiğinde de devam etti. Jimbocho'nun ana kavşağındaki sola dönüş şeridinde kırmızı ışıkta beklediler.

'Tamam, anladım. Sadece bana söylemeyin! Herkese bana söylememelerini söyleyin, böylece sadece benim için sürpriz olur. Ne dersiniz?'

Riuji sürprizden vazgeçmemişti. Araba henüz dururken, fırsatı değerlendirip Megumi'ye yaklaştı ve gözlerindeki ışıltıyla ona gülümsedi.

Az önce sessiz kalmasının sebebi, bunu söylemek için doğru anı bekliyor olması mıydı?

Megumi bunu düşündü. Çocuksu bir tavırla karşı karşıyaydı, bu yüzden teklifini kabul etmezse surat asmasını bekleyebilirdi.

Eninde sonunda fikrini değiştirecektir.

Bir an ciddi ciddi düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Tamam, neden olmasın? Annemle babama senden saklamalarını söyleyebilirim. Hadi bu planı uygulayalım!" dedi.

'Harika!'

Riuji, sürücü koltuğunda heyecanla bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Hala ışığın yeşile dönmesini bekliyorlardı, ama Megumi onun yanlışlıkla gaza basmasından gerçekten endişeleniyordu.

'Öyleyse, isim düşünmeden önce çocuğumuz doğmasını bekleyelim.'

'Ne?'

'Öyleyse birlikte bir isim belirleyelim. Ne de olsa o zamana kadar erkek mi kız mı olduğunu bilemeyeceğim.'

'Her iki durum için de bir isim düşünelim mi?' Gerçi bebeğin cinsiyetini önceden bileceğim.

'Bir dakika. Az önce bu fikre karşı olduğunuzu söylemediniz mi?'

Konuşmanın bir noktasında Megumi ve Riuji'nin pozisyonları değişmişti. Konuşma bir şekilde öyle akmıştı ama... "Hata yaptım," diye düşündü Megumi, hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturarak.

'Pekala, bebek doğduktan sonra isme birlikte karar veririz.'

'Harika!'

Megumi hafifçe iç çekti. Anne ve babasının, bebeğin adının açıklanması ve diğer benzer ritüellerin yapıldığı geleneksel Yedinci Gece'yi heyecanla beklediklerini hissediyordu. İlk sevimli torunlarını bekliyorlardı ve onunla birkaç olası isim paylaşmışlardı bile.

Ama şöyle bir düşününce, bu çocuğumuzun ömür boyu taşıyacağı bir isim olacak.

Megumi, Riuji ile birlikte karar vermek istiyordu. Riuji'nin orada olmayacağını, o kader günü gelene kadar hiç hayal etmemişti...

Kafenin ortasındaki sarkaçlı duvar saati, saatin öğleden sonra üç olduğunu haber vermek için "dong, dong, dong" diye çaldı. Nagare mutfaktan bebeğin biberonunu hafifçe sallayarak geri döndü.

Tam o anda, arka odada uyuklayan Miki ortaya çıktı. Bu bahar iki yaşına giren Nagare'nin kızı Miki, gözlerini ovuşturma şeklinden hala uykulu görünüyordu.

'Aa, uyandın mı?'

'Saat üç, atıştırma zamanı.'

Nagare hüzünlü bir bakışla saate baktı.

"Programı çok iyi biliyorsunuz. Bir dakika bekleyin. Önce şunu yapayım," dedi iç çekerek.

'Peki, efendim.'

'Bunu nereden öğrendin?'

Nagare'nin homurdanmalarını umursamayan Miki, beyaz elbiseli kadının karşısındaki sandalyeye tırmandı ve atıştırmalığını beklemeye başladı.

Miki'nin arkasındaki masada, Miki'nin yakın bir ilişkisi olan Fumiko oturuyordu. İkisi garip bir sohbete daldılar.

‘Fumiko.’

'Ne?'

'İşinizi mi kaybettiniz?'

'Yapmadım.'

'Her gün buradasınız.'

'Bu kafeye bayılıyorum.'

'Kafeyle mi evleneceksin?'

'Öyle bir aşk değil.'

'Ne tür bir aşk?'

'Yani orası benim en sevdiğim yer.'

'En sevdiğiniz tencere?'

‘S.P.O.T., nokta.’

‘Spot spot spot s pots pots pots . . . pots pans teneke kutular vantilatörler minibüsler!’

'Kelime oyunu mu oynuyoruz?'

'Vanlar!'

'Van'lar mı? Van'lar. . . minibüsler. . . minibüsler. . .'

Fumiko derin düşüncelere daldı.

Miki ve Fumiko'nun konuşmasından dolayı kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatan Nagare, biberonu bebeği tutan Kohtake'ye uzattı.

Megumi, Kohtake'nin yanında durarak, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi ve özür dilercesine başını eğdi.

'Normalde olduğundan biraz daha az sıcak hazırladım.'

'Çok teşekkür ederim.'

Yeni doğanlara verilen sütün sıcaklığının, insan vücut sıcaklığına yakın, tam doğru sıcaklıkta olması gerektiği söylenir. Şef Nagare, sütü bir termometre kullanarak 33-34 derece Celsius gibi biraz daha düşük bir sıcaklıkta hazırladı. Bunun bir bebek için en güven verici sıcaklık olduğuna inanıyordu. Bu sadece kendi teorisi olsa da, bu inancı Miki için süt hazırlama deneyiminden doğmuştu.

‘Peki ya benim atıştırmalıklarım?’

‘Miki, hadi şu kelime oyununu oynayalım.’

Miki şaşkın bir şekilde, "Hangi kelime oyunu?" diye sordu.

Fumiko umutsuzca çöktü. Konuşmaları her zaman Miki'nin temposunda ilerliyordu. Kohtake, ikisi arasındaki etkileşimi izlerken kıkırdadı.

Nagare onların konuşmasına hiç ilgi göstermedi, aksine içini çekerek, "Size bir şeyler atıştırayım," dedi ve mutfağa geri döndü.

Bugün ne okuyorsunuz?

Ani bir dürtüyle Miki sandalyenin üzerine çıktı, uzandı ve beyaz elbiseli kadının okuduğu kitabı kaptı. Kitabın kapağını görmek için sayfalarını çevirmek istiyordu.

"Hayır, Miki, dur!" dedi Fumiko aceleyle. Olduğu yerde duran, gözleri fal taşı gibi açılmış Miki, Fumiko'ya sorgulayıcı bir bakışla baktı.

'Hanımefendinin kitabına dokunmamalısınız.'

Miki iri gözlerini defalarca kırpıştırdı. Fumiko'nun neden bu kadar telaşlı olduğunu anlamıyordu.

Fumiko devam etti, "Bunu yapmanın tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Miki'yi durdurmasının sebebi, sandalyenin üzerinde durmanın tehlikeli ya da görgü kurallarına aykırı olduğunu düşünmesi değildi. Beyaz elbiseli kadının bir hayalet olduğunu ve neler yapabileceğinin farkında olduğunu biliyordu.

Üç yıl önce Fumiko, kadını zorla sandalyesinden çekip geçmişe götürmeye çalıştığında lanetlenmenin nasıl bir şey olduğunu bizzat deneyimlemişti. Kadının ona kan dondurucu bir bakışla baktığı anı hatırlıyordu. Sanki devasa, görünmez bir hava kütlesi tarafından eziliyor, yere yığılıyor ve boğularak konuşamaz hale geliyordu. O olayda Kazu Tokita tarafından kurtarılmıştı.

Miki'nin böyle korkunç bir deneyim yaşamasına izin verememem. Bu düşünceyle Fumiko, Miki'yi lanetten korumak için konuştu.

‘Sevgili Miki, hanımefendinin kitabını bırak.’

Hâlâ kitabı elinde tutan Miki, ifadesiz bir şekilde Fumiko'ya baktı. Ardından Fumiko'nun onu durdurma çabalarını görmezden gelerek, beyaz elbiseli kadının elinden kitabı aldı.

"Lanetlenecek!" diye içinden bağırdı Fumiko gözlerini kapatırken.

‘?’

Ama hiçbir şey olmadı. Kafe ışıkları aniden mumlar gibi titremeye başlamadı ve Fumiko lanetlendiğinde olduğu gibi inleyen ruhların ürkütücü sesleri havada yankılanmadı. Tavan vantilatörü sessizce dönüyordu. Ve eğer biri dikkatlice dinlerse, baskın ses saatlerin tıkırtısıydı.

Neden?

Fumiko'yu en çok şaşırtan şey, az önce kitabından kaba bir şekilde ayrılan beyaz elbiseli kadının, hiçbir şey olmamış gibi sakince kahvesini yudumlamasıydı.

Miki, şaşkın bir ifadeyle kitabın kapağına bakıyordu. Henüz iki yaşındaydı ve okumayı bilmiyordu.

Nagare mutfaktan dönerken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Elinde kavanozda donmuş bir muhallebi vardı. Fumiko, onu görünce gözleri parlayan Miki'ye bakmaya devam etti.

Nagare, Fumiko'ya şöyle bir bakmadan, "Kaname'ye kitabını geri ver. Ve artık sandalyelerin üzerine çıkma," dedi.

Pudingi Miki'nin önüne koydu.

'Evet, efendim.'

Kitabı geri verdikten sonra Miki sandalyesine oturdu ve muhallebiyi kaptı. Nagare'nin elinde şişe kapağı büyüklüğünde görünen kavanoz, Miki'nin elinde şimdi bir pirinç kasesi gibi görünüyordu.

'Şey...'

'Ne oldu Fumiko?'

Fumiko, Nagare'den bir cevap almak için gözlerini dikmiş bir şekilde, "Bu sefer Miki neden lanetlenmedi?" diye sordu. "Tokita soyundan gelmesinden mi kaynaklanıyor?"

'Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok.'

'Öyleyse neden?'

'Sadece geçmişe dönmek isteyenler lanetlenir.'

'Ne?'

'Lanetlendiğin zaman, geçmişe dönmeyi diliyordun, değil mi?'

'Evet.'

‘Lanetlenmenin sebebi buydu. Ama Miki'nin geri dönme isteği yok.’

'İşte bu yüzden lanetlenmemişti.'

'Doğru.'

Fumiko, Miki'nin pudinginin tadını çıkarışını izlerken, sanki olayın anlamını kavramış gibi ifadesi birdenbire değişti.

'Peki ya kitabı şimdi alıp götürsem?'

'Lanetlenmeyeceksin.'

Fumiko hiç vakit kaybetmeden beyaz elbiseli kadının elinden kitabı kaptı. Ve gerçekten de hiçbir şey olmadı.

'Doğru!'

Fumiko neşeyle zıplarken, beyaz elbiseli kadın boş bir ifadeyle uzaya bakıyordu.

'Evet, ama senin durumunda, Fumiko, zaten geçmişe döndün, bu yüzden bir önemi yok.'

'Ne?'

'İkinci bir şans yok, dolayısıyla lanetlenemezsin.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Ah, size hiç kimse söylemedi mi? Geçmişe sadece bir kez dönebilirsiniz.'

'Bunu hiç bilmiyordum.'

'Evet, sadece bir kereliğine.'

'Sadece bir kere mi?'

'Sadece bir kere.'

'Gerçekten mi?'

'Evet, gerçekten.'

"Ama bunu daha önce neden hiç duymadım?"

"Bunu kurallardan biri olarak görmüyoruz çünkü bu zaten aşikar bir durum."

'Bu nasıl bir kural değil?'

"Şöyle ki, kural uymanız gereken bir şeydir. Kuralı çiğnemeye çalışırsanız, çiğneyebilirsiniz. Ama bu sadece bir gerçektir. Durum böyledir."

'Bu yüzden?'

'Geçmişe geri dönemezsin, Fumiko.'

'Peki ya gelecek?'

'Kesinlikle hayır.'

'Hayır, hayır.'

Fumiko geriye doğru sendeledi ve üzgün bir şekilde başını öne eğerek sandalyesine geri oturdu.

Şişe neredeyse boştu. Megumi, Kohtake'nin kollarındaki bebeğine bakarken aklı başka yerlerdeydi. Sütün son damlalarına indiğini henüz fark etmemişti.

Belki o kadın ve Kohtake haklıdır. Bebeği onunla tanıştırmaya gerçekten götürecek miyim? Tek başıma geri dönüp ona sorabilirim. Kimse öleceğini öğrenmek istemez. Riuji kesinlikle istemezdi... ama.

İnsanlar hayatlarını yaşarken sürekli tereddüt halindedirler. Hiçbir karar, insanı tamamen şüpheden arındırmaz. Bu şüphe, insanın kalbinde yaşayan ikinci bir kişi gibidir. Çizgi filmlerde sıklıkla melek ve şeytan gibi figürler tasvir edilir, ancak her ikisi de kalplerinden konuşurlar.

Megumi'nin kalbinde, kendisinin iki farklı yönü birbiriyle savaşıyordu.

Bu Riuji; o iyi olurdu. Hatta bebeği getirdiğim için bana teşekkür bile ederdi.

Bu tamamen sizin nasıl hayal etmeyi seçtiğinize bağlı. Bebeği getirirseniz, onun öldüğüne dair açık bir mesaj vermiş olursunuz. Bunu ondan nasıl gizlemeyi bekliyorsunuz?

Bunu gizlemeyeceğim. Dürüstçe konuşacağım.

İşte bu yüzden bencilce davrandığınızı söylüyorum! Gerçeği bilmemesi onun için daha mutlu olma ihtimali yüksek. Ama siz bunu görmezden gelip her şeyi ifşa etmekte ısrar ediyorsunuz. Riuji'nin ölümünden sonraki duygularını sürekli düşünürken, hayattaykenki duygularını neden hiç düşünmüyorsunuz?

Bu içsel etkileşim, doğumdan beri defalarca tekrarlanmıştı.

"Neden tam da bu zamanda böyle bir şüphe duyuyorum?" diye düşündü Megumi gözlerini kapatırken.

İnsanların kalpleri sürekli değişir. Kararlılık ne kadar sağlam olursa olsun, en önemsiz olay bile şüpheyi tetikleyebilir. Ve bir şüphe bir kere gün yüzüne çıktığında, ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın bastırılması zor olabilir. Sanki saniyeler öncesine göre tamamen zıt görüşlere sahip farklı bir benlik ortaya çıkmış gibi. Neden şimdi tereddüt etmeye başlamıştı? Megumi'nin kendisi bile bunu açıklayamıyordu.

Her şey yolunda mı?

Megumi'nin ruh halini sezen Nagare konuştu. İşte o zaman Megumi nihayet boş şişeyi fark etti.

“Ah, çoktan bitti bile… Özür dilerim ve teşekkür ederim,” dedi başını Nagare'ye eğerek. Gözleri kapalı olan bebek, Kohtake'nin kollarında huzurlu görünüyordu.

“Karım hayatta olsaydı ve burada olsaydı…” dedi Nagare, bakışlarını tezgâhın üzerindeki fotoğraf çerçevesine dikerek. Fotoğraf, karısı Kei Tokita'ya aitti.

'Bağışlamak?'

Megumi, Nagare'nin birdenbire karısından bahsetmesine şaşırdığını gizleyemedi. Şaşkınlığını fark eden Nagare, "Sanırım o, geri dönüp onu görmen gerektiğini söylerdi," diye devam etti.

Nagare'nin sözlerine şaşkınlıkla gözleri faltaşı gibi açılmış olan Megumi'nin yanında duran Kohtake, "Evet, Kei kesinlikle öyle derdi," diye ekledi.

Megumi, "Neden böyle diyorsun?" diye sordu.

Nagare başını kaşıdı. Gözleri daha da kısıldı.

‘Başkalarının özel işlerine karışmakta pek iyi değilim ve onların davranışları hakkında yorum yapmaktan kaçınırım, ama eşim tam tersiydi. Eğer şimdi burada olsaydı, sanırım “Gitmelisin” derdi.’

‘Neden?’ diye sordu Megumi. Bakışları çerçevedeki fotoğrafa sabitlenmişti. Kei'nin canlı gözleri parıldıyordu ve gülümsemesinden sıcaklık yayılıyordu.

‘Eşim de bir uzmana gitti. Onun için bu, geleceğe yönelik bir görüşmeydi.’

'Gerçekten mi?'

‘Eşim çok zayıftı ve çocuğunu doğurursa uzun süre yaşayamayacağı söylenmişti. Geleceği ziyaret etmesinin sebebi, çocuğunun mutlu bir şekilde yaşadığından emin olmaktı.’ Nagare, ‘çocuğu’ derken Miki'ye bakıyordu.

Nagare sözlerine şöyle devam etti: "Buna karşıydım. Çocuğunun hiç doğmadığı bir geleceği ziyaret etmesi mümkündü. Ama eşim geleceği ziyaret etti. Ve gülümseyerek geri döndü."

‘O zamanlar…’ diye başladı Kohtake alçak sesle. ‘Eğer Miki ile buluşmak için geleceğe gitmemiş olsaydı, onu sağ salim dünyaya getirdikten sonra bile sürekli ağlayacak, gelecekle ilgili sonsuza dek endişelenecekti.’

‘Evet, doğru,’ diye onayladı Nagare, Kei'yi geleceğe gitmekten vazgeçirmeye çalıştığı anı hatırlayarak buruk bir gülümsemeyle. Şimdi onun bu kararı verdiğine sevinmişti. ‘Bu yüzden, eğer karım burada olsaydı

ve senin hala kararsız olduğunu görseydi, gitmen gerektiğini söylerdi diye düşünüyorum.'

Kohtake omuz silkerek, "Bana da aynen bunu söyledi," diye onayladı.

'Öyle mi?' diye düşündü Nagare.

Kohtake de geçmişe yolculuk deneyimini yaşamıştı. Kocasının çok değer verdiği bir mektubu almak için geçmişe gitmişti. Alzheimer hastalığı hafızasını ve kimliğini aşındırdığı için, mektubu ona teslim etme fırsatını kaçırmıştı.

O zamanlar Kohtake tereddüt etmişti. Şimdiki halinin geçmişteki haline yazılmış bir mektubu alıp almaması konusunda kararsızdı. Ama Kei onu cesaretlendirmiş ve gidip mektubu almasını söylemişti.

"Endişelenmeyin. Kendinize inanın. Kocanıza inanın. Hayatta sadece iki yol vardır: harekete geçmek ya da geçmemek. İnsanlar birini seçmek zorundadır. Ben geçtim. Kei de geçti," dedi Kohtake.

Fumiko, Megumi'ye kararlı bir şekilde bakarak, "Ben de öyle düşündüm," diye ekledi.

"Gitmezsen, çocuğunun adını her söylediğinde pişman olacağını düşünüyorum. Bu yüzden gitmen gerektiğine inanıyorum. Git ve kocanın çocuğuna isim vermesini sağla. Bunu yap ki, kocanın seçtiği ismi bilerek gururla yaşayabilesin." Kohtake, Megumi'ye nazikçe gülümsedi.

'Anladım.' Megumi emin bir şekilde başını salladı.

Haklılar. Gitmezsem kesinlikle pişman olacağım. Bu yüzden gidersem özgürce konuşmalıyım. Gerçeği saklamaya çalışmanın bir anlamı yok.

Megumi'nin bakışları, beyaz elbiseli kadının oturduğu koltuğa kilitlendi.

'Gitmeye karar verdim. Artık şüphe duymaktan bıktım.'

Kohtake, destekleyici bir gülümsemeyle, "İşte bu ruh hali!" dedi; bu sırada Nagare ve Fumiko birbirlerine bakıştılar.

Tam o sırada Miki tatlısını bitirdi ve ellerini birleştirerek, "Yemek için teşekkür ederim," dedi.

İki saat çok yavaş geçmişti. Geçmişe dönmek için Megumi'nin beyaz elbiseli kadının tuvalete gitmesini beklemesi gerekiyordu, ama bunun ne zaman olacağını bilmiyordu. Funiculi Funicula kafesinin açılış saatleri sabah 10 ile akşam 8 arasındaydı, ancak kadının o saatlerde tuvalete

gideceğinin garantisi yoktu. Gece yarısı veya sabahın erken saatleri de olabilirdi. Bu zamanlama, istatistiklerle bile düzensiz ve tahmin edilemezdi. Geçmişe dönmek istiyorsa, sadece beklemesi gerekiyordu.

DONG, DONG, DONG, DONG, DONG

Saatlerden biri beş kez çaldı.

İki saattir kafeye yeni müşteri girmemişti. Artık sadece Megumi kalmıştı. Fumiko işine geri dönmüştü ve Kohtake aniden koşarak uzaklaşmış, kısa süre sonra döneceğini söylemişti: yerel polis onu arayarak Alzheimer hastası olan kocasının bakımları altında olduğunu bildirmişti. Şimdi sadece Kazu Tokita kalmıştı. Kazu, Miki ile alışverişe çıkan Nagare'nin yerini almak için geri dönmüştü.

Kazu, tezgahın arkasında sessizce duruyor ve sohbete katılmak için özel bir çaba göstermiyordu. Megumi ise girişe en yakın masada oturmuş, boşalacak yeri beklerken bebek arabasını hafifçe ileri geri sallıyordu.

Kohtake, Megumi'nin doğum sonrası durumu konusunda endişelenmişti, ancak Megumi yorgunluk belirtisi göstermemişti. Yeni doğan kızı zaman zaman huysuzlansa da, artık huzur içinde uyuyordu.

Riuji'nin onu görmesini çok istiyorum. Adını o seçebilir.

Megumi'nin kalbindeki şüphe kaybolmuştu.

Sonra olan oldu.

Kanat.

Kafenin arka tarafından bir kitabın kapanmasının hafif sesi duyuldu. Megumi sesin geldiği yöne baktığında, beyaz elbiseli kadının yavaşça ayağa kalktığını gördü.

‘Ah…’

Megumi'nin istemsizce dudaklarından dökülen bu söz, iki saatlik bekleyişin ardından iç sesinin "Sonunda hareket ediyor" demesiydi. Orada olmadığını bilmesine rağmen, Kohtake'yi aramak için kafenin etrafına bakındı.

Kadın sonunda oturduğu yerden kalktı, ama...

Megumi'nin o anda yanında olmasını çok istediği kişi, Nagare ile birlikte ona "Gitmelisin" diyerek cesaret veren Kohtake'ydi. Ama beyaz elbiseli kadının bunu beklemeyeceğini biliyordu. Elinde kitap olan kadının sessizce yanından geçip tuvalete doğru kayboluşunu izledi.

Megumi, yönlendirme almak için tezgahın arkasındaki Kazu'ya döndü.

'Devam etmek.'

Kazu, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, sessizce Megumi'yi boş koltuğa doğru yönlendirdi.

'Pekala o zaman.'

Megumi, kızını uyandırmamaya özen göstererek, yavaşça bebek arabasından kaldırdı ve temkinli bir şekilde koltuğa doğru yaklaştı, sonunda koltuğun önünde durdu.

Burada otursam Riuji'yi görebilirim.

Kızı kucağında olan Megumi, masa ile sandalye arasına kayarak oturdu.

Bunu yapar yapmaz, etrafını saran havanın serinliğini fark etti. Kafenin etrafına bakındı ve ilk gözüne çarpan şey sarkaçlı bir duvar saati oldu. Kafenin üç saatinden ortadakiydi.

Megumi saatine baktı. Sadece ortadaki saat doğru zamanı gösteriyordu. Diğer ikisi farklı zamanları gösteriyordu ve ibreleri donmuş halde kalmıştı.

"Kırılmış gibi görünüyorlar," diye düşündü merakla başını yana eğerek.

'Kurallardan haberdar olduğunuzu varsayıyorum?'

Megumi, Kazu'nun yanında durduğunu birden fark etti. Elindeki tepside parlak gümüş bir çaydanlık ve bir kahve fincanı vardı.

'Şey, e-evet.'

Kazu, tepsideki bembeyaz kahve fincanını alıp nazikçe Megumi'nin önüne koydu.

'Şimdi kahvenizi dolduracağım. Fincan kahveyle dolduğu andan kahve soğuduğu ana kadar ancak geçmişte kalabilirsiniz. Anlaşıldı mı?'

Kazu bunu, tonlama içermeyen, net ve sakin bir sesle, gayet doğal bir şekilde açıkladı.

'Evet, anlıyorum.'

Zamanda geriye gitmenin gerçekten mümkün olduğuna hiç inanmamıştım.

Megumi, Kazu'nun dikkatini çekmemek için omuzlarını hafifçe silkerek boş bardağa baktı.

"Eminim kuzenimden duymuşsunuzdur, ama zamanda geriye gittiğinizde çocuğunuzdan ayrılmadığınızdan emin olun. Eğer ayrılırsanız, geçmişten bugüne sadece çocuğunuz dönecektir."

Megumi bunu daha önce Nagare'den duymuştu: "Bebeğinizin bir kısmını her zaman elinizde tuttuğunuzdan emin olun."

Megumi, kızını göğsüne yaslayıp yanağını kızının başına bastırarak, "Anlıyorum," diye yanıtladı.

Kazu, gümüş çaydanlığı önünde tutarak, "Öyleyse dökmeye başlayayım," dedi. "Unutma, kahve soğumadan önce," diye fısıldadı.

O anda Megumi, ortamda artan bir gerilim hissetti. Belli ki bu sadece kendi gerginliğinden kaynaklanmıyordu; çevresinde belirgin bir değişiklik olduğunu fark etti.

Gözlerinin önünde, gümüş demlikten fincana kahve akıntısı dökülüyordu. Ardından dolu fincandan buhar yükselerek ince bir iz oluşturdu. Gözleri yukarı doğru yükselen izi takip ederken, aniden dünyanın dönüyormuş gibi hissettiren güçlü bir baş dönmesiyle sarsıldı. Etrafındaki manzara bozuldu ve aşağı doğru akmaya başladı. Bir an için ne olduğunu anlayamadı ve paniğe kapıldı.

Megumi aşağı baktığında ellerinin ve kucağında tuttuğu kızının havada asılı duran buhar bulutlarına dönüştüğünü gördü. Kızının elinden kayıp gitmesinden korkarak, buharlaşmış bebeğini kendi buharlaşmış elleri ve kollarıyla sıkıca kucakladı.

Bir sonraki anda, Megumi'nin bedeni, heyecan verici bir hız treni yolculuğunu andıran bir hızla tavana doğru çekildi.

'İş değiştirmeni istiyorum.'

Megumi'nin kocası Riuji'nin itfaiyeci olması, onu sürekli endişelendiriyordu. İtfaiyecilerin görevi, yangın söndürmenin yanı sıra deprem ve tayfun gibi doğal afetler sırasında kurtarma çalışmalarını da içeriyordu. Hamile kaldıktan sonra, Megumi televizyonda bir felaket haberi gördüğünde her seferinde meslek değiştirme konusunu gündeme getiriyordu.

'İyiyim ben. Çok fazla endişeleniyorsun, Megumi.'

'Ancak . . .'

'Elbette görev başında hayatını kaybedenler oldu, ancak geçen yıl yüz altmış bin personel arasından sadece yedi kişi öldü.'

‘Biliyorum, ama…’

“Merak etmeyin, iyiyim. İnsanları korumak, hayat kurtarmak, itfaiyecinin görevidir. Biliyorsunuz... Daha önce de size bu görev bilincinin beni her zaman nasıl etkilediğini anlatmıştım, değil mi? Çocukken okuduğumda beni çok etkilemişti...”

‘Evet. Evet. Anlıyorum!’ dedi Megumi teslim olmuş bir şekilde ve çaresizlik içinde yukarı baktı. Riuji'nin görev başında öleceğini gerçekten düşünmüyordu. Sadece endişeleniyordu. Riuji de bunun farkındaydı.

"İçin rahat olsun. Ölmek üzere değilim, tamam mı? Bu çocuğu geride bırakıp ölmeyi asla düşünmem, değil mi?" dedi Riuji, Megumi'nin henüz çok da büyük olmayan karnını nazikçe okşarken.

Megumi derin bir iç çekti.

Riuji'nin itfaiyeci olma arzusu, çocukken okuduğu bir çizgi romandan kaynaklanmıştı. Bu öykünün kahramanı bir itfaiyeci değildi, ancak Riuji, bir yangın yerinden bir çocuğu kurtaran bir itfaiyecinin söylediği bir cümleden etkilenmişti. Kahraman ona, "Neden bu kadar tehlikeli bir işi seçtiniz?" diye sormuştu. İtfaiyeci ise, "İnsanları korumak, hayat kurtarmak, bu bir itfaiyecinin görevidir. Bugün bu çocuğun hayatını kurtarmak benim görevimdi." diye cevap vermişti.

Bu satırı okuyunca Riuji'nin aklına birden bire bir ilham geldi.

Çok havalı! Ben de bir itfaiyeci gibi insanları korumak ve hayat kurtarmak istiyorum.

Megumi bu hikayeyi onlarca, hatta yüzlerce kez duymuştu. Bunun bir nedeni de ona sık sık mesleğini değiştirmeyi düşünmesi gerektiğini söylemiş olmasıydı. Bunu, onun bunu yapacağına inanarak değil, endişesini dile getirmek için yapıyordu.

İronik bir şekilde, Riuji'yi acımasız bir kader oyunu bekliyordu.

Megumi, doğum yapmadan önce Fukuşima'daki ailesinin evine dönmüştü. Ailesi hâlâ siyah, çevirmeli bir telefon kullanıyordu; gelen arama olduğunda yüksek sesle çalıyordu. Megumi'nin çocukluk evi geleneksel bir çiftlik eviydi. Birkaç yıl önce yeniden inşa edilene kadar hâlâ sazdan bir çatısı vardı. Geleneksel bir çiftlik evinin kendine özgü özellikleri, dört eşit büyüklükte kare odadan oluşan, ferah bir his veren kare tek katlı düzeni; iç mekanı loş bırakan az sayıda pencere; ve sütunlar ve diğer yapısal elemanlar için eğri kereste kullanımıdır.

Evde bir oturma odası, bir misafir odası, bir yatak odası ve bir çalışma odası vardı ve duvarların neredeyse tamamı topraktandı.

Ancak ev, 2011 Büyük Doğu Japonya Depremi'nde hasar gördü, bazı bölümleri çöktü ve yeniden inşa edilmesi gerekti. Orijinal ahşap direkler ve kirişler sağlam kaldığı için, evi yarı geleneksel tarzda bir eve dönüştürmek için yeniden kullanıldılar. Megumi, ailesini ziyaret ettiğinde, eski evin

kalıntılarını hala her yerde hissedebiliyordu. Yenilenmiş olmasına rağmen, burası hala gerçekten evinde olduğunu hissettiği bir yerdi.

Çocuğun doğumundan önce ailesinin yanında kalmaya karar vermesinin sebeplerinden biri de Riuji'nin çocukça davranışlarından giderek daha fazla rahatsız olmasıydı.

Gitmesine karşı çıkmamıştı. Ama aksi bir ruh halinde olduğu için, "Evet! Uzun zamandır ilk defa tek başıma yaşayacağım!" diye bağırdı, bu da Megumi'nin canını sıktı.

Bunu söylerken hiçbir kötü niyeti yoktu. Sadece aklına gelen buydu. Nezaketten yoksundu, ama eleştirilebilecek tek şey buydu. Eğer Megumi yakında ilk kez doğum yapacak olmasaydı, muhtemelen güler ve geçiştirirdi. Ama yapamazdı. Tam da bu yüzden biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Riuji'den uzaklaşmak için şehri terk etti ve anne babası ve büyükanne ve büyükbabasıyla çevrili huzurlu günlerde teselli buldu.

Bir gün, siyah telefon yüksek sesle çaldı ve Megumi'nin büyükannesi telefonu açtı. İşitme güçlüğü çeken büyükannesinin arayan kişiden söylediklerini tekrar tekrar etmesini istediğini gören Megumi araya girdi ve ahizeyi aldı. Büyükannesi endişeyle yanında durdu, duyduğu kelimelerin dağınıklığından rahatsız edici bir hava sezdi.

‘Evet, o benim kocam… Ne?’

Megumi'nin yüzünden tüm renk soldu.

Polis, Riuji'nin eve dönüş yolculuğu sırasında trende çıkan bir kavgaya müdahale ettiğini ve öfkeden deliye dönen bir yolcunun boynunu maket bıçağıyla kestiğini, çok kan kaybettiğini ve hayatını kaybettiğini bildirdi.

Megumi, telefonu kapattığı andan itibaren Riuji'nin morgda yatan yüzünü gördüğü ana kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Evden nasıl çıktığını, nasıl seyahat ettiğini veya polis karakoluna nasıl vardığını bilmiyordu. Hatta babası ve annesinin ona eşlik ettiğini bile hatırlamıyordu.

Annesine göre, Megumi hiçbir zaman soğukkanlılığını kaybetmedi veya üzülmedi, sorularına sakin bir şekilde cevap verdi. Ailesi, polis karakoluna vardıklarında ve Megumi'nin morg'a girdiğini gördüklerinde bunun bir hata olmadığını anladılar.

Hemen ardından Megumi'nin doğum sancıları başladı. Doğum odasında yeni doğmuş kızıyla yüz yüze geldiğinde gözyaşlarına boğuldu.

Megumi gözlerini açtığında, karşısındaki masada oturan Riuji'yi, ışıl ışıl gözlerle ona bakarken gördü. 'Ah. Hey, sen!'

'Ne... Ne?'

Ani ortaya çıkışıyla Riuji'nin irkileceğini beklemişti, ama asıl şaşıran kendisi oldu. Onun, geleceğin bir parçası olarak geldiğine inanacağını hiç beklemiyordu.

Riuji masasına doğru geldi.

‘Megumi, az önce tam karşımda oturuyordun. Sonra gözümü kırptım... ve şimdi burada oturuyorsun. Bunu nasıl başardın?’

Şaşırmanız hiç de şaşırtıcı değil. Ama bana sanki bir hayaletmişim gibi bakıyorsunuz. Oysa ben sizi görünce daha çok şaşırdım herhalde.

Bu gerçekten de bir şoktu. Megumi, Riuji'yi morgda yatarken görmüştü. Tabuttaki cesedin üzerine çiçek koyduğunu hatırlıyordu. Bunlar geri döndürülemeyecek soğuk, acı gerçeklerdi.

Oysa Riuji tam karşısındaydı. Kadın neredeyse inanamayarak çığlık atacaktı.

'...Sanırım bu, gelecekten geldiğiniz anlamına geliyor?'

'Bu doğru.'

Şehir efsanelerine meraklı olan ikili, başlangıçta bu kafeye, müşterilerin zamanda geriye gidebilmelerini sağlayan özelliği hakkındaki söylenti nedeniyle gelmişti ve ara sıra ziyaret ettikleri için kuralları gayet iyi biliyorlardı. Şimdi Megumi, sizi geçmişe götürebilecek koltukta otururken, Riuji'nin karşısındaki Megumi'nin gelecekten gelmiş olabileceği ihtimalini düşünmesi doğaldı. Ancak bu, kabullenmesi zor bir gerçekti ve Riuji hâlâ bunu kavramaya çalışıyordu.

Megumi'nin karşısına tereddütle otururken sersemlemiş gibi görünüyordu.

'Şey, açıklayacak vaktim yok ama dinleyin...'

Megumi tereddüt etti. Ne yapacağına karar veremiyordu. Kızları hakkındaki konuşmayı Riuji'nin ölümünü ele alana kadar ertelemeli miydi, yoksa önce kızları hakkında konuşup sonra mı haberi vermeliydi?

Riuji, kadının konuşmaya devam etmesini beklemek yerine, önündeki kahve fincanına odaklanmıştı.

'Hey! Bu, soğumadan önce içmeniz gereken kahve mi?'

'Evet, öyle.'

Riuji ellerini uzattı ve sıcaklığını kontrol etmek için avucunu bardağın kenarına koydu.

'Hiç de sıcak değil. Hisset. Sadece ılık. Kısa sürede soğuyacak!'

Şaşıran Megumi bir yudum aldı. "Haklısın. Çok hızlı soğuyor."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Riuji bahsetmeseydi, hâlâ sıcak olduğunu, belki yakıcı derecede sıcak olmasa da en azından sıcak olduğunu düşünürdü. Onunla geçireceği zaman, beklediğinden daha kısa olacaktı.

Yedi ila sekiz dakika. Belki biraz daha uzun sürer. Ama zaman çok çabuk geçecek.

İnsan algısı özneldir. Hoş olmayan anlar uzun, keyifli anlar ise kısa gelir. Megumi önündeki saate baktı. Saat beş on yediyi gösteriyordu. Akrep yirmi beşi gösterdiğinde tekrar sıcaklığı kontrol etmeyi kendine hatırlattı.

Riuji, ısrarla bardağa baktıktan sonra birdenbire akıl almaz bir şey önerdi.

'Bunu içersem ne olur?'

Çocuksu bir düşünce tarzı vardı. Ama bu da Riuji'nin tuhaflığıydı.

Megumi, Riuji'nin kendisini bekleyen kaderden habersiz, bu kadar neşeli davranmasını izlerken huzursuzluğunu gizleyemedi. Ardından dikkatini tezgahın arkasındaki Kazu'ya çevirdi.

"Bunu içmeme engel olan bir kural var mı?" diye sordu.

Megumi, böyle bir şey sormasının ne kadar çocukça olduğunu düşünerek, "Lütfen böyle garip sorular sorma," diye azarladı.

Ancak Kazu bu sorudan etkilenmemiş gibiydi ve sakin bir şekilde, "Sorun olmaz," dedi.

Ve gerçekten de, kurallar kahvenin soğumadan önce içilmesi gerektiğini belirtse de, kimin içmesi gerektiği konusunda bir şey söylememişti.

'Harika!' Bu açıklamayı alınca Riuji'nin heyecanı doruk noktasına ulaştı.

Megumi, küçük ve hüzünlü bir iç çekişle, "Sakin ol," dedi. Bu, daha önce birçok kez tekrarladıkları tanıdık bir diyalogdu. Ama kahve içildikten sonra her şey bitecekti. Ondan uzaklaşarak gözlerinde biriken yaşları sildi.

'Ne kadar tatlı bir bebek. Kimin bebeği bu?'

Riuji sonunda Megumi'nin kucağındaki bebeğin varlığını fark etti.

'Elbette, bu senin!'

'Ne? Yok artık! Ciddi misin? Benim çocuğum mu? Bir bakayım.'

Riuji bebeğe dikkatlice baktı.

'Kız çocuğu mu?'

'Evet.'

'Çok sevimli. Gözleri senin gözlerine benziyor, Megumi.'

'Gerçekten mi? Burnu senin burnuna benziyor.'

'Sence?'

'Evet, birbirlerine çok benziyorlar.'

'Anlıyorum. Bunu duyduğuma sevindim.'

Riuji'nin bebeğin minik burnunu okşarken yüzündeki mutluluk parıltısını gören Megumi, bir duygu seline kapıldı ve gözleri tekrar yaşlarla doldu. Neden ölmek zorundaydı? Megumi bunun üzerinde durmanın bir faydası olmadığını biliyordu, ama zihni bu düşüncelerle doluydu.

'Bu arada...'

'Nedir?'

Riuji, Megumi'ye daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir ifadeyle baktı. Gözleri yoğun ve ciddiyetle doluydu.

Kalp atışları hızlandı.

Anlamış olmalı. Eh, bu gayet doğal. Kızımızı onunla tanıştırmak için getirmem bana garip geliyor. Özür dilerim Riuji. Sana düzgünce söylemeliydim.

Kadın kaskatı kesildi, adamın sonraki sözlerini bekliyordu.

"Ben... sanırım bu çocuk eve erkek arkadaşını getirirse, onu yumruklayabilirim. Bunu yapabilir miyim?"

'Ne?'

Beklenmedik sözleri karşısında nefesi bir anlığına kesildi.

'Hayır, elbette yapamazsın. Ve bu tür şeyleri düşünmek için çok erken.'

'Düğününde gözyaşlarına boğulacağımdan eminim. Lütfen, anne babaya mektup falan göndermeyin!'

'Bunun için henüz çok erken, diyorum!'

‘Hiç iyi değil, bunu hayal ederken bile ağlamadan edemiyorum.’ Riuji birkaç adım attı ve Megumi'ye sırtını döndü.

‘Ah, Riuji…’

Megumi ona aşırıya kaçmayı bırakmasını söylemek üzereydi ki, titrediğini ve ağladığını görünce söyleyecek kelime bulamadı.

Demek ki o da fark etmiş.

Riuji'nin çocuksu bir yanı vardı, ama aynı zamanda keskin bir düşünürdü. Çocukluğundan beri shogi'de başarılıydı ve ilkokul ve ortaokul öğrencileri için düzenlenen birçok amatör yarışmayı kazanmıştı. İtfaiyeci olduktan sonra bile, zaman zaman profesyonel oyuncular tarafından verilen shogi derslerine katılıyordu. Megumi aniden bu kafede onu küçük bir bebekle görünce, Riuji ona ne olduğunu mutlaka anlayacaktı.

"Özür dilerim," dedi Megumi.

'Neden özür diliyorsunuz?'

‘Sana kendim söylemeliydim.’ Korkmuştum. ‘Bunun yerine, her şeyi tek

başına halletmek zorunda kaldın.' Ve bir yanım da böyle olacağını bekliyordu. 'Çocuğumuzu kucağımda getirdiğim andan itibaren bunu fark ettin mi?'

'. . . Evet.'

'Anladım. Zaten öyle olacağını tahmin ediyordum.'

"Ama sizin birdenbire böyle ortaya çıkmanız… Doğrusunu söylemek gerekirse, kafam karıştı ve, eee, nasıl desem? Gerçeği kabullenmem zaman aldı. Özür dilerim."

'Neden özür diliyorsun Riuji? Senin suçun değil, benim suçum, değil mi?'

'Yaptığın şeyde yanlış bir şey yok. Yani…' Riuji yavaşça Megumi'nin oturduğu yere yaklaştı. 'Senin sayende onunla böyle görüşebiliyorum…' Bebeğin başına nazikçe dokunurken sözünü tamamlayamadı.

Megumi'nin gözlerinden yaşlar süzüldü.

'Biliyor musun, biraz düşündüm.'

Riuji, bebeğin başını nazikçe okşayarak, parmağının tersiyle yavaşça yanağına doğru kaydı.

"Eğer erkek olsaydı, kesinlikle judo veya karate yapmasını isterdim. Zamanı geldiğinde bir kızı koruyabilecek bir adam olmasını isterdim. Biraz aptalca davransa da sorun olmazdı. Sadece neyin gerçekten önemli olduğunu bilen, iyi kalpli bir adam olarak büyümesini isterdim."

Megumi ona bakarak hafifçe başını salladı ve "Evet," dedi.

"Ama eğer kız olsaydı, ne kadar yaramaz olursa olsun onu affederdim diye düşündüm. Hoşgörülü ve sevgi dolu bir baba olurdum. İstediği bir şeyi istese, muhtemelen gizlice ona alırdım. Bir yere gitmek istese, onu her yere götürürdüm." Gözleri kan çanağı gibiydi ama yüzü bir gülümsemeyle doluydu. "Ama sanırım bu sadece küçükken olurdu. Ergenliğe girip eve bir erkek arkadaş getirdiğinde, kesinlikle huysuzlaşır ve bu çocuk tarafından sevilmezdim. Ona 'iyi değil' derdim. Tartışırdık. O da tekrar tekrar benden nefret ettiğini söylerdi. Günlerce birbirimizi görmezdik. Belki de beni görmezden gelirdi? Buna dayanabilir miydim? Kişiliğim göz önüne alındığında, bunun imkansız olduğunu düşünüyorum, değil mi? Muhtemelen onunla yüzleşir, neden beni görmezden geldiğini sorardım ve o zaman benden daha da çok nefret ederdi. O zaman ne yapardım...?"

'Evet.'

"Ama biliyorsunuz, düğününde anne babaya bir mektup okurdu. Size onu dünyaya getirdiğiniz için teşekkür ederdi ve bana babasının kızı olmaktan mutlu olduğunu söylerdi…"

Riuji bebeğin başını tekrar nazikçe okşadı, ince telli saçları hafifçe dalgalandı.

‘Riuji. . .'

'Ağladığım için özür dilerim. Siz de endişelenmiş olmalısınız, değil mi?'

Hayır, özür dilemesi gereken ben olmalıyım. Her şeyi baştan beri biliyordum. Özür dilerim. Sadece kızınızla tanışmanızı çok istiyordum.

'Anladım.'

'Gerçekten çok üzgünüm.'

'Anlıyorum, endişelenmeyin.'

Riuji, bebeğin başını okşayan eliyle Megumi'nin yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

‘Riuji. . .'

Megumi yukarı baktığında, tam görüş alanında duvardaki sarkaçlı saati gördü. Beş on yedi konumunda olan akrep ve yelkovan hiç hareket etmemişti.

Bu kafede, geçmişe yolculuk yaptığınızda, zaman yolculuğu koltuğundan bakışlarınızı doğal olarak çeken ortadaki saat dururken, girişe en yakın olan soldaki saat devreye giriyor. Ortadaki saat şimdiki zamanı doğru gösterirken, şimdi izlenmesi gereken soldaki saatti. Megumi, durmuş olan bir saate bakarak zamanı takip ediyordu.

'Nedir?'

Megumi aceleyle bardağa dokundu. Bardak daha soğuktu.

'Saat?'

Kuralları iyi bilen Riuji, Megumi'nin hareketlerinden zamanın çok az kaldığını anladı.

‘Bir isim.’

'Ne?'

‘Çocuğumuza Riuji adını vermenizi istiyorum. Ona babasının adını verdiğini söyleyebilmek istiyorum. Bunu bilerek büyümesini istiyorum. Bu yüzden lütfen ona bir isim verin.’

‘. . . Yu.’

'Ne?'

‘Yu, nazik anlamına gelir.’

‘Yu?’

Riuji'nin cevabı neredeyse anında geldi.

“Bunu baştan beri düşünüyordum. Bebeğin doğana kadar erkek mi kız mı olduğunu bilmek istemediğimi söylemiştim. Ama bekleyemedim. Hangi

ismin iyi olacağını düşünüyordum. Bu yüzden, erkek çocuk için “Yutaka”, kız çocuk için ise “Yu” telaffuzuyla kullanılabilecek bir kanji karakteri seçtim.”

‘Yu.’

‘“Nazik” anlamını seçmemin nedenlerinden biri, onun bana nazik davranmasını ve erkek arkadaşına yumruk atsam bile beni affetmesini istememdi.’

'...Ne kadar aptalca.'

'Bunu sizin ellerinize bırakıyorum.'

'. . . Elbette.'

Riuji, ulaşılamaz olana duyduğu özlemin bir tür tesellisi olarak, dilekleriyle yoğrulmuş bir isim seçmişti ve Megumi bu duyguyu tamamen anlıyordu.

'Buraya gel.'

Megumi, Riuji'ye Yu'yu tutmasını söyledi. "Yu'nun bedenine dokunduğum sürece sorun yok."

'Gerçekten mi?'

Riuji, tezgahın arkasında duran Kazu Tokita'ya baktı. Kazu Tokita sessiz kaldı, sadece hafif bir baş sallamasıyla karşılık verdi.

Megumi Yu'nun elini tutarken, Riuji de kızlarını kollarında taşıyordu.

‘Yu…’ Riuji gözlerinden yaşlar süzülerek seslendi. ‘Yu, Yu?’

Adını tekrar tekrar söyledi. ‘Neden ölmek zorundayım? Böylesine tatlı bir çocuğu geride bırakarak. Tanrım, yalvarıyorum, lütfen beni henüz alma. Çok şey istemiyorum, mesela düğününe kadar hayatta kalmama izin ver. Sadece erkek arkadaşını yumruklayabileceğim kadar uzun süre hayatta kalmama izin ver. Anaokuluna başlayana kadar bile olsa. Ya da en azından doğumunda yanında olmama izin ver. Lütfen, yalvarıyorum.’

Riuji gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını Yu'nun yanağına bastırdı.

‘Riuji. . .'

Riuji'nin bırakmak istememe hissi, Yu'nun bedeni aracılığıyla Megumi'nin eline geçti.

Mucizevi bir şekilde, Riuji'nin sıkı kollarında bile Yu ağlamıyordu. Aksine, küçük eliyle yanağını okşayarak sanki gözyaşlarını siliyormuş gibi davranıyordu.

'Ah . . .'

Riuji onun minik elini kavradı ve omuzları istemsizce titredi.

"İşe yaramaz," diye fısıldadı usulca. Gözlerini sıkıca kapattı ve Yu'yu kendisinden uzaklaştırarak Megumi'nin kollarına geri itti.

‘Riu…’ diye nefes nefese kaldı Megumi.

Riuji'nin kızarmış yüzü kasılmıştı. Megumi daha önce onun ifadesinde böyle bir ciddiyet görmemişti.

Sonuç olarak, Riuji'ye gerçekten de çok acı çektirmişim.

‘Ben… özür dilerim…’

Megumi Riuji'den özür dilemeye çalışırken, Riuji ani ve kararlı bir hareketle kahve fincanını kaptı ve Megumi tepki veremeden, onun için hazırlanmış kahveyi tek nefeste içti.

ÇINK!

Riuji bardağı tabağa öyle bir kuvvetle geri koydu ki, Megumi bardağın kırılıp kırılmayacağından endişelendi.

Yüksek ses Yu'yu ürkütmüş ve telaşlanmasına neden olmuştu. Ama Megumi'nin aklı Riuji'nin hareketlerindeydi.

'Riuji' mi?'

Nefes nefese kalan Riuji birkaç adım geri çekildi ve arkasındaki tezgâhın üzerine yığıldı. Vücudundaki tüm güç çekilmiş gibiydi. Birkaç dakika önce kıpkırmızı olan yüzü şimdi korkunç bir beyazlığa bürünmüştü.

'. . . Neden?'

'Bu çok acımasızca geldi.'

Megumi'nin kalbi dondu. Gelmemeliydim, daha akıllı davranmalıydım. 'Yani çocuğumuzu senin görmen için getirmemeliydim...' Sesi titriyordu. Bana çok kızmış olmalı.

'Hayır. Tabii ki hayır,' diye yanıtladı Riuji.

'Peki sonra ne olacak?'

'Böyle şartlar altında kahve içmek zorunda kalmanız çok acımasızca geldi.'

'Ha, bundan mı bahsediyordunuz?'

'Evet, başka ne demek isteyebilirim ki?'

Megumi yukarı baktığında Riuji'nin kendisine sıcak bir şekilde gülümsediğini gördü.

Beni düşünüyordu...

‘Riuji. . .'

Megumi'nin görüşü bulanıklaşıyordu. Bu sadece gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerinden kaynaklanmıyordu. Tıpkı zamanda geriye yolculuk etmeye

başladığı zamanki gibi, dünya aniden bozulmaya başladı ve başı dönmeye başladı. Vücudu hafiflemiş, sanki havada süzülüyormuş gibiydi.

'Riuji!'

Megumi o anda bir şeyi fark etti. Bunun sebebi Riuji'nin iyiliğiydi. Onun düşüncelerini ve eylemlerini kabul etmesinin ardındaki şey buydu. Belki bunun farkında değildi. Ama şimdi, ona "çocuksu yetişkin" etiketini kazandıran eylemlerinin ardındaki gerçeği görüyordu. Çocukça diye geçiştirdiği şeyler, aralarındaki anlaşmazlıkları ve kavgaları önlemek için araya girmesiyle ortaya çıkan, onun iyiliğinin örnekleriydi.

Megumi ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra Riuji, "Bunu içersem ne olur?" diye sormuştu.

Ne kadar çocukça bir fikir.

Megumi, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve çaresizlik karışımı bir duygu hissetmişti. Ama belki de Riuji, kahveyi kimin içebileceğini sorarken ileriyi düşünmüştü. Ya da belki de davranışı bilinçli bir şekilde değil, sezgisel olarak gerçekleşmişti.

Kahveyi içip Riuji'yi orada yalnız başına ağlarken bırakmaya gönlüm el vermedi.

Eğer Megumi kahveyi içemeyip hayalete dönüşseydi, en büyük üzüntüyü Riuji yaşardı. Megumi bunu bilmesine rağmen, önündeki kahveyi içememişti. Kişiliğini bilen Riuji, durumu anlamış olmalıydı.

Bu gibi yönlerden, Riuji'nin iyiliği beni sürekli koruyor.

Megumi bu duygularını nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Zaman daralıyordu. Ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu...

'Riuji!'

'Hım?'

Giderek daha da bulanıklaşan manzarada, Riuji hariç Megumi'nin etrafındaki her şey alçalmaya başladı. Vücudu tamamen buhara dönüştü. Riuji onu artık göremese de sesi hala duyulabiliyordu. Ancak Megumi kafası karışmıştı, Riuji'ye ileteceği son mesajı için doğru kelimeleri bulamıyordu.

‘Seni seviyorum.’ ‘Seninle tanıştığıma çok sevindim.’ ‘Mutluydum.’… Bu sözler yeterli değil! Bu bizim son anımız. Bir daha asla birbirimizi görmeyeceğiz!

Megumi'nin oluşturduğu buhar kütlesi yavaşça yükselmeye başladı.

Seni kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Çok ani oldu. Hala inanmak istemiyorum. İnanamıyorum. Şimdi benimlesin, ama şimdiki zamana

döndüğümde bir daha asla görüşmeyeceğiz. Hayat neden bu kadar acımasız? Sensiz çok yalnızım. Çok yalnızım. Ölme. Ölmeni istemiyorum. Beni yalnız bırakma. Çok üzgünüm, çok üzgünüm. Burada olmaman çok üzücü. Sevgili kızımız Yu'yu tek başıma düzgün bir şekilde büyütebilecek miyim diye endişeleniyorum. Sensiz nasıl idare edebilirim? Bu beni çok endişelendiriyor. Ne kadar çok düşünürsem o kadar endişeleniyorum. Lütfen, beni yalnız bırakma. Ölme...

Megumi, taşan duygularını ifade edecek kelimeleri bulamıyordu. Bilinci yavaş yavaş kayboluyordu. Buharlaşmış elini Riuji'ye doğru uzattığı anda bile bedeni yukarı doğru çekiliyordu. Yaklaşan ayrılık giderek daha da yaklaşıyordu; ne kadar dirense de buna karşı koyamıyordu.

Megumi'nin buharı tavana doğru yükselirken, Riuji'nin ona bakarken gözlerinin de yaşlarla dolu olduğunu fark etti ve bir an şaşırdı.

Evet, sevgili Riuji'm, sen de ölmek istemiyorsun. Geleceğimizi düşünürken, bu çocuğu sensiz büyütmeyi hayal ederken ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Şimdi sana, 'Ölme. Beni geride bırakma.' diye bağırabilirdim. Ama biliyorum ki bu senin için acı verici olurdu. Seni daha da üzerdi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım öleceğin gerçeğini değiştiremiyorsam, en azından... en azından bu son ayrılık anında, seni daha fazla endişelendirmek istemiyorum. Senin o nazik kalbini rahatlatmak için ne söyleyebilirim ki?

Megumi tüm neşesini toplayarak, tüm gücüyle bağırdı: "Yu bir daha eve berbat bir adam getirirse, senin yerine ben onu döverim!"

Riuji'nin gözlerinin bir an şaşkınlıkla açıldığını gördü. Ve sonra, Megumi'nin bilinci kayboldu. Geriye kalan tek şey, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir sessizlikti.

Riuji gözlerinde yaşlar birikerek güldü. Sonra kısık bir sesle, "Bunu mutlaka yap," diye mırıldandı.

'Ne? Ne dedin?'

Riuji, sesin geldiği yöne döndü. Masada oturmuş, küçük bir makyaj çantasını açıp ruj süren Megumi'ydi. Gelecekten gelen Megumi'nin oturduğu yerde şimdi beyaz elbiseli kadın oturuyordu.

Riuji kafenin etrafına bakındı, ama az önce önünde bebeği tutmuş ağlayan Megumi ortada yoktu. Şimdi sadece masum bir ifadeyle başını yana eğmiş, rujunu usulca süren Megumi vardı. Yu ise hiçbir yerde görünmüyordu.

Riuji, az önce yaşananların anısını korumak için gözlerini yavaşça kapattı.

Ahh... Çocuğunu kucaklamanın sıcaklığı hala içindeydi ve gözlerinde tekrar yaşlar birikti.

Megumi kaşlarını çatarak aynaya bakmaya devam ederken, "Hey, az önce ne oldu?" dedi.

'Hım? Şey, yani...'

Riuji derin bir nefes aldı ve gözyaşlarını Megumi'den saklamak için sildi. Beyaz elbiseli kadına dik dik bakarak mırıldandı, "Bir kerecik de olsa onun lanetine maruz kalmayı deneyimlemek istedim."

'Ah, yeter artık. Sürekli meraklısın ve her şeyi denemek için yapıyorsun. Çocuklar böyle yapar. Bunu sana kaç kere söyledim?'

'Yetişkinlerin de bunu yapmasında hiçbir sakınca yok.'

'Evet. Var. Dur artık.' Megumi makyaj çantasını sertçe kapatıp çantasına geri koydu. 'Pekala, eve gidelim. Çok geç oldu zaten,' dedi ayağa kalkarken.

'Tamam, olur. Gitmeden önce tuvalete gitmem gerekiyor.'

Riuji, yüzünü Megumi'den saklamaya çalışarak aceleyle tuvalete doğru yöneldi.

'Az önce gitmedin mi?'

'İlk seferinde birinciydim. Bu sefer…'

'Çok fazla detay! Hadi, git!'

Megumi gülümserken ortadaki sarkaçlı saate baktı.

Saat beş on sekizi gösteriyordu. Onların fark etmediği bir şekilde, girişe en yakın saat durmuştu, ortadaki saat ise tekrar çalışmaya başlamıştı.

Megumi gözlerini açtığında, beyaz elbiseli kadın tam karşısında duruyordu.

'Aa!' diye haykırdı Megumi şaşkınlıkla.

Beyaz elbiseli kadın ona hiç ilgi göstermedi ve sert bir şekilde, "Çekil," dedi.

'Evet, özür dilerim.' Megumi, kızını hâlâ kucağında tutarak aceleyle yerinden kalktı. Beyaz elbiseli kadın sessizce boş koltuğa oturdu.

Megumi'nin gözleri duvardaki sarkaçlı saatleri taradı. Ortadaki saat dokuzu biraz geçiyordu. Girişe en yakın saat ise beş on yediyi gösteriyordu; geçmişteyken gördüğü saat buydu. Geri dönmeden önce de bu saatte olup

olmadığını hatırlayamıyordu. Bir hayret duygusu hissetti ve mutfaktan çıkan Kazu'ya baktı.

'Şey...'

Kazu, Megumi ile göz teması kurmadan Riuji'nin bitirdiği bardağı temizledi, "Peki, nasıldı?" diye sordu ve beyaz elbiseli kadına yeni bir fincan kahve ikram etti. Megumi yanağındaki gözyaşı izlerini sildi ve "Yaşadığım şey... bir rüya değildi, değil mi?" diye sordu.

'Bunun gerçekten yaşandığına inanmıyor musunuz?'

Hayır, bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum.

"Öyleyse, gördüğünüz şey bir rüya olsa bile, yine de hayatınızın bir parçası olmaz mıydı?"

Kazu'nun sakin ve kararlı sözleri Megumi'nin kalbini derinden etkiledi.

‘Bence olur!’ Megumi onaylayarak başını salladı ve kucağındaki çocuğuna baktı. ‘Öyleyse “Yu”, bugünden itibaren adın bu olacak.’

Kafede saatlerin tıkırtısı hafifçe yankılanıyordu. Girişe en yakın saatin yelkovanı on sekize düşmüştü. Zaman sadece şimdiki zamanda değil, geçmişte de akıp geleceğe doğru ilerliyordu.

OceanofPDF.com

III

Baba

Herkes omurice'i (pilav üstü omlet) sever.

Rivayetlere göre, omurice 1925 yılında Osaka'nın Namba bölgesinde Batı esintili yerel bir lokantanın sahibi Shigeo Kitahashi tarafından icat edildi. İlham kaynağı, hassas bir midesi olan ve beyaz pirinç ve omlet seven düzenli bir müşterisiydi. Kitahashi, "Bu sıkıcı yemeği her gün sunmak beni üzüyor" diye düşündü ve ketçapla tatlandırılmış pirincin ince bir omletle sarılmasıyla yapılan omurice adını verdiği bir yemek sunmaya başladı.

Tarif oldukça basit. Tereyağını ısıtıp ince doğranmış soğan, ince dilimlenmiş pastırma, karışık sebzeler ve pirinci soteliyorsunuz. Ardından tuz, karabiber ve ketçapla tatlandırarak kendine özgü bir ketçaplı pilav elde ediyorsunuz. Bu pilavın üzerine hafifçe pişirilmiş bir omlet yerleştiriliyor. Son zamanlarda, geleneksel ketçap bazlı lezzetlendirmeye ek olarak, bazı kişiler demi-glace veya beyaz sos gibi bir sos eklemeyi tercih ediyor. Yemek, renk katmak için maydanozla süslenerek tamamlanıyor.

Tek bir ısırıkta, ağzınızda zengin yumurta, lezzetli sos ve tereyağı aromasıyla harmanlanmış ketçaplı pilavın lezzet cümbüşü oluşuyor. Kabarık dokusu sadece çocuklar arasında değil, yetişkinler arasında da popüler ve Tokyo'da birçok omurice spesiyalitesi restoranı bulunuyor.

Haziran başıydı.

Yağmur mevsiminin başlamasından birkaç gün sonra, bir çift kafeyi ziyaret etti.

"Anlıyorum," dedi koca Fumio Mochizuki. Ellili yaşlarının sonlarındaydı

ve saçlarında beyazlar belirmeye başlamıştı. Kafe kurallarını duyduğunda yüzündeki ifade fark edilmezdi. Sadece "Hadi gidelim," dedi ve ayağa kalktı.

Çın-Dong

"Özür dilerim," dedi Kayoko, eşi, derin bir reveransla. Mochizuki'den çok daha genç görünüyordu. Öyle ki, yirmi dört yaşında bir kızı olduğuna inanmak zor olabilirdi.

Tezgahın üzerinde iki fincan kahve duruyordu. Mochizuki'nin fincanı hâlâ dokunulmamış, dolu bir fincandı.

Kayoko, tezgahtaki yerinden kalkıp tekrar eğilerek, "Zamanınızı aldığım için özür dilerim," dedi.

‘Hayır, sorun değil,’ diye yanıtladı Nagare Tokita. Ödemeyi aldı ve Kayoko'ya veda etti. Mochizuki'nin aksine, Kayoko'nun fincanı boştu; kahvesini son damlasına kadar içmişti.

Çın-Dong

Fumiko Kiyokawa omuz silkerek, "Babam evliliğime böyle karşı çıksaydı, ben de kaçmayı tercih ederdim," diye mırıldandı. Masada oturduğu yerden tüm konuşmayı dinlemişti.

‘Fumiko…’ Nagare, kaba yorumu nedeniyle onu usulca azarladı.

“Ama ciddi söylüyorum, o inatçı baba bu kafeye geldi ve ‘Anlıyorum’ ve ‘Hadi gidelim’ demekten başka bir şey söylemedi, her şeyi karısının açıklamasına bıraktı. Kendini kim sanıyor? Onun böyle bir şey yapmasına asla tahammül etmezdim.”

'Sakin ol şimdi.'

‘Eşinin açıklamalarına bakılırsa, kızının evliliğine karşı çıktığına pişman olmuş gibi görünüyordu, ama bu artık geçmişte kaldı. Geri dönse bile, hâlâ buna karşı çıkmaya kararlı görünüyor.’

'Eh?'

‘Yüzünü gördün mü? Pişmanlık belirtisi göstermedi. Kızının kaçıp gitmesiyle başa çıkamayan birinin ifadesini taşıyordu. Ve bu yüzden, gerçeği değiştiremeyeceğini öğrenince aceleyle ayrıldı, değil mi?’

Fumiko'nun kaşlarını çatması, duyduğu küçümsemeyi açıkça gösteriyordu.

'Ama eğer buna karşı çıktıysa, mutlaka kendine göre sebepleri olmuştur.'

'Bahse girerim önemsiz bir şeydi.'

'Örneğin?'

'Belki de eve getirdiği adamın görünüşünü beğenmedi ya da adam onu düzgün bir şekilde karşılamadı.'

'Anlıyorum.'

'Kişisel beğenileriniz veya beğenmeme durumlarınız temelinde evliliğe karşı çıkmak kabul edilemez.'

'Deneyimlerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?'

'Benim durumumda tam tersiydi.'

'Tam tersi mi?'

‘Ailem itiraz etmek şöyle dursun, sürekli evlenmem için ısrar ediyorlar. Kiminle evlendiğim umurunda değil. Eğer kaçarak evlenirsem, gazeteye ilan verebilirler, hatta belki de tam sayfa bir duyuru yayınlayıp “Tebrikler!” diyebilirler.’

‘Neden gazete?’

"Yani, eğer kaçıp evlenseydim, benimle iletişime geçemezlerdi, değil mi?"

'Ah, bu mantıklı.'

Üç yıl önce Fumiko, yaz başlarına doğru zamanda yolculuk yaptı. Bunu, bu kafede yaptıkları ayrılık konuşmasının ardından hemen Amerika'ya giden Goro Katada ile buluşmak için yaptı.

Geçmişte Goro, ondan üç yıl beklemesini istemişti. Sonuç olarak, bu yıl otuz bir yaşına girecek olan Fumiko, sabırla onun dönüşünü bekliyordu. Bu yüzden Goro ile evlenme fırsatı hala biraz uzakta gibi görünüyordu.

'Bir daha doldurabilir miyim?'

'Elbette.'

Nagare, Fumiko'nun boş kahve fincanını alarak mutfağa girdi ve ortadan kayboldu.

Fumiko kendini kafede yalnız başına buldu.

Tamamen yalnız değildi aslında. Köşedeki koltukta beyaz elbiseli bir kadın oturuyordu ama ona tam olarak müşteri ya da insan da diyemezdiniz. O, sizi zamanda geriye götüren koltuğu işgal eden bir hayaletti. Gece gündüz, sadece orada oturuyor, sessizce kitabını okuyor, hiç uyumuyordu.

Zamanda geriye yolculuk yapmak için önce onun yerine oturmanız gerekir. Ve elbette, bunu yapmak için onun yerini boşaltmasını beklemeniz gerekiyordu.

Ancak, "Acaba yerinize oturabilir miyim?" diye sorsanız, sizi duymazdı.

Ve onu zorla yerinden kaldırmaya kalkışırsanız, bir küfürle karşılaşırdınız.

Ama bu, zaman yolculuğu olasılığının sıfır olduğu anlamına gelmiyordu. Tuvalete gitmek için kalktığı her gün sadece bir kez orada oturma fırsatı doğuyordu.

Tuvalete gitmesi gereken bir hayalet mi? Bunu duyan herkesi şaşırtıyor, ama zaman yolculuğunun sinir bozucu kurallarından biri bu.

Bugün ne okuyorsunuz?

Fumiko, beyaz elbiseli kadının okuduğu kitaba bir göz atmaya çalıştı.

Olay işte o zaman gerçekleşti.

Birdenbire beyaz elbiseli kadın dalgalanmaya ve kıpırdamaya başladı. Fumiko gözlerini ovuşturdu, görüşünde bir sorun olduğunu düşündü.

'Ne? Bu da ne?'

Göz açıp kapayıncaya kadar, beyaz elbiseli kadın yükselen beyaz bir sisin içinde kaldı. Fumiko bu gerçeküstü manzaradan şaşkına dönmüş olsa da, neler olup bittiğine dair bir fikri vardı. Sonuçta, üç yıl önce zamanda geriye yolculuk yaptığında kendi bedeninin buhara dönüşmesiyle benzer bir deneyim yaşamıştı.

Fumiko şaşkınlıkla ağzı açık kalmış bir halde bakarken, yükselen sisin altından bir kadın belirdi.

Adı Yoko Kawashima'ydı. Yirmi sekiz yaşındaydı ama yorgunluktan dolayı çok daha yaşlı görünüyordu. Dış görünüşü hiç de derli toplu değildi. Kazakının kolları yıpranmış, özensizce toplanmış saçları ise cansızdı.

‘Nagare! Çabuk gel! Bir kadın belirdi! Gelecekten geldi!’

Fumiko mutfaktaki Nagare'ye seslendi ama cevap vermedi. Tek duyulan ses kahve çekirdeklerinin öğütülme sesiydi. Bir süre sonra oldukça kayıtsız bir şekilde cevap verdi.

'Bir dakika bekleyin lütfen. Şu anda sizin için taze çekilmiş kahve hazırlıyorum.'

'Ne? Ama...'

Fumiko'nun gelecekten gelen bir kişiyle ilk kez karşılaştığında verdiği tepki, Nagare'nin alışılmış tepkisiyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

"Bununla ilgili ne yapmalıyım?" diye sordu. Bir adım geri çekildi ve bir yandan mutfakta olan Nagare'ye, diğer yandan da aniden ortaya çıkan Yoko'ya baktı.

Yoko, Fumiko'ya "Affedersiniz," dedi.

'Evet, evet?'

'Burada mı çalışıyorsunuz?'

'Şey, hayır. Bilmiyorum.'

Yoko'nun sesinde bir miktar şaşkınlık olsa da, Fumiko'nun titrek sesinden çok daha fazla endişeli olduğu açıkça anlaşılıyordu.

'O halde burada başka kimse var mı?'

"Şu anda işletme sahibi mutfakta kahve yapıyor, Kazu da arkada Miki'yi yatırıyor. Kazu'yu tanıyor musun?"

'DSÖ?'

Fumiko, Yoko'nun önündeki bardağı işaret ederek, "Büyük ihtimalle sizi buraya getiren kahveyi Kazu hazırlamıştır," dedi.

'Ah . . .'

‘Evet. Bu Kazu olmalıydı. Ve…’ Fumiko etrafına bakındı: Odada sadece o ve Yoko vardı.

‘Ah, şey, ben Fumiko Kiyokawa. Dediğim gibi, burada çalışmıyorum. Bu kafenin müdavimlerindenim. Sistem mühendisiyim. Ama geçmişe de gittim. Bu yüzden kafanızın karışmasını anlıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum.’

‘Ah… Tamam.’

Fumiko'nun ani bir şekilde kendini tanıtması Yoko'yu açıkça şaşkına çevirmişti.

'Özür dilerim, çok fazla gevezelik etmeye başladım...'

'Hayır, kesinlikle değil.'

'Anlaşılan Nagare'yi ya da Kazu'yu görmeye gelmediniz. Tabii ki beni de. Belki de başka birinin gelmesini bekliyorsunuz?'

Fumiko kafenin girişine doğru döndü, ancak zil çalmadı, birinin geldiğine dair hiçbir işaret yoktu. Sadece kendisi ve Fumiko'nun olduğunu fark eden Yoko, hayal kırıklığıyla içini çekti. Yorgun yüzü daha da yaşlanmış gibiydi.

Zaman yolculuğu yapabilmek için kabul etmek zorunda kaldığı can sıkıcı kurallar göz önüne alındığında, böyle bir yolculuğa çıkmasının önemli bir sebebi olması mantıklıydı. Ancak Yoko'nun buluşmak istediği kişi burada değildi. Hayal kırıklığı, daha yeni tanıştığı Fumiko için bile çok açık bir şekilde ortadaydı.

‘Kimle görüşmeyi umuyordunuz, sorabilir miyim?’ Fumiko, sorusunun hiçbir teselli sağlamayacağını bilse de, Yoko'nun umutsuz tavrına karşılık bir şeyler söyleme zorunluluğu hissetti.

"Doğrusu, babam," diye yanıtladı Yoko hafif bir iç çekerek.

‘Gecikme için özür dilerim.’ Nagare aniden mutfaktan geri döndü. Elinde

tuttuğu yeni demlenmiş kahveden ince bir buhar yükseliyordu. ‘Peki, bu sizin tanıdığınız biri mi, Fumiko?’ diye sordu.

'Hayır, değil!'

'Bana kızgınmışsın gibi geliyor.'

'Kızgın değilim.'

'Şey, tamam. Ama...'

Nagare, Fumiko'nun yüzünü dikkatlice inceledi.

Gelecekten bir ziyaretçi geliyor ve siz de gayet rahat bir şekilde kahve demliyorsunuz!

Fumiko, neredeyse dudaklarından kaçacak kelimeleri yuttu. "Bir müşterimiz var!" dedi, giderek daha da üzgün görünen Yoko'ya dönerek ve hayal kırıklığıyla alt dudağını ısırdı.

‘Anladım.’ Nagare, Fumiko ve Yoko'nun ifadelerine baktı, etrafına bakındı ve kafede başka kimsenin olmadığını gördü, ‘Maalesef, bu bazen oluyor.’

Fumiko, onun, görüşmek istedikleri kişiyle görüşemeyen müşterilerin olduğunu söylediğini anladı.

Fumiko, Yoko'nun duygularını yansıtarak Nagare'ye, "Böyle bir şey neden oldu ki?" diye sordu.

'Kuyu . . .'

'Ne?'

'Bu tamamen bireyin duygularına bağlı.'

'Onunkini mi kastediyorsun?'

'Evet. Eğer içten içe tanışmak istediğiniz kişiyle görüşme konusunda isteksizlik duyuyorsanız, niyet ettiğinizden farklı bir geçmişe dönebilirsiniz. Bazen böyle şeyler olur.'

Fumiko Yoko'ya döndü, ancak gözleri buluştuğunda Yoko utançla bakışlarını kaçırdı. Acaba Nagare'nin sözlerinde onu etkileyen bir doğruluk payı mı vardı?

"Tam olarak hangi saate dönmek istediğinizi bilseniz bile mi?" Fumiko daha da derine inmeye kararlıydı.

‘Evet, o zaman bile. Nedenini bilmiyorum. Sadece şunu söyleyebilirim ki, birisiyle tanışmak isteme veya istememe duyguları öncelik kazanıyor gibi görünüyor. Daha önce de böyle birkaç ziyaretçimiz oldu. Sorulduğunda, bir kısmının o kişiyle tanışmak istemediğini itiraf ettiler.’

'Ancak . . .'

Fumiko daha fazla bir şey söylemeye çalıştı. Yoko'nun pes etmesinin çok

yazık olacağını düşündü. Yine de durumu kabullendi. Bu da kurallardan biri olmalıydı. Yoko için üzüldü. Bununla birlikte, onu öylece geleceğe geri göndermek çok acımasız görünüyordu.

Fumiko'nun duygularını sezmiş olabilecek Nagare, "Özür dilerim. Belki de gelecekteki ben bunu yeterince iyi açıklayamadım," dedi ve Yoko'ya başını eğdi.

Yoko başını kaldırırken sessizce itiraf etti: "Aslında, dürüst olmak gerekirse, babamı görmek istemeyebilirdim. Dört yıl sonrasından geldim. Babamın cenaze gecesinde annem bana bir keresinde bu kafeyi ziyaret ettiğini söylemişti..."

'Cenaze töreninin yapıldığı gece mi?'

'Evet, beyin kanaması geçirdi. Oldukça ani oldu...'

“Ama neden? Neden babanı görmek istemedin?” Fumiko şaşkınlıkla baktı.

‘Babam evliliğime karşı çıkınca evden ayrıldım ve öldüğünü öğrenene kadar da bir daha geri dönmedim.’

'Vay canına.'

Fumiko ve Nagare birbirlerine bakıştılar.

‘O zamanlar, evlenmemize neden bu kadar karşı olduğunu hiç anlamamıştım. Onu ikna etme girişimlerim başarısız oldu. Bu yüzden onun rızası olmadan evlenmeye karar verdim...’

‘Bekle…’ diye haykırdı Fumiko. ‘Baban, acaba o…’ Şaşkınlıkla gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, Nagare ile tekrar bakışlarını değiştirdi. İkisinin de yüzünde aynı ifade vardı. ‘… az konuşan, biraz eski kafalı, kadınların erkeklerin iki adım gerisinde yürümesi gerektiğini düşünen tiplerden biri mi?… Adı Mochizuki, değil mi?’

Fumiko'nun sorusu Yoko'yu şaşırttı.

'Bunu nereden biliyorsunuz?'

‘Az önce buradaydı! Siz gelmeden önce ayrıldı ama daha on dakika bile geçmedi, üç dört dakika önceydi. Peşlerinden gidersem, çok geç olmayabilir!’

Bu sözlerle Fumiko kafenin girişine doğru fırladı. Ancak aceleci hareketi beklenmedik sonuçlara yol açtı.

'Ben de geleceğim...'

"Hayır!" diye bağırdı Nagare.

Kovalamacaya katılma fikriyle hareket eden Yoko, Fumiko'nun coşkusuna

kapılarak yerinden kalktı, ancak bir anda bedeni beyaz bir sis bulutuna dönüştü ve tavana doğru çekildi. Her şey çok hızlı oldu.

'Eyvah!'

Fumiko donakalmış bir halde dururken, Nagare yüzünü buruşturarak, "Ah, işleri berbat ettik," diye mırıldandı.

Bu kafenin kurallarından biri, geçmişe yolculuk yaparken asla yerinizden kalkmamanız gerektiğidir. Kalkan herkes anında bugüne geri döner.

Sis dağıldığında, beyaz elbiseli kadın belirdi. Sanki olağanüstü hiçbir şey olmamış gibi, kitabına dalmış durumdaydı.

'Bir dakika... bu benim hatam mıydı?'

'Olaylar işte böyle gelişti. Yapacak bir şey yoktu.'

'Ne yapabiliriz?'

'Artık yapılabilecek bir şey yok.'

En yakın masaya doğru sendeleyerek oturan Fumiko, yüzünü ellerine gömdü. Nagare ise kahve fincanına bakmaya devam etti.

"Evliliğe neden bu kadar karşıydım?" diye düşünüyordu Mochizuki, Funiculi Funicula'dan istasyona giderken. Henüz Haziran başıydı ve yaz henüz başlamamıştı, ancak gün alışılmadık derecede nemliydi ve alnında ter damlaları oluşmuştu.

'Lütfen.'

'Cevabım hayır.'

‘Ama neden?’

'Henüz çok erken.'

'Birbirimizi sadece iki aydır tanımanın ne sakıncası var ki?'

'Buna asla izin veremem.'

‘Ama neden? Anlamıyorum.’

'Böyle bir adamı nasıl tanıyorsun diyebilirsin? Daha iki ay oldu!'

'Böyle bir adam derken ne demek istiyorsun?'

‘Yani, böyle bir adamdan bahsediyorum. Beni doğru düzgün selamlamadı bile. Durduk yere, gayriresmi bir şekilde benden hayır duası istedi. Bunu son derece saygısızca buldum.’

'Kuyu . . .'

'Neyse, evliliğe izin vermeyeceğim. Lütfen onu eve gönderin.'

‘Neden yani? Nasıl yapabildin bunu? Senin benim mutlu olmamı istediğini sanıyordum.’

O günden beri üç yıl geçmişti. Mochizuki, evliliğe karşı çıktığı günü unutamıyordu. Eğer kızı Yoko, kaçtığı adamla evlenmiş olsaydı, soyadı şimdi Kawashima olurdu.

O güne kadar Mochizuki, kızının kendisine karşı koyduğunu hiç görmemişti. Kızının gözyaşlarının döküldüğünü görünce, gözünde her zaman bir çocuk olan kızında bu kadar güçlü duygular görmekten şaşırdı. İlkokul yıllarında öğretmenleri sürekli olarak, "Kendini yönlendirme yeteneği yok ve olayların akışına kapılmaya meyilli" derlerdi.

Liseye başladığında, arkadaşının davetini geri çeviremeyeceğini söyleyerek judo kulübüne katıldı. Ortaokulda üflemeli çalgılar kulübünde olan bir kız için, birdenbire judoya başlamak felaketle sonuçlanabilirdi. Bir aydan kısa bir süre sonra kulübü bıraktı.

İki yıllık üniversiteye geçtiğinde, bu sefer bir spor takımına değil, yine bir arkadaşının davetiyle astronomi kulübüne katıldı. Judo kulübünün aksine, çok fiziksel olarak zorlayıcı olması gibi devam etmesini engelleyen açık bir engel yoktu, bu yüzden iki yıl boyunca astronomi kulübünde kaldı.

Yoko mezun olduktan sonra, Mochizuki'nin eşi Kayoko, eğer kendi isteğiyle seçseydi müzik kulübüne devam edebileceğini öne sürdü.

Aynı kızı Yoko, ilk işine başlayalı henüz iki ay olmuşken, ailesini tamamen yabancı olan nişanlısıyla tanıştırmıştı. Görünüşe göre onu iş yerindeki bir müşteri aracılığıyla tanımıştı. Kendi kızı olmasına rağmen, Mochizuki onun bir türlü ders almamasına sinirlenmeden edemiyordu. Nasıl olur da aynı hataları tekrarlayıp her şeye evet diyebilirdi? Bu sefer yapmamalıydı, çünkü kesinlikle pişman olacaktı. Bundan emindi.

Ama şimdi Yoko'nun isteklerine karşı çıktığına pişmandı. Yaptıkları onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Onunla iletişime geçemiyordu. Eğer başı dertteyse, ona nasıl yardım edebilirdi, hatta yardıma ihtiyacı olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Acaba yanılan ben miydim?

Her geçen gün bu düşünce daha da güçleniyordu. Mochizuki, Yoko'nun o adamla evlenirse mutsuz olacağına kendini inandırmıştı. Ama geleceği kim tahmin edebilirdi ki? Eğer onaylamasaydı, belki de şimdi sevimli torunuyla birlikte onları düzenli olarak ziyaret ederdi. Onları böyle bir mutluluktan

mahrum bırakanın yalnızca kendi davranışları olduğu düşüncesi zihninde yer etmişti.

İşte o zaman bir söylenti duydu: Zaman içinde geriye yolculuk yapma gücüne sahip bir kafe hakkında. İstediğiniz zamana geri dönüp, tanışmayı özlediğiniz biriyle buluşabileceğinizden bahsediyordu.

Saçma.

İlk tepkisi buydu. Gerçek olamayacak kadar uçuktu. Ama günler geçtikçe daha çok ilgisini çekti.

Ya... ya gerçekten geçmişe dönebilseydim? Kızımı tekrar görebilir miydim? Yaptığım hatayı düzeltebilir miydim?

Sonra bir noktada Mochizuki kendi kendine şöyle düşünmeye başladı: "O günü tekrar yaşayabilseydim, bu sefer itiraz etmek yerine onayımı vermek isterdim..."

Geçmişe dönme konusunda gerçekten ciddi mi?

Kayoko Mochizuki, bodrum katında bulunan ve kendisini klostrofobik hissettiren kafeden kocasının birkaç adım gerisinde eve doğru yürürken, olayları derin derin düşünüyordu. Kocası bilmese de, Yoko ile iletişimini sürdürmüştü: kaçtıktan sonra onunla iletişime geçmiş, yeni telefon numarasını ve yeni adresini paylaşmıştı. Ama şunu da açıkça belirtmişti: "Sakın babama söyleme."

Kayoko, Yoko'dan kocası Tetsuya ile mutlu ve uyumlu bir şekilde yaşadığı haberini almıştı. Mochizuki için üzülse de, gizlice torunlarını görmeye gitmişti. Ancak Tetsuya ile, evlilik onayını almak için geldiği günden beri görüşmemişti. Zamanlama hiçbir zaman uyuşmuyordu, çünkü Tetsuya her zaman işleriyle meşguldü.

Kayoko, Yoko'nun çocukluğundan beri güçlü bir sorumluluk duygusuna sahip olduğunu her zaman biliyordu. Lisede, sadece bir aylığına judo kulübüne katıldığında, bunu bir sebeple yapmıştı. Judo deneyimi olmayan bir arkadaşı katılmak konusunda kararsızdı, bu yüzden birlikte denemeyi teklif etmişti. Anlaşmaları bir aylıktı. Bir ay geçtikten sonra, Yoko yine nefesli çalgılar kulübüne katılmayı seçti, arkadaşı ise judo takımında kaldı.

'Gittin mi? Sana söylemedim mi? Judo sana göre değil.'

'Bir ay sonra ayrılmayı zaten planlıyordum.'

'Gerçek dünyada bu tür bahaneler işe yaramayacak.'

'Baba, bana hiç inanmıyorsun, değil mi?'

'Şu an bundan bahsetmiyoruz, değil mi? Judo takımına katılmak istediğini söylediğinde buna karşı olduğumu belirtmiştim.'

'Yeterli.'

'Sana her zaman konuşmanın sonuna kadar dinlemeni söylemişimdir!'

Kayoko, Mochizuki ve Yoko'nun her zaman böyle birbirlerini anlamadan konuştuklarını görmüştü. Yoko üniversitede astronomi kulübüne katıldığında da benzer bir konuşma yaşanmıştı.

'Zaten yarıda bırakacaksan neden uğraşasın ki?'

'Neden hep böyle varsayıyorsunuz?'

'Hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Seni tanıyorum. Seni anlıyorum.'

'Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?'

'Anlıyorum. Yarı yolda bırakmanız kaçınılmaz.'

'Peki o zaman... Eğer devam edersem ve pes etmezsem, mutlu olacaksın, değil mi?'

'Bunu yapman imkansız.'

Bir şeye ait olmak değerliyse, o şey için çaba göstermeye de değer. Bu yüzden, sadece isim olarak üye olmak istemeyen Yoko, üniversite hayatı boyunca astronomi kulübüne aktif olarak katılmaya devam etti.

Kayoko, Yoko'nun asıl tutkusunun üflemeli çalgılar kulübüne devam etmek olup olmayacağını merak etmişti, ama Yoko hiç şikayet etmedi. Annesinin gurur kaynağı ve neşesiydi.

Yoko kaçarak evlenmekten bahsettiğinde bile, Kayoko onu asla durdurmaya çalışmadı çünkü Yoko'nun kararlarının ve eylemlerinin sorumluluğunu üstleneceğine inanıyordu.

Kayoko şöyle düşündü: Akraba olmamıza rağmen, kocam ve kızım sürekli kavga halindeydi. Şimdi büyüdü ve kendi ailesini kurdu, babasının yaşam tarzına uymak zorunda değil. Tokyo'dan uzakta, Shizuoka'da kocası Tetsuya ve çocuklarıyla mutlu bir şekilde yaşıyor. Müdahale etmeye gerek yok. Her şey yolunda.

Bu yüzden Yoko'nun hayatındaki bu yeni döneme Mochizuki'nin dahil olmasını hiçbir zaman aklından geçirmedi.

Bir gün, hiç beklemediği bir anda, Mochizuki zamanı geriye götürebilen kafeyi ziyaret etmek istediğini söyledi. Bunu duyan Kayoko, onun o önemli güne geri dönüp kızlarının evliliğine tekrar karşı çıkmasından korkmadan edemedi.

Eğer bu olursa, felaket olur. Kızımızın bulduğu tüm mutluluğu paramparça edebilir.

Kayoko, Mochizuki'nin inatçı davrandığını düşündü. Geri dönmeyi başarsa bile, Yoko'yu ikna edene kadar geri dönmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Kayoko tereddütle ona kafeye kadar eşlik etti, ancak korkularının yersiz olduğu kısa sürede anlaşıldı. Bu zaman yolculuğu işinin birçok kuralı vardı ve hepsi Yoko'nun lehine görünüyordu. Mochizuki ne kadar ikna edici olursa olsun, bugünü değiştiremezdi ve geçmişte de uzun süre kalamazdı. En önemlisi, daha önce kafeye hiç gelmemiş biriyle tanışmak mümkün değildi. Bunu duyunca Kayoko, "Yoko'nun bu kafeyi hiç ziyaret edip etmediğini bilmiyorum. Geri dönmeyi başarsa bile, onu görme olasılığı daha düşük. Bunu anlamış olmalı." diye düşündü.

İçini bir rahatlama dalgası kapladı. Kafeden ayrılıp istasyona doğru yürüdüler.

Ama sonra, o anda, ‘Bay Mochizuki!’

Arkalarından gelen ses adımlarını durdurdu. Döndüklerinde nefes nefese kalmış bir kadınla karşılaştılar. Boynunda ve alnında ter damlaları beliren bu kadın Fumiko Kiyokawa'ydı.

'Bekle, sen...' diye mırıldandı Kayoko. Kadın tanıdıktı.

Az önce kafede değil miydi? Hava karanlıktı ve iyi göremedim ama adımızı biliyor. Kesinlikle o olmalı.

'Bir sorun mu var?'

Kayoko araya girip cevap verdi, Mochizuki ise arkasını döndüğünde şaşkın görünüyordu.

Fumiko, Mochizuki'ye tek nefeste her şeyi anlattı: "Aman Tanrım, sana yetiştiğime çok şükür! Lütfen kafeye geri dön. Kızın... Gelecekten seni görmeye geldi!"

'Bizim kızımız mı?' diye sordu Mochizuki sessizce.

Kayoko, Fumiko'nun bunu söyleme biçiminden rahatsız oldu.

Fumiko, "kızınız" derken açıkça sadece Mochizuki'ye bakıyordu. Kayoko, bunun kasıtlı olup olmadığı konusunda açıklama istedi.

'Kocamı görmeye mi geldi?'

Fumiko daha dik bir duruşa geçti. 'Evet,' diye yanıtladı tam bir kesinlikle.

İstasyon hemen ilerideydi. Yine de Mochizuki hiç tereddüt etmeden Fumiko ile birlikte geri yürümeye başladı. Kayoko ise daha az emin bir şekilde birkaç metre geriden onları takip ediyordu.

Eğer söyledikleri doğruysa, kızım neden onu görmek istesin ki? Ben neden istemeyeyim?

Kayoko'nun yüz ifadesi karardı.

Az önce berrak olan gökyüzü de, yağmur yüklü koyu bulutlarla kaplanıyordu.

'Nasıl geçti?' diye sordu Kazu Tokita, geçmişe yaptığı yolculuktan yeni dönmüş olan Yoko'ya.

Yoko, Kazu'nun sorusuna hemen cevap vermek yerine kafenin etrafına bakındı. Yeraltı bir mekan olduğu için penceresi yoktu. Güneş ışığından izole edilmiş olduğundan, zamanı anlamak için saatlere güvenmek gerekiyordu. Ancak kafedeki üç sarkaçlı duvar saati üç farklı zamanı gösteriyordu. Bu durum, kafeyi ilk kez ziyaret eden Yoko için hangi saatin doğru zamanı gösterdiğini tamamen belirsiz hale getiriyordu.

'Sanırım geçmişten geri döndüm, değil mi?'

Kazu kısa ve öz bir şekilde "Evet" diye yanıtladı.

Pekala, o zaman...

Yoko, babası Mochizuki'nin kafeyi ziyaret ettiği güne gerçekten geri dönmüştü. Ancak yolları bir türlü kesişmemişti. Aşçı üniforması giymiş Nagare Tokita'ya göre, onları ayrı tutan şey Yoko'nun derinlere kök salmış isteksizliğiydi. Düşününce, bunda bir doğruluk payı olduğunu hissetti.

Onunla tanışmak istediğimi söylesem de, içten içe çok korkuyordum.

Eğer karşılaşmış olsalardı, işlerin nasıl gelişeceğini merak etti.

‘İşte, ne demiştim? Gidip o adamla evlendin ve mutsuz oldun. Bir hata yaptın. Hepsi de beni dinlemediğin için.’

Olayın tam olarak böyle gelişeceğinden oldukça emindi.

Yoko, Tetsuya Kawashima ile kaçtıktan sonra Tokyo'yu terk edip birkaç saat uzaklıktaki Shizuoka şehrinde bir daire kiraladılar. Kimseye bağımlı olmadan kendi başlarına yaşamaya yemin ettiler.

Başlangıçta her şey yolunda gitti. Tetsuya yeni bir iş buldu ve Yoko bir markette yarı zamanlı çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra hamile olduğunu fark etti. Çok sevinmişti ama Tetsuya sevinmemişti. Çocuklardan hoşlanmıyordu.

Bir gecede tavrı birdenbire soğudu. Sözleri sertleşti ve şiddete meyilli bir

yönünü göstermeye başladı.

Bazen karnına tekme atacak kadar ileri gittiği zamanlar oldu ve bu Yoko'yu çok korkuttu. Sık sık annesine durumu anlatmayı düşündü ama sonunda onu endişelendirmek istemediği için sessizce katlandı.

Annem her zaman yanımda olan, en büyük destekçim oldu. Onu üzmek istemiyorum. Onunla kaçma kararı bana aitti, bu yüzden bunu sonuna kadar götürmek de bana düşüyor.

Yoko, Tetsuya'dan ayrılmaya ve doğmamış çocuğunu tek başına büyütmeye karar verdi. Ayrılık konusunu açtığı anda Tetsuya, sanki bunu baştan beri bekliyormuş gibi boşanma belgelerini imzaladı.

Kısa süre sonra Tetsuya'nın yeni kız arkadaşı dairelerine geldi. Karısı hamileyken ilişki yaşayan Tetsuya, en kötü türden bir adam olduğunu kanıtladı. İşte o zaman Yoko anladı; babası Tetsuya'nın gerçekte ne kadar aşağılık bir adam olduğunu görmüştü.

Bütün bunlara karşı o kadar kördüm ki. Babamın bana nasıl başını sallayacağını hayal edebiliyorum. Annem de bunu öğrenirse, kalbi kırılır.

Yoko hamile olduğu dönemde, yaşlı bir çiftin işlettiği gazete ev dağıtım satış ofisinin çalışanları için yemek hazırlama işi bulduğu için şanslıydı. Maaşı düşüktü, ama başının üstünde bir çatı ve sofrasında yemek olması daha önemliydi. Nazik yaşlı çift ayrıca doğumda da destekleyici oldular ve izin günlerinde çeşitli işlerle ilgilendiler.

Yoko, Kayoko'dan boşanmayı gizli tuttu; Kayoko ise zaman zaman onunla iletişime geçip her şeyin yolunda olduğuna dair yanlış güvenceler verdi. Kayoko'nun torununu görme özlemi, Yoko'nun birkaç ziyaret ayarlamasına yol açtı ve Kayoko bir an bile gerçeği tahmin etmedi.

Yoko, oğlunun büyüdükçe yalanın kaçınılmaz olarak ortaya çıkacağını biliyordu. Ancak, yeterince iyi kazandıran bir iş bulup, kendisi ve Mitsuru'nun istikrarlı bir hayat sürdürebileceklerini ve kendilerini geçindirebileceklerini kanıtlayacak bir daire bulduktan sonra gerçeğin ortaya çıkması konusunda kararlıydı.

Bu amaçla Yoko yorulmadan çalıştı. Maaşı düşük olsa da, gazete satış bürosundaki işi, çocuğuyla birlikte çalışmasına olanak sağladığı için bir sığınaktı. Yaşlı çift, Yoko boş zamanlarında bir süpermarkette kasiyerlik yaparken çocuğuna bakmaktan mutluluk duyuyordu.

Yoko, özenle para biriktiriyordu ve bir daire kiralamak için yeterli paraya sahip olma yolundaydı. Ancak, aynı hatayı tekrar etmesi kaçınılmazdı.

Yoko'nun oğlu altı yaşına geldiğinde, çalıştığı süpermarketin sık müşterilerinden bir adamla arkadaşlık kurdu. Konuşmalarından Yoko, adamın kendisinden beş yaş büyük olduğunu ve emlak ve arazi danışmanlığı alanında çalıştığını öğrendi.

Yoko, yaptığı işin içeriğini hiç anlamadı. Tek bildiği, bunun bir şirket işi olmadığı ve evde sadece bir bilgisayarla yapılabileceğiydi.

Bir gün, üçünün birlikte yaşayabileceği bir apartman dairesi satın almayı önerdi. Bu, onun değerlendirmeye değer bulduğu bir teklifti.

Birbirimizi altı aydan daha kısa süredir tanıyoruz ama gerçekten çok iyi bir insan ve Mitsuru da ondan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ayrıca, şehirde bir apartman dairesinde yaşamak, hem anneme hem de babama yeniden evlendiğimi söyleme konusunda bana özgüven verecektir.

Yüzük kendisine verildiği anda Yoko'nun hayır demesi için hiçbir sebep yoktu. Birlikte satın alacakları daireyi gezmek için ona katıldı ve evrak işlerinin geri kalanını ona bıraktı. Biriktirdiği parayı peşinat olarak verdi ve satın alma işleminin tamamlandığına dair haberi bekledi.

Ancak Yoko ne kadar beklese de, telefon bir türlü gelmedi. Telefonuna ulaşılamıyordu. Çaresizlik içinde, işlemi yürüten emlakçıya ulaştı, ancak onların da satın alma işlemine dair hiçbir kayıtlarının olmadığını öğrendi.

Bu bir dolandırıcılıktı. Kandırılmıştı.

Neden? Dünyası gözlerinin önünde tamamen karanlığa bürünmüştü. Neden bu şekilde hem de bir değil, iki kez acı çekmek zorundayım?

Yoko, evlenme beklentisiyle gazete satış ofisindeki ve süpermarketteki işlerinden ayrılmıştı. Kendisine yardım eden çiftle de vedalaşmıştı. Yeni satın aldığı daireye taşınma planının bir anda suya düşeceğini hiç hayal etmemişti. Ama öyle oldu ve Yoko ile Mitsuru'yu belirsizlikle dolu bir gelecekle baş başa bıraktı.

Umutsuzluğa kapılan ve gidecek yeri olmayan Yoko'nun geriye kalan tek seçeneği, babasının önünde boyun eğmek, annesine gerçeği itiraf etmek ve eve dönmek için yalvarmaktı.

Oğlumun hatırı için. Başka yolu yok, diye düşündü Yoko kendi kendine.

Ancak, bunun tek çözüm yolu olduğuna karar verdiği ve telefonundaki arama düğmesine basmak üzere olduğu anda bir arama aldı. Arayan Kayoko'ydu. Zamanlama o kadar isabetliydi ki, Yoko'nun kalbi sanki izleniyormuş gibi hızla çarpmaya başladı.

'Merhaba?'

Yoko, sana kötü bir haberim var.

'Nedir?'

'. . . Anlıyorsun . . .'

'Sorun ne? Ağlıyor musun?'

‘Babanız . . . . . uzakta.’

'Ne? Sen çıktın. Babam ne olacak?'

'Öldü.'

'Ne?'

Sebebi ani bir beyin kanamasıydı. Mochizuki hiç beklenmedik bir anda yere yığılmış, bilincini kaybetmiş ve böylece dünyayı terk etmişti.

Yoko'nun onunla yaptığı son konuşma bir anda aklına geldi.

‘Sanırım evliliğin ne olduğunu anlamıyorsun. Daha dikkatli düşün Yoko. O adam iyi biri değil.’

'Onun nasıl bir insan olduğunu nasıl anlayabilirsiniz ki?'

'Soru şu: Onun hakkında ne biliyorsunuz? Asıl acıyı siz çekeceksiniz.'

'Böyle karar vermenizin sebebi nedir?'

'Evliliği düşünmek için henüz çok gençsin.'

'Bana çocuk gibi davranmayı bırakın! Eğer onayınızı vermezseniz, bu evden ayrılırım.'

'O halde sen bilirsin.'

'İster beğen ister beğenme, yapacağım.'

'Sonra gelip ağlayarak yanıma gelme. Yalvarsan bile seni bu eve geri almayacağım.'

'Bu benim için sorun değil.'

O zamanlar Yoko isyankar bir tavır sergiliyordu. Evden öfkeyle çıkıp gitti ve bir değil, iki kez yandı. Şimdi ise tam çökmek üzereyken ve yardım aramaya hazırlanırken babası öldü ve aralarındaki öfke çözümsüz kaldı.

Babam benim hakkımda ne düşünmüş olmalı?

Kayoko'nun anlattığına göre, adı geçtiği anda babası suskun kalıyor ve keyfi kaçıyordu.

O kadar öfkelenmiş olmalı ki, bu konuda konuşmaya bile tahammül edememiştir. Yapacak bir şey yok. Sonuçta, yaptığımı yaptım...

Cenaze gecesi Yoko, tüm hikayesini Kayoko'ya anlattı. Kayoko ağladı ve onu azarlayarak neden daha önce tavsiye almadığını sordu. Yoko endişe yaratmak istemediğini açıkladığında, Kayoko'nun gözyaşları yeniden akmaya başladı. Yoko'nun gidecek başka yeri olmadığını gören Kayoko, ona eve dönmesi için yalvardı: "Birlikte yaşayalım."

Yoko başka seçeneği olmadığını biliyordu, ama Kayoko'nun teklifini

öylece kabul etmeye gönlü el vermedi.

'Teşekkür ederim, ama...'

'Sizi durduran ne?'

'Babam ne düşünürdü acaba...'

'Baban ne kadar acı çektiğini bilseydi, kesinlikle eve gelmeni söylerdi.'

'Ancak . . .'

Babasının ona söylediği son sözler kulaklarına takılmıştı: "Sonra bana ağlayarak gelme. Yalvarsan bile, seni bu eve geri almam." Bu sözleri bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Çok bencil davrandım. Eve dönme hakkım yok. Evden öylece ayrılıp babamı kızdırdığım için bedelini ödüyorum. Sadece öldüğü için 'Tamam, geri döneceğim' demek çok kolaycı bir yaklaşım. Onun isteklerini çiğnedikten sonra nasıl olur da onun evinde yaşayabilirim ki?

Ancak Yoko annesinin teklifini reddedince, Kayoko oldukça tuhaf bir şey önerdi.

'Öyleyse neden zamanda geriye gidip babana sormuyorsun?'

Ama Yoko onu görme fırsatı bulamadı.

'Oradaki zamanım, oturduğum yerden kalktığım anda aniden sona erdi.'

'Böylece?'

Yoko'nun açıklamalarını dinlerken Kazu Tokita'nın yüzünde tek bir duygu belirtisi yoktu. Sadece neredeyse dolu olan kahve fincanını eline aldı.

"Sizin için taze, sıcak bir kahve hazırlayacağım," diye fısıldadı mutfağa girmeden önce.

Bir süre sonra beyaz elbiseli kadın tuvaletten döndü. Yoko yerini ona bırakarak yanındaki masaya oturdu.

'Mumya.'

Yoko geçmişe doğru yolculuk ederken, oğlu onu kafede bekliyordu. Arkadaki yaşam alanından çıktı ve annesine doğru koştu.

'Mitsuru, uslu bir çocuk oldun mu?'

Mitsuru annesine cevap vermek yerine, Noel Baba kılığına girmiş bir iskelet bebeği annesine gösterdi.

'Bunu nereden aldın?'

'Bunu bana o verdi.'

'Kim yaptı?'

Mitsuru cevap vermek yerine sessizce arkasına baktı. Yoko onun bakışlarını takip ederek kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın gördü. Kadının adı Kyoko Kijima'ydı ve kafenin müdavimlerindendi. Onun da ilkokul dördüncü sınıfta okuyan bir oğlu vardı. Ancak Mitsuru'ya bebeği veren kişi Kyoko değil, yanında duran, iri ve ışıl ışıl gözlü küçük bir kızdı. Küçük kızın adı Miki Tokita'ydı, Nagare'nin kızıydı ve o yıl altı yaşına giriyordu.

Yoko, "Teşekkür ettin mi?" diye sordu ve Mitsuru ciddi bir şekilde başını salladı.

'Onunla görüşemedin mi?'

Araya giren Kyoko oldu. Kafeyi ziyaret ediyordu ve Kazu ile Yoko'nun konuşmasını duymuştu. Yoko'nun içinde bulunduğu zor durumu anlayan Kyoko, Yoko geçmişe dönerken Mitsuru'ya göz kulak olmayı teklif etmişti.

Aslına bakılırsa, Kyoko'nun küçük erkek kardeşi kısa süre önce annelerini ziyaret etmek için gelmişti. Annesi kanserden ölmüşken oradan geri dönmüştü. Bu yüzden Yoko'nun ölmüş babasını görme ihtiyacı onunla örtüşüyordu.

‘Babamın kafede çalıştığı döneme geri dönmedim…’

'Ah, ne yazık.' Kyoko, sanki bu kendi kaybıymış gibi, anlayışla iç çekti.

Yoko, Mitsuru'nun bebeği özenle kucağında tutarken başını hafifçe okşayarak, "Evet," diye yanıtladı. "Ama belki de böyle olması gerekiyordu."

'Bununla ne demek istiyorsun?' diye sordu Kyoko, başını merakla yana eğerek.

‘Bütün paramı kaybettim ve kalacak yerim yok, bu yüzden eve dönmekten başka seçeneğim yok. Babamdan özür dilemek için geri dönmemin tek amacı kendi iç huzurumu sağlamaktı sanırım...’

'Ama yine de...'

"Sorun değil. Hayal kırıklığına uğradım ama..." diye yanıtladı Yoko, sözlerinde hafif bir suçluluk duygusu vardı.

Aslında rahatladım. Babamı görmediğime sevindim. Bunu söyleyemem ama içten içe böyle hissediyorum. Ne kadar kötü bir kız evlatmışım.

Yoko'nun iç sesi, duygularını daha da yoğunlaştırdı.

Peki neden en başta kaçarak evlendim ki?

İlk başarısızlığımdan sonra neden onlara söylemedim?

Ne kadar çok düşünürse, zihni o kadar dipsiz bir karanlığa gömüldü.

Yoko'nun bu kadar içine kapanık olduğunu gören Kyoko da konuşamaz hale geldi ve çok geçmeden Miki, Kyoko'nun kollarında uyuyakaldı. Saate baktı: akşam sekizi biraz geçmişti.

Daha fazla kalmanın bir anlamı yok. Gitmeliyiz.

Ama tam Yoko, Mitsuru'nun elini tutup ayağa kalkmak üzereyken...

'Gecikme için özür dilerim.'

Mutfaktan aniden dönen kişi Kazu Tokita'ydı.

‘Ah, tam da bunu yapacaktık…’

'Lütfen... beklerken biraz kahve içebilirsiniz.'

Kazu, Yoko'ya kahve, Mitsuru'ya da sıcak süt ikram ettikten sonra mutfağa geri döndü ve Yoko'yu ne yapacağını bilemez halde bıraktı. Tezgahın başına oturmuş olan Kyoko'ya baktı. Kyoko gülümsedi ve hafifçe başını salladı, sanki şöyle diyordu: "Madem öyle zahmete girmiş, sen de içebilirsin."

Yoko içini çekti ve tekrar yerine oturdu. Mitsuru ise zaten karşısındaki masada oturmuş, sütünü yudumluyordu.

Bir kız evlat olarak başarısız oldum. Belki de Mitsuru doğduğunda onunla iletişime geçmeliydim. İnatçı olduğum için yapmadım. Hatta annemden babama söylememesi için söz bile aldım ve bu yüzden babam torununu hiç görmeden öldü.

Yoko, önüne konulan kahveye dokunmaya bile cesaret edemedi. O an yapabildiği tek şey içini çekmekti. Kalbi, fincanındaki simsiyah kahve kadar karanlık ve derin bir hale bürünmüştü.

Pişmanlığım o kadar büyük ki. Babamı bir daha asla göremeyeceğim. Şansım vardı, babamın bu kafeye geldiği güne geri dönebilirdim ve bunu heba ettim.

Bu kafede zamanda geriye yolculuk yapmanın gizemli kurallarından biri, daha önce oraya gelmemiş kimseyle tanışamamaktı. Annesi ona, "Sanırım baban senin evliliğini engellemek için geçmişe gitmek istedi. Ama bu kafeyi ziyaret etmemiş kimseyle tanışamayacağını öğrenince vazgeçti ve eve dönmeye karar verdi. Eğer o ana geri dönebilirsen, onunla tanışabilirsin," demişti.

'Bir dakika, ne?'

Eve gideceğini söyledi. Neden sadece eve gitti demedi ki?

Yoko, Kayoko ile yaptığı konuşmayı hatırlarken, önemli bir şeyin gözden kaçırıldığına dair içini kemiren bir hisse kapıldı.

Hepsi bu kadar değildi.

Garson az önce ne dedi? "Lütfen... beklerken bir kahve alın."

...kimi beklemem gerekiyor ki?

Yoko, Kazu'nun söylediklerini basit bir kelime hatası olarak geçiştirmişti, ancak Kayoko'nun söyledikleriyle birlikte düşünüldüğünde, bu durum onu rahatsız etmeye başlamıştı. Huzursuz zihnini yatıştırmak için kahvesine uzandı.

Olay işte o zaman gerçekleşti.

Yoko ilk başta karşısındaki duvarın beyaz bir sisle kaplandığını sandı. Sonra, aslında yan masadaki beyaz elbiseli kadının sisli beyaz bir hayalete dönüştüğünü fark etti. Bir ninjanın duman bulutu içinde kaybolmasına benziyordu. Yoko, kendi deneyiminden yola çıkarak bunun ne olduğunu anında tanıdı.

Sanki zamanda geriye gitmiş gibiyim.

Kazu kahveyi servis ettikten hemen sonra, Yoko'nun vücudu kahve fincanından yükselen buharla birleşmiş gibiydi.

Aynı şey oluyor.

Yoko, sisli örtünün altından birinin çıkacağını hissetti.

'Eve gidecekti.'

'Lütfen... beklerken biraz kahve içebilirsiniz.'

Kalbi hızla çarpan Yoko, Mitsuru'yu kendine doğru çekti ve kucağına oturttu.

‘Ah…’

Beyaz elbiseli kadını saran beyaz sis, tavana doğru çekildi ve kadının beklediği kişi ortaya çıktı.

'Baba . . . ?'

Yoko.

Yoko, o boğuk, alçak sesle adını duyunca donup kaldı. Sislerin arasından çıkan babasıydı.

Kayoko, Mochizuki ile birlikte loş ışıklı kafeye geri dönmüştü ve orayı klostrofobik bulmuştu.

'Yani beni buraya geri getirdiğinize göre, anladığım kadarıyla kızımı görebileceğim, değil mi?'

'Kesinlikle!'

Fumiko tereddüt etmeden cevap verirken gözleri parıldıyordu.

Kayoko'nun yüzü şaşkınlıktan buruştu.

'Ne saçmalıyorsun? Kızımın gelecekten geldiğini söylemiştin, değil mi? Ben bu kafenin geçmişe dönmenizi sağladığını sanıyordum, geleceğe yolculuk değil.'

Nagare, "Aslında geleceğe de yolculuk edebilirsiniz," diye açıkladı.

'Ne?'

Geçmişe dönme fikrinin kendisi bile yeterince saçma görünüyor.

Zaten şüpheci olan Kayoko, düşüncelerini kendine sakladı.

'Bu kafe sadece zamanda geriye gitmekle ilgili değil. İstediğiniz herhangi bir zamana yolculuk yapmanıza olanak tanıyor.'

'İstediğim zaman?'

'Evet. Yani geleceğe bile gidebilirsiniz. Gerçi bir müşteri bunu nadiren tercih eder.'

'Neden?'

'Diyelim ki gelecekte tanışmak istediğiniz biri var. Bu kişinin bu kafeye tam olarak ne zaman geleceğini biliyor musunuz?'

'Bunu nereden bilebilirdim ki... Ha, anladım.'

'Doğru. Geçmişe döneceksenız, bilmeniz gereken tek şey tanışmak istediğiniz kişinin bu kafede bulunduğu zamandır. Ama...'

'Gelecek söz konusuysa, ne olacağını bilemezsin, değil mi?'

'Kesinlikle.'

'Ama kızım gelecekten geldiği için...'

'Bu, eğer kızınızın burada olduğu zamana, yani geleceğe yolculuk etseydiniz, onunla tanışabileceğiniz anlamına geliyor.'

"Ama kızımız az önce buradaysa, birkaç dakika öncesine geri dönmek mümkünken neden ta geleceğe gidelim?"

'Ah... Bunu hiç düşünmemiştim.'

Fumiko, mantığındaki bir kör noktayı fark ederek elini çırptı ve Nagare'ye baktı.

'Ama bu mümkün değil.'

'Neden?'

Gerçekleri ortaya çıkarmakta ısrarcı olan kişi Fumiko'ydu. Soruyu soran Kayoko ise Nagare ve Fumiko arasındaki konuşmayı soğukkanlı bir ifadeyle izliyordu.

'Çünkü sadece bir koltuk var.'

'…Anladım.'

Memnun kalan Fumiko'nun coşkusu birdenbire soğudu.

'Özür dilerim, anlamadım.' Kayoko şaşkın görünüyordu.

'Eşinizin oturması gereken koltuk, gelecekte ziyarete gelecek olan kızınız tarafından çoktan işgal edilmiş olacak.'

‘Demek bu yüzdenmiş… Hah.’ Sonunda durumu kavrayan Kayoko, itirazını yarıda kesti.

Nagare, "Durum böyle. İki kişi aynı zamana dönemez. Sadece bir sandalye var," diye açıkladı.

‘Öyle mi? Anladım,’ dedi Kayoko, Nagare’nin açıklamasını tatmin edici bulmuş gibiydi. Ancak içinden şöyle düşünüyordu:

Eğer kocamın amacı zamanda geriye giderek Yoko'nun evliliğini iptal etmesini sağlamaksa, geleceğe yolculuk etmenin ne anlamı var?

'Ne düşünüyorsun canım?'

Mochizuki, beyaz elbiseli kadının oturduğu zaman yolculuğu koltuğuna bakarken Kayoko'yu görmezden geldi. Zamanda yolculuk yapmayı planlayan herkes, kadının tuvalete gitmek için kalkmasını beklemek zorundaydı.

Nagare kaldığı yerden devam etti. "Kızınız dört yıl sonrasından geldiğini söyledi. Ama tam zamanı bilmiyorum."

Fumiko elini kaldırarak, "Evet," dedi.

'Gerçekten mi?'

Bu şaşkınlık ifadesi Nagare'ye aitti.

'Evet, saati biliyorum.'

'Bunu nereden biliyorsunuz?'

Fumiko sol bileğine dokunarak, "Saatine baktım," dedi.

“Bilirsiniz, birçok kadın saatlerini kadranı bileğin iç tarafında olacak şekilde takar. Ama o, kadranı dış tarafta olacak şekilde takmıştı. Bu dikkatimi çekti, bu yüzden daha yakından baktım. Dijitaldi ve saat 18:45'i gösteriyordu. Ayrıca tarihi de gösteriyordu, yani 11 Kasım. Hiç şüphe yok,” diye belirtti Fumiko kendinden emin bir şekilde.

“Yani, dört yıl sonra, 11 Kasım'da saat 18.45. Mükemmel. Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz.” Nagare, Fumiko'nun keskin gözleminden etkilenerek ona başparmağını yukarı kaldırdı. “Peki, ne yapmak istiyorsun?”

Hedefe ulaşmak için gerekli tüm bilgileri öğrenen Nagare, artık Mochizuki'ye yönelmişti.

Ancak Kayoko'nun bazı çekinceleri vardı.

Neden geleceğe gitsin ki? Oraya gitmek, yapmaya çalıştığı şeyi başarmasına yardımcı olmayacak. Eğer sadece onunla görüşmek istiyorsa, dört yıl sonra bu kafeye tekrar gelebilir.

Sessiz kocası adına konuşan Kayoko, itiraz etmeye başladı.

‘Üzgünüm ama kocam, kızımız evlenmeden önce onu görmek için geçmişe yolculuk yapmayı planlıyordu…’ Ancak Mochizuki basit bir el hareketiyle onu susturdu. ‘…Ne?’

Karısının şaşkın bakışlarını umursamayan Mochizuki, başını eğerek yalvardı: "Lütfen, geleceğe gitmeme izin ver. Kızımın olacağı geleceğe."

Fakat . . .

Beni daha ne kadar bekletecekler?

Mochizuki'nin geleceğe yolculuk etmeye karar vermesinin üzerinden üç saat geçmişti. Kayoko, akşam yemeği hazırlaması gerektiğini söyleyerek eve gitmişti. Kafenin duvarındaki sarkaçlı saatlerin hepsi farklı zamanlar gösteriyordu, bu da onları işe yaramaz hale getiriyordu. Mochizuki saatine baktı. 19:20. Pencere yoktu ama dışarısının çoktan kararmış olduğundan emindi. Beklerken iki fincan kahve içmişti. Safça akşam yemeğine yetişeceğini düşünmüştü ama şimdi midesi bu varsayımı protesto ediyordu.

Onun bir hayalet olduğunu söylediler ama...

Mochizuki, beyaz elbiseli kadına bir kez daha baktı. Hareketsizce oturmuş, bir kitaba dalmış olan kadın, yazın en sıcak günleri için biraz erken olmasına rağmen kısa kollu bir elbise giymişti. Orada bulunan tek müşteriler o ve kadındı. Tezgahın arkasında Kazu ve Nagare vardı. Nagare, sessizce uyuyan kızı Miki'yi kucağında tutuyordu. Miki bu yıl iki yaşına yeni girmişti. Nagare'nin karısı Kei, Miki doğduktan kısa bir süre sonra vefat etmişti.

Mochizuki, Nagare'ye yüreği acıyarak, "Bir anne olarak, kendi çocuğunun büyümesini görememenin verdiği üzüntüyü hayal edebiliyorum," demişti.

Ardından Nagare, zaten ince olan gözlerini daha da kısarak, "Aslında eşim de geleceğe gitti; kızımızın ortaokul çağında büyüdüğünü görmek için," dedi. Konuşurken gözleri neredeyse gülümsüyordu.

'İnanılmaz . . .'

Mochizuki, Nagare'nin anlattığı hikayeye hayran kaldı.

'Yani, onunla tanışma fırsatı buldu mu?'

“Evet, bu sayede karım gülümseyerek hayata veda edebildi. Ama bana ne konuştuklarını hiç anlatmadı,” dedi Nagare, gözleri tezgahın üzerindeki Kei'nin çerçeveli fotoğrafına kayarken. Mochizuki, Kei'nin büyüleyici bir gülümsemesi olduğunu düşündü.

‘Benim durumumda... Geleceğe gidip kızımla karşılaşsam bile, benim ve kızımın hikayesinin mutlu bir sonla biteceğine dair yüksek umutlarım yok. Keşke zamanda geriye gidebilseydim. Onun evliliğine onay vermeyi düşünüyordum, anlıyor musunuz? Kaçarak evlenmesinin gerçekliğini değiştirmese bile, en azından onayımı verirsem, gelecekte zorluklarla karşılaştığında geri dönebilir. Ya da belki ona bazı tavsiyelerde de bulunabilirim.’

Mochizuki kendi kendine konuşur gibi mırıldanmaya başladı.

‘Ben de öyle düşünüyordum. Ama dört yıl sonrasına yolculuk ediyorsam, bazı şeyleri yeniden düşünmem gerekiyor. Böyle bir şey söylesem onun için pek bir anlam ifade edeceğini sanmıyorum. Evliliğine karşı çıktığım için beni affetmediğine eminim. O zamandan beri tek bir mesaj bile göndermemiş olması bunun yeterli kanıtı.’

Mochizuki gözlerini aşağı indirerek sessizce iç çekti.

Nagare, başını merakla yana eğerek, "Peki, geçmişe dönmeyi neden düşündünüz ki?" diye sordu.

'Kuyu . . .'

Mochizuki, dağınık kelimelerle, neden zamanda geriye yolculuk yapmayı düşündüğünü anlatmaya başladı.

Bir akşam yemeğinde, aniden Kayoko'ya, "Yoko'nun en sevdiği yemeği hatırlıyor musun?" diye sormuştu.

Aklıma öylece gelen sorulardan biriydi, özel bir sebebi yoktu.

'Bu ani soru da neyin nesi?'

Kayoko'nun şaşırması anlaşılabilir bir durumdu. Yoko, kaçtıktan sonra aralarında tabu bir konu haline gelmişti.

Bunu hiç dile getirmese de, Kayoko muhtemelen Yoko'nun ayrılmasından beni sorumlu tutuyor.

Mochizuki olayı böyle görüyordu.

Mochizuki kızlarından bahsettiği her seferinde Kayoko'nun keyfi hemen kaçıyordu.

'Evet, en sevdiği yemek.'

Zaten sormuştu, bu yüzden sorusunu geri çekmesinin bir anlamı yoktu.

'Doğru hatırlıyorsam, omurice'di.'

Neden durduk yere bunu gündeme getiriyor? Kayoko'nun düşüncesi kaşlarının arasındaki çizgiden anlaşılıyordu.

'Anladım.'

'Ne?'

'Önemli bir şey değil.'

Fakat bu hiç de önemsiz bir mesele değildi. Cevap verirken Mochizuki bir anlık şaşkınlık ve aydınlanma yaşadı.

Kızımın en sevdiği yemeğin ne olduğunu bile bilmeden evliliğine gerçekten hayır mı dedim?

Elbette, yemek zevkini evlilik partneriyle aynı seviyeye koymak saçma bir düşünceydi. Ama yine de bu düşünce onu rahatsız ediyordu.

Yoko'nun hayatı hakkında ne biliyordum ki? Kendi zevkleri, kendi deneyimleri var. Onu her zaman yönlendirmeye çalışmamalıydım. Bir noktada, benden bağımsız olarak büyük hayat kararları vermek zorunda kalacaktı. Ve hayatta kendi yolumuzu seçtiğimizde, bazen hata yaparız... Her zaman yardım etmek için orada olmak imkansızdır. Koruma her şey değildir. Ona zorlukların üstesinden gelmek için gereken gücü kendi başına kazanmasına izin vermek daha iyi olurdu. Yoko'nun mutluluğunu isterken, belki de farkında olmadan seçeneklerini daralttım.

Mochizuki ancak o zaman kızının evliliğine karşı çıkmakla yanlış yaptığını anladı.

“Belki de onun seçimlerine güvenmeli ve beklemeliydim. Böylece en azından her zaman eve dönebileceğini hissederdi. Eskiden sadece kendi çıkarlarımı gözetiyordum. Onun mutluluğunu gerçekten düşünmüyordum. En azından bunun için özür dilemek istiyorum. Kalbim şu anda bu yönde.”

Hayatla birlikte, geri alamayacağımız birçok pişmanlık duyduğumuz eylem gelir. Bunların çoğu, anlık öfkeyle yaptığımız veya söylediğimiz şeylerden kaynaklanır. Aile içinde – ebeveyn ve çocuk arasında veya kardeşler arasında – meydana gelen anlaşmazlıkların çözülmesi uzun zaman alabilir. Geçmişteki sözler ve eylemler için ne kadar pişmanlık duyulursa duyulsun, o kişinin duyguları değişmedikçe, ona verilen duygusal yaraları iyileştiremez.

Mochizuki'nin sözleri Kazu'nun kulaklarına sessizce ulaştı, Nagare ise "Öyle mi...?" diye mırıldanarak gözlerini daha da kıstı.

Kanat.

Kafede aniden bir kitabın kapanma sesi yankılandı. Mochizuki arkasına

döndüğünde beyaz elbiseli kadının yavaşça yerinden kalktığını gördü.

Mochizuki, utançtan ağzını kapatmadan önce istemsizce "Kalktı!" diye ağzından kaçırdı. Ama beyaz elbiseli kadın, ona hiç aldırış etmeden, sessizce masasının yanından geçip tuvalet kapısından çıktı.

Mochizuki, "Ne yapmalıyım?" der gibi baktı.

O ana kadar sessiz kalan Kazu Tokita, mutfağa girmeden önce, "Lütfen oturun ve burada bekleyin," dedi.

Nagare'nin başını sallamasını bir işaret olarak alan Mochizuki ayağa kalktı ve sandalyenin yanına durdu.

Sonunda Yoko'yu göreceğim. Ama Kayoko, neden geleceğe yolculuk etmek istediğimi merak ediyor olmalı. Muhtemelen akşam yemeğini çoktan hazırlamış ve hala evde olmadığım için sinirleniyordur.

Mochizuki, Kayoko'nun kafeden ayrılırken hafifçe iç çektiğini duymuştu. Ancak bu endişelerin önüne geçen bir gerçek vardı: Yoko aslında beni görmeye gelmişti.

Eğer öyle yapmasaydı, belki de geleceğe bu yolculuğu yapmayı hiç düşünmezdi. Belki onu gördüğümde beni affeder.

Bu umut ışığı da onun düşüncelerini besliyordu.

Mochizuki, tüm kararlılığını toplayarak, beyaz elbiseli kadının boşalttığı sandalyeye oturdu.

Oturduktan sonra, sandalyenin etrafındaki alanı saran hafif bir serinliğin farkına vardı. Bu olayı araştırmak için elini uzattığında, parmak uçlarından sadece birkaç santim ötede bir sıcaklık sınırı hissetti.

Sorun sandalyenin kendisinin soğuk olması değil, aksine bu mekanın tamamen farklı bir sıcaklığa sahip olması.

Mochizuki, özel bir zaman yolculuğu mekanında olduğuna dair yadsınamaz bir hisse sahipti.

'Beklettiğim için özür dilerim.'

Kazu, elinde bembeyaz bir kahve fincanı ve gümüş bir çaydanlık bulunan bir tepsiyle mutfaktan geri döndü. Bundan sonra neler olacağını Mochizuki hayal bile edemiyordu. Şaşkın ifadesini fark eden Kazu, açıklamasına başladı.

'Şimdi size bir fincan kahve ikram edeceğim... Planladığınız varış noktası dört yıl sonrası, doğru mu?'

'Evet,' diye onayladı Mochizuki, Nagare'ye hızlıca bir bakış attı, Nagare de başıyla onayladı.

‘Pekâlâ. Geleceğe yolculuğunuz, bu fincana kahve doldurduğum anda

başlayacak…’ Kazu konuşurken, bembeyaz kahve fincanını Mochizuki'nin önüne koydu.

'Ve bu durum, kahve tamamen soğuyana kadar sürecek.'

'Hava soğuyana kadar mı? Sadece o kadar vaktim mi var?'

'Evet.'

'Anlıyorum . . .'

Mochizuki bir süre sınırı olduğunu duymuştu, ancak bu süre hayal ettiğinden çok daha kısaydı.

Beyaz elbiseli kadının tuvalete gitmesini beklerken birkaç fincan kahve içmişti. Ve bu kafede servis edilen kahvelerde bir şey dikkatini çekmişti. Diğer mekanlardakinden biraz daha soğuktu. Bir sonraki kahve diğerlerinden farklı ve daha sıcak servis edilmiş olabilirdi. Ama diğerleri gibi biraz daha soğuksa, soğuması için gereken süre on dakikadan fazla olamazdı – belki sadece yedi veya sekiz dakika, hatta daha az. Bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Bu kısa sürede, yıllardır görmediği kızı Yoko'ya duygularını gerçekten ifade edebilecek miydi?

Mochizuki endişeyle buruşmuş bir halde, "Pekala," dedi.

'Gelecekte olduğunuzda, kahveniz soğumadan önce fincanın tamamını içtiğinizden emin olun.'

Bu sıkıcı kurallardan daha kaç tane var?

Mochizuki, kendisine bir başka kural daha tanıtıldığında kısa süreli bir rahatsızlık hissetti.

‘Ya kahveyi bitiremezsem?’ Sözleri, kasıtlı olmasa da, bir miktar sinirlilik içeriyordu.

Kazu, hiç etkilenmeden, sakin bir ifadeyle cevap verdi.

'Eğer bitirmezsen, o sandalyede oturmaya devam edecek olan sen olacaksın.'

'Ben?'

'Evet.'

Söz bulamayan Mochizuki sustu. Kazu'nun tek cümlelik cevabı, onu dilsiz bırakan bir ağırlık taşıyordu. Şaka yapmadığı açıktı.

"Anladım," diye düşündü Mochizuki. "Elbette, zamanda yolculuk yapmanın riskleri olacaktı. Bir şekilde mantıklıydı. Sonuçta mucizeler risklerle birlikte geliyordu."

'Anlaşıldı,' dedi.

Kazu, onun ifadesini okuyarak bu kural hakkında daha fazla açıklamaya

gerek olmadığına karar verdi ve geleceğe yolculuk prosedürünü açıklamaya geri döndü.

"Unutmamanız gereken bir şey var," dedi kesin bir dille.

'Bu da ne?'

"Gelecekte öğrendiğiniz gerçekler, geri döndükten sonra ne kadar uğraşırsanız uğraşın değiştirilemez. Kural budur. Kesin ve değişmezdir."

'Pekala,' diye yanıtladı Mochizuki, ancak kendisine az önce söylenenlerin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştı.

Ona göre geçmiş değişmezdi ve bu nedenle değiştirilemezdi, ancak gelecek hâlâ şekillenme aşamasındaydı ve bu yüzden ileriye doğru giderken eylemlerine herhangi bir sınır getirilmeyeceğini varsayıyordu.

"Örneğin," diye devam etti, "geleceğe gittiğinizi ve bir hafta içinde arabanızın çalınacağını öğrendiğinizi hayal edin. Bunu bilmenize rağmen, bu gerçeği değiştirmek için hiçbir şey yapamazsınız."

'Neden? Çalınacağını biliyorsam, engelleyebilirim – ah!' O anda, kadının ne demek istediğini anladı.

Bu, "zamanda yolculuk yaptıktan sonra ne kadar uğraşırsanız uğraşın, gerçeklik aynı kalır" kuralının özüydü - ya da belki de tuzağıydı.

Mochizuki, yeni edindiği bu anlayışı dikkatlice kelimelere dökmeye çalıştı.

'Bu kuralın, olacaklarla ilgili değil, olacağını bildiğim şeylerle ilgili olduğunu doğru anlıyor muyum?'

Kazu, gözlerinin içine dosdoğru bakarak, "Aynen öyle," diye yanıtladı.

Mochizuki kafasında dönüp duran düşünceleri hızla toparladı.

Örneğin, geleceğe gidip arabasının çalınacağını öğrenseydi, bu olayı önlemek için her türlü önlemi alabilirdi – arabayı saklayabilir, güvenlik görevlisi tutabilirdi, vb. Başka bir deyişle, olaya yol açan eylemleri, gelecekteki bilgisi nedeniyle değişebilirdi. Ancak, eylemleri değişse bile, arabanın çalınacağı gerçeği, ne yaparsa yapsın değiştirilemezdi.

'Anlıyorum.'

Mochizuki bu kuralın özüne değinirken, ne kadar çabalarsa çabalasın değiştiremeyeceği bir geleceğin mühürlediği umutsuz bir kader riski karşısında yüreği burkuldu.

Kazu, önündeki tepside duran çaydanlığın üzerinde elini tutarken usulca, "Devam edelim mi?" diye sordu.

Geleceğe yaptığı yolculuktan ne öğrenirse öğrensin, bu gerçekler değişmez kalacaktı. Kızı Yoko'nun mutsuz olduğunu keşfetse bile, acısını

hafifletmek için hiçbir şey yapamazdı. Çaresizliği bilerek yaşamaya devam etmek zorunda kalacaktı.

'Hazır mısın?' diye sordu Kazu. Bu, vazgeçmek için son şansıydı.

Bunu gerçekten yapmalı mıyım? Kendini dört yıl sürecek bir zihinsel acıya mahkum edebilir.

Yine de, uzun zamandır görüşmediğim kızım Yoko beni görmeye gelmeyi seçti. Mutlaka geçerli bir sebebi olmalı. Eğer gitmezsem, beni bir daha asla görme şansı bulamayabilir. Kararsızlığa gerek yok.

Mochizuki kararını vermişti.

'Lütfen devam edin,' dedi, eli hâlâ gümüş çaydanlığın üzerinde duran Kazu'nun gözlerine bakarak.

‘Pekâlâ o zaman…’ Kazu sırtını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve fısıldadı, ‘Kahve soğumadan önce.’

O anda kafede hissedilir bir gerilim vardı. Kazu yavaşça gümüş çaydanlığı tepsiden kaldırdı ve zarif bir şekilde fincana kahve doldurmaya başladı. Bu sıradan hareketi bir balerinin zarafetiyle gerçekleştirdi.

Şey...

Ağzına kadar dolu olan fincandan ince bir buhar yükseldi. Mochizuki gözleriyle buharın yükselişini takip etti. Buharı takip ettiğinden emin olmasına rağmen, bakış açısı açıklanamaz bir şekilde tavana doğru yükselmeye başladı. Etrafındaki manzara yukarıdan aşağıya doğru akıyor gibiydi, ta ki kendisi de ruhani bir buhar bulutuna dönüşene kadar.

Ah!

Çevresi giderek daha hızlı bir şekilde değişirken, bilinci de dağılmaya başladı. Azalan farkındalığın ortasında, karısıyla ilk tanıştığı zamanı hatırlamaya başladı.

Mochizuki evlenme teklif ettiğinde Kayoko, "En kötü ilk izlenimi sen bıraktın," dedi.

İkisinin de çalıştığı şirketteki oryantasyon döneminden bahsediyordu; o zamanlar işin inceliklerini henüz öğreniyordu. Mochizuki ona yaklaşmıştı.

"Hey, eğer yapacak bir işin yoksa, söyle. Sadece orada durmak için para mı alacaksın?" diye sert bir şekilde söylemişti.

'Ah, özür dilerim.'

'Yapacak bir işiniz yoksa, söyleyin.'

O günleri hatırlayan Kayoko, “Senden korkuyordum… Bana verilen tüm işleri bitirmiştim ve neden azarlandığımı sormak istiyordum. Ama daha da sinirlenmeni sağlayacağını düşünerek konuşmaya cesaret edemedim. O an umutsuzluğa kapılmıştım, hayatımın geri kalanını böyle bir patronun altında çalışmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Bana evlenme teklif edeceğini asla tahmin etmezdim.” dedi.

Kayoko'nun kahkahasıyla karşılaşan Mochizuki rahatsızlık duydu. Onu korkutmak gibi bir niyeti yoktu. Aslında tam tersiydi. Kayoko'nun talimatlarını ne kadar titizlikle yerine getirdiğine hayran kalmıştı.

'Hey, sen.'

Hey, sen, adın her neyse.

'İşiniz yoksa, söyleyin.'

İşinizi bitirdiniz mi?

'Sadece orada durduğunuz için para almayı mı düşünüyorsunuz?'

Vaktiniz varsa, ödevlerimde bana yardımcı olabilir misiniz?

Aslına bakılırsa, Mochizuki'nin Kayoko'ya söylediği sözler, aslında söylemek istediklerinden çok uzaktı.

Bununla birlikte, Mochizuki'nin niyeti ne olursa olsun, onun davranışlarına maruz kalmak hiç de kolay değildi. Daha önceki yeni çalışanlar da benzer şekilde Mochizuki'nin tavırlarına maruz kalmıştı; bazıları ondan kaçınırken, diğerleri ayrılmaya bile karar vermişti. İş gücüne yeni katılanlar için Mochizuki'nin sözlerinin ardındaki gerçek niyet çoğu zaman kayboluyordu.

Tecrübesiz gözlerle bakıldığında, Mochizuki mantıksız bir patron gibi görünebilirdi. Ancak gerçekte, sorumluluk duygusu eşsizdi ve özünde gerçekten iyi kalpliydi. Bu yüzden onu gerçekten tanıyanlar ona yüksek puanlar verdiler.

Sorun, kullandığı kelimelerin diplomatik olmaktan çok uzak olmasıydı. Onunla sadece kısa bir süre etkileşimde bulunan birinin gerçek niyetlerini anlaması son derece zor bir işti.

Ancak Kayoko kaçmadı. Gözü korkmuş olsa da, Mochizuki'nin karşısına dikildi. Mochizuki de Kayoko'nun işini ele alış biçimine saygı duyuyordu. Zamanla bu saygı sevgiye dönüştü.

Kayoko için de Mochizuki, kelimelerle arası iyi olmasa da gerçekten nazik ve güvenilir bir insana dönüştü.

Kayoko, Mochizuki'nin evlilik teklifini kabul etmeden önce, "Eğer o

zamanki ben bunu duysaydım, şiddetle karşı çıkardım," diye söze başladı.

Üç yıl sonra Yoko dünyaya geldi.

Yoko.

Yoko, adını duyunca kalbi hızla atmaya başladı. Beklendiği gibi, zaman yolculuğu koltuğunda babası Mochizuki oturuyordu. Cenaze gecesinde Kayoko, babasının 'eve gideceğini' söylemişti.

Yani babam o gün bu kafeye geri döndü.

Kaçarak evlendikten sonra bir kez bile görüşmekten kaçındığı Mochizuki, şimdi tam gözlerinin önündeydi.

'Mumya?'

Oğlu Mitsuru'nun sesiyle irkilerek kendine gelen kadın, Mochizuki'nin bakışlarının da Mitsuru'ya kilitlendiğini fark etti.

O sizin oğlunuz mu?

Babasının gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Şaşkınlığı anlaşılabilir bir şeydi. Birdenbire altı yaşındaki torunuyla yüz yüze gelmişti.

'Evet, bu Mitsuru.'

'Anlıyorum.'

Kadın, Mochizuki'nin kelimeleri söylemese bile dudaklarının hafifçe kıpırdadığını, sanki sessizce Mitsuru adını fısıldadığını fark etti. Mitsuru'ya bakarken gözleri daha da şefkatli bir hal aldı.

"Güzel bir isim, değil mi?" Konuşurken sesinin titrediğini hissetti.

'Evet.'

Oğlumu tanıştırabildiğim için mutluyum.

Mochizuki'nin ölümünü öğrendiğinde Yoko iki pişmanlığın ağırlığı altında ezildi: kaçarak evlenme kararı ve oğlunu onunla hiç tanıştırmamış olması.

Kayoko ile iletişimini sürdürmüş, hatta ara sıra ziyaretler bile ayarlamıştı. Mitsuru ona Büyükanne demeye başlamıştı ve aralarındaki ilişki sıcaktı.

Annem bunu hiç söylemedi ama eminim ki babamla benim barışmamızı çok istemiştir.

Yoko, inatçılığının buna engel olduğunu, bunun kısmen babasının bu kadar çabuk vefat edeceğini hiç düşünmemesinden kaynaklandığını fark etti.

Mitsuru'nun yuvarlak gözleri, dedesinin yüzünü incelerken sağa sola kayıyordu.

Yoko, "Merhaba de," diye ısrar etti.

Mitsuru, itaatkâr bir şekilde Mochizuki'nin sert yüzüne baktı ve usulca, "Merhaba," dedi.

Mochizuki'nin zaten sert olan yüzü, belki de aşırı duygusal çalkantı nedeniyle daha da sertleşmişti. Yoko, o ifadeden ne kadar çok şaşırdığını ve hatta tiksindiğini hatırladı.

Ama babam artık hayatımın bir parçası değil.

Yoko, onu bir daha asla göremeyeceği gerçeğiyle gözyaşlarına boğuldu. Çatışmaları ve anlaşmazlıklarına rağmen, onun için bir baba yine de babaydı.

"Baba," dedi, toplayabildiği tüm cesaretiyle.

Eğer ona durumumu şimdi anlatmazsam, pişman olacağım. Babam kararıma karşı çıkmakta haklıydı. Onu dinlemeliydim. Şimdi gidecek hiçbir yerim yok. Tek başıma ayrıldığım için özür dilemeliyim. Ona özür dileyeceğim ve beni affetmediği sürece eve dönme hakkım yok.

‘Baba, görüyorsun ya...’

Ama o sözleri söyleme anı geldiğinde sesi titredi. Ölen babası tam karşısında olmasına rağmen, gözlerinin içine bakamadı.

'Mutlu musun?'

'Ne?'

Yoko, Mochizuki'nin boğuk sesini duyunca başını kaldırdı. Gözleri, bembeyaz bardağa dikilmişti. Bir an için konuşanın o olduğundan bile emin olamadı.

Doğru mu duydum?

Duyduğu sesin gerçekten babasının sesi olup olmadığından hâlâ tam olarak emin olmayan Yoko, tereddütle, "Şey, evet," diye yanıtladı.

Neden yalan söylüyorum? Şu anda hiç mutlu değilim. Boşandım, bir evlilik dolandırıcılığına kurban gittim ve ne param ne de kalacak yerim var!

Ama o bunu söylemedi.

Mochizuki, sanki içini çekiyormuş gibi, duygusuz bir şekilde, "Anlıyorum," dedi. Belki de evliliğine karşı çıktığı kızının mutlu olduğunu duymaktan hiç zevk almamıştı.

Ama gerçek farklıydı.

Mochizuki'nin endişelendiği gibi, Yoko hayatının bu noktasında mutsuzluğun doruk noktasındaydı.

Babam göründüğünden beri kaç dakika geçti? İki mi, üç mü? Kendi algıma güvenemiyorum; en az beş dakika olduğunu varsaymalıyım. Daha önce geçmişe döndüğümde ve bardağa dokunduğumda ne kadar soğuduğunu fark ettim – soğuması on dakikadan bile az sürebilir.

Yoko babasına baktı.

‘Baba, görüyorsun ya...’

'Yanılmışım, Yoko.'

Yoko bir an kulaklarına inanamadı. Ama hayır, bunlar şüphesiz Mochizuki'nin sözleriydi.

'Bunu çok uzun zamandır pişmanlıkla hatırlıyorum.'

‘Ah, baba…’

"Özür dilerim," dedi Mochizuki ve başını derin bir şekilde öne eğdi.

‘Baba, hayır.’ Belki de Yoko'nun sesi çok yumuşaktı; babası hâlâ başını eğmişti. ‘Lütfen, başını kaldır.’

Babam hiçbir konuda yanılmamıştı. Yanılan bendim. Eğer biri özür dileyecekse, o da ben olmalıyım.

'Aslında bakın...'

Mochizuki yüzünü kaldırdı. Gözleri tedirgin bir şekilde etrafta dolaştı. Kahve fincanına baktı, birkaç kez göz kırptı ve Yoko'yu gözünün ucuyla görmüş gibi olsa da, ona doğrudan bakmaya cesaret edemedi.

'İçimdekileri dökmek istediğim bir şey var baba.'

Yoko konuşurken düşünceleri karmakarışık bir haldeydi.

Babamın pişmanlıkla yaşayacağını hiç düşünmemiştim. Annem de böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. Beni asla affetmeden vefat ettiğini sanıyordum.

'Yani, şey...'

Sözleri yine boğazında düğümlendi ve oda adeta buz kesti. Bu sırada kahve de giderek soğuyordu.

Mitsuru aniden Mochizuki'nin dizine yapışarak, "Büyükbaba," diye fısıldadı. Şaşıran Mochizuki'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Sanki, "Büyükbaba mı? Beni tanıyor mu?" der gibiydi.

‘Annem telefonunda senin fotoğrafını gösterdi ve bunun dede olduğunu söyledi.’

Doğrusunu söylemek gerekirse, resimdeki adama 'Büyükbaba' demeyi öğretme fikrini hiç sevmedim, ama anneme bunu yapmamasını söylemeye de cesaret edemedim.

Şimdi ise Yoko her şeye farklı bir gözle bakıyordu. Böyle bir anın

yaşanacağını hiç hayal etmemişti.

Yoko, Mitsuru'yu Mochizuki'nin kucağına oturturken, "Madem sonunda bir aradayız, dedenden bir kucaklama ister misin?" dedi. Mitsuru itiraz etmeden yerine oturdu. Her zaman dışa dönük bir çocuk olan Mitsuru, Mochizuki'nin tepkisini bekleyerek yukarı baktı.

'O sizin ilk torununuz.'

(Bu, babamın onu kucaklayabileceği son şans.)

Yoko, gözyaşlarının dökülmesini zorlukla engelledi.

Mochizuki bir an donakaldı. Sonra Mitsuru'nun elini kendi eline alıp fısıldadı, 'İlk torunum.'

Mochizuki'nin yüzü rahatladı. Bu manzara Yoko'nun gözlerinde daha da fazla yaş birikmesine neden oldu. Ama gözyaşlarını dışarı bırakamadı. Kendini toparlamak için tavana bakarken, Mochizuki sessizliği bozdu.

'Eğer evlenmeni engelleseydim, bu küçük çocuk burada olmazdı. Yanlış yaptım. Özür dilerim.'

Ama başını öne eğmişken içinden, "Çok şükür," diye düşündü.

Bu eşsiz kafenin tek bir kuralı var: Geleceğe yolculuk yaparken ne kadar uğraşırsanız uğraşın gerçeklik değişmiyor; bir şeyi bir kere öğrendikten sonra o şey kesinleşiyor. Bu da demek oluyor ki, Mochizuki artık bir torunu olduğunu biliyordu ve bu gerçek asla değişmeyecekti.

Ne kadar harika gerçekten. Minnettarım. Şimdi, bugüne döndüğümde, kızımın mutlu olduğunu ve torunumun var olduğunu bilerek yaşamaya devam edebilirim.

Mochizuki, bu uhrevi kafenin kurallarına sessizce teşekkür etti.

'Baba . . .'

Babasının başını eğdiğini gören Yoko hızla arkasını döndü. Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyordu ve hıçkıra hıçkıra titrememek elde değildi.

Babam hayattayken neden eve dönmedim? Onu tekrar görme şansım kalmadığında neden bu kadar önemli bir şeyi anlayabildim? Ne kadar bencil ve kusurlu bir kızım ben? Anne babama ne kadar kötü bir evlat oldum.

Duyguları pişmanlık ve kendini suçlamanın iç içe geçmiş bir yumağıydı. Arkasından oğlunun sorgulayan sesini duydu.

'Büyükbaba? Ne oldu büyükbaba?'

Neler olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. Babası da ağlıyordu.

Rahmetli babamla görüşmem bile mümkün olmamalıydı. Bu fırsatı

kaçırırsam, onu bir daha asla göremeyeceğim. Öyleyse, özür dilemekten veya hayatımı olduğu gibi anlatmaktan daha önemli bir şey söylemem gerekmiyor mu şu anda?

Yoko, Mochizuki'nin önüne konmuş bembeyaz kahve fincanına baktı. Birdenbire, duvardaki saatin tıkırtısı dayanılmaz derecede yüksek gelmeye başladı. Kahvesi tamamen soğumadan ayağa kalkmıştı, ama Mochizuki'nin ortaya çıkmasının üzerinden yedi sekiz dakika geçmişti bile. Zaman geçtikçe, dokunulmamış kahvesi daha da soğuyacaktı. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Zaman tükeniyordu ve Mochizuki ile veda anı yaklaşıyordu.

'Ah, evet, ne söylemek istediğimi biliyorum.'

Yoko gözyaşlarını sildi ve burnunu çekti, sonra da gözlerini hızla silen Mochizuki'ye döndü.

'Sana söylemem gereken önemli bir şey vardı baba.'

'Hım?' diye yanıtladı Mochizuki. Sanki torunuyla konuşuyormuş gibi gözlerini yere indirdi.

'Bunu söyleme fırsatım hiç olmadı çünkü kaçarak evlendim, hatırlıyor musun?'

'Ne dersiniz?'

‘Biliyorsun, kızların düğün arifesinde babalarına söyledikleri o geleneksel şey…’

Cümlesini bitiremeden Mochizuki boğulacak gibi oldu, vücudu titredi.

"Saçmalama, neden şimdi konuyu açtın?" Mochizuki'nin sesinin yüksekliği torununu ürküttü.

Ancak Yoko hiç etkilenmedi.

'İzin verin de söyleyeyim.'

'Hayır, durun.'

Yoko yalvararak, "Lütfen şunu söylememe izin verin. Bu benim tek ve son şansım," dedi. "Sizinle bir daha asla konuşma fırsatım olmayacak."

Yoko'nun gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Mochizuki kısa bir an gözlerine baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Hiçbir şey söylemeden Mitsuru'yu nazikçe kucağından indirdi. Mitsuru, dedesine hızlı ve meraklı bir bakış attıktan sonra annesinin yanına koştu. Mochizuki'nin kaşları çatıldı, sanki konsantre oluyormuş gibi, ve kulağını ona doğru çevirdi.

Tamam, dinleyeceğim.

Mochizuki'nin sessiz işaretini alan Yoko, hafifçe başını salladı.

'Baba, biliyorum, son zamanlarda çok yaramazlık yaptım ve gerçekten

çok üzgünüm. Ama mutluluğa giden yoldayım. Artık benim için endişelenmeyi bırakabilirsin.'

Mochizuki'ye bir adım daha yaklaştı ve gözyaşlarıyla dolu gözlerini onun gözlerine kilitleyerek usulca, "Şimdiye kadar bana baktığınız için teşekkür ederim. Sizin kızınız olmak bir onurdu," dedi ve saygılı bir şekilde başını salladı.

Onun sözlerine karşılık Mochizuki sadece "Aptal kız" diye mırıldandı.

Yoko, bundan sonra olanların çoğunu hatırlamıyordu.

Garsonun babama seslendiğini hatırlıyorum, o da kahvesini hızla içti ve geçmişe döndü. Sonra, Mitsuru başımı okşarken, bir süre dizlerimin üzerine çöküp ağladım.

Yoko daha sonra eve gitti ve bir kez daha Mochizuki'nin anısına çekilen fotoğrafa saygılarını sundu. 'Mutlu olacağım,' diye kendine söz verdi.

Dört yıl önce o gün, kafeden eve döndükten sonra Mochizuki, Yoko'nun fotoğraflarının bulunduğu aile fotoğraf albümünü çıkardı.

Kayoko, Mochizuki'ye ne olduğunu sorduğunda bile, Mochizuki ona hiçbir şey söylemedi. Ancak Kayoko, Mochizuki'nin muhtemelen Yoko ile görüştüğünü düşündü.

Hayır. Muhtemelen değil. Kesinlikle onunla tanıştı. Bunu anlayabiliyordu çünkü kocasının kızının fotoğraflarına bakarken bu kadar neşeyle gülümsemesini uzun zamandır görmemişti.

Kayoko, bitişikteki yemek mutfağından fotoğraflara dalmış olan Mochizuki'ye seslendi: "Tatlım, bu akşam yemekte Omurice var."

'Omurice mi?' Albümü karıştırmayı bırakan Mochizuki, elindeki fotoğrafa baktı ve 'Tamam, şimdi geliyor.' dedi.

Fotoğrafta Yoko da gülümsüyordu.

OceanofPDF.com

IV

Sevgililer Günü

'Keşke süper güçlerim olsaydı.'

Bunu kim hayal etmemiştir ki?

Doğaüstü güçlerden bahsederken, telepati, durugörü, ESP, telekinezi, levitasyon, düşünceyle hareket etme ve psişik şifa gibi çeşitli biçimler akla gelir. 1980'lerin sonlarında Japonya'daki televizyon programları bu tür güçlere takıntılıydı. Herhangi bir gecede, çocuklar ve yetişkinler, kaşık bükmek veya nesneleri dokunmadan hareket ettirmek gibi açıklanamayan bir yeteneğe sahip birini gösteren bir programı izlerdi.

En popüler olanlar, nesnelerin içini görebilen – kartlardaki gizli desenleri veya zarfların ya da kutuların içeriğini – veya bazı durumlarda sadece bakarak bir kişinin geçmişini veya sırlarını bilebilen medyumlardı. Ancak hilekarlığı ortaya çıkaran birçok gösteri de vardı. Medyumlar işbirlikçileri olmakla suçlandı; kaşık bükmenin metal yorgunluğu veya başka bir fiziksel prensipten kaynaklandığı iddia edildi. Yeteneklerini sergileyenler ile onları ifşa etmeye çalışanlar arasında birçok çatışma yaşandı.

Herkes, "Seni seviyorum" diyemediği bir anla karşılaşacaktır. Peki ya gerçekten birinin zihnini okuyabilseydiniz? Reddedilme korkusu geçmişte kalırdı. Aşkınızı itiraf etmenin önündeki en büyük engel, romantik ilgi duyduğunuz kişinin ne hissettiğini bilmemektir; bu bir tür süper güç gerektirir. Ve duygular değişkendir; her gün değişirler. İtirafın zamanlaması biraz bile yanlış olursa, fırsat kaçırılabilir.

Bu, kaçırılmış bir fırsat hakkında, duygularını ifade etmek için kendi utangaçlığını aşamayan bir kız hakkında bir hikaye.

Bunu yapamadım...

Tsumugi Ito, ikinci kattaki sınıf penceresinden okuldan eve yürüyen Hayato Nanase'ye bakarken derin bir iç çekti. Elinde sevimli bir kurdeleyle süslenmiş bir kutu vardı.

‘Vaz mı kaçtın? Yılda bir kez gelen fırsatı kaçırdın, anlaşılan…’ Ayame Matsubara, arkasında tehditkar bir şekilde beliriyordu. Ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Ayame'nin uzun, kıvrık kirpikleri olan büyük gözleri vardı ve sürekli bronzlaşmış olan Tsumugi'nin aksine, Tsumugi ile aynı açık hava yüzme kulübü etkinliklerine katılmasına rağmen, saydam porselen bir ten rengine sahipti.

'Ayame, bunu yüzüme vurmana gerek yok.'

Tsumugi'nin yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi.

14 Şubat, Sevgililer Günü'ydü. Japonya'da, kadınların erkeklere çikolata hediye ederek duygularını ifade ettikleri yılın tek günü bu. Hediye alanlar ise bir ay sonra Beyaz Gün'de aynı iyiliği iade ediyorlar.

Sevgililer Günü geleneği, üçüncü yüzyılda Roma'ya kadar uzanmaktadır. İmparator, askerlerinin evlenmesini yasaklamıştı çünkü sevdiklerini terk etmektense firar edeceklerine inanıyordu. İyi kalpli bir rahip olan Valentine, askerlere acıdı ve gizlice düğünlerini kıydı. İmparator bunu öğrenince çok öfkelendi. Valentine'ı uyardı, ancak aşkı savunan rahip direndi. Bu direnişi hayatına mal oldu. Zamanla insanlar Valentine'ın cesaretini onurlandırarak idam edildiği günü "Aziz Valentine Günü" olarak adlandırdılar.

Ayrıca, eski ay takvimine göre 14 Şubat, kuşların eşlerini seçtiği bahar mevsiminin başlangıcını işaret ediyordu. Bu nedenle, zamanla aşk itiraflarının yapıldığı ve evlilik tekliflerinin veya hediyelerin verildiği bir gün haline geldiği, nihayetinde 'Aşıklar Günü' olarak bilindiği yönünde bir teori bulunmaktadır.

'Ağlama güzel kız, yoksa güzel yüzün bozulur.'

'Lütfen beni tatlı sözlerle teselli etmeye çalışmayın.'

'Beni boş bir teselliden başka bir şey sunmamakla mı suçluyorsun? En iyisi gözyaşlarını bununla sil.'

Ayame, Tsumugi'ye soluk mavi bir mendil uzattı.

'Çok minnettarım.'

Konuşmaları her zaman böyleydi, Japon dönem dizilerinde duyabileceğiniz türden ifadelerle doluydu.

'Ne kadar acınası bir durumdasınız. İçinizde sıcak duygular beslemenize rağmen, bu hediyeyi vermemeyi tercih ettiniz.'

'Lütfen bu tür yorumlardan beni kurtarın. Bu sadece daha fazla gözyaşı dökmeme neden olur.'

Keşke senin kadar güzel olsaydım, Ayame.

Tsumugi içten içe derin bir iç çekti.

Herkes en az bir kez birine aşık olur ve aşk denilen o duyguyu hisseder. Özellikle ergenlik dönemindeki ilk aşk, çok saf ve bir o kadar da geçici olabilir. Geriye baktığınızda, o kişiye neden aşık olduğunuz tam olarak açık olmayabilir.

Peki, neden aşık oluruz?

Türümüzün devamlılığını sağlamak için DNA'mıza programlandığına dair bir teori var. Ancak aşk, bu teoriyle tek başına açıklanamayacak kadar karmaşık bir duygudur. Örneğin, nesil üretme açısından özellikle gereksiz olan bir şey, Tsumugi'nin aşık olduğu kişiye duygularını ifade edememesinden kaynaklanan azabıdır.

Birisi, ‘Nüfusun patlamasını önlemek için’ dese bile, bu da duyguyu aşırı basitleştirmek ve büyüsünü ortadan kaldırmak olurdu.

Duygularınızı dürüstçe ifade etmek yanlış değil. Birinin sevildiğini duymaktan rahatsız olması nadirdir; aksine, bu bir lütuftur. Peki neden bu adımı atmak bu kadar zor? "Senden hoşlanıyorum" demek basit olmalı, ancak her insanın kalbinin etrafında devasa bir duvar varmış gibi görünüyor. Fiziksel bir engel değil, duygusal bir engel. Birbirimizle etkileşim kurarken, duvarın diğer tarafında ne olduğunu bilmediğimiz için kendimizi geri tutuyoruz.

İnsan olarak, bilinmeyenden korkmaya programlanmışız ve bu da birçok insanın tereddüt etmesine neden oluyor. Peki o duvarın ardında gerçekten ne var? Karşıdakinin gizli ve görünmeyen duyguları, hisleri; karşılık verip vermeyeceği belli değil. İnsanlar birbirlerinin kalesinin ötesine bakıp duygularını anlayabilselerdi, belki o zaman duvarlarını yıkabilirlerdi. Esasen, duvarı oluşturan şey reddedilme korkusudur ve kalp kırıklıkları onu daha da yükseltir.

Tsumugi acı dolu bir anıyı saklıyordu. Ortaokuldayken bir çocuğa (Hayato değil) duygularını itiraf etmişti, ancak çocuk, "Üzgünüm Tsumugi, ama aslında Ayame'den hoşlanıyorum" diye cevap vermişti.

O, Tsumugi'nin sınıf arkadaşıydı ve erkek öğrenciler arasında en iyi arkadaşıydı. Sınıf arkadaşları hatta onlarla dalga geçip, 'Neden ikiniz çıkmıyorsunuz?' diye sormuşlardı. Tsumugi bu fikre ısınmaya başlamıştı. Ama romantik anlamda onun hedefinde değildi.

Olanları Ayame'ye anlattı ama nedenini söylemeye cesaret edemedi.

Ayame hayal kırıklığıyla içini çekti ve karşılık verdi: "Tsumugi'yi reddedecek ne tür bir aptal olabilir ki?"

Tsumugi'nin lisedeki son Sevgililer Günü'nde Hayato Nanase'ye çikolata verememesinin sebebi, o acı hatıranın hayaletiydi.

Hayato da bana aynı şeyi söylerse, belki de bu durumdan kurtulamayabilirim.

Sonuç olarak, hazırladığı çikolatalar ona hiç ulaşmadı; bunun yerine babasına ikram edildi.

'Kalelere karşı bir ilginiz var mı?'

Tsumugi, Ayame'nin kendisine söylediği ilk sözleri hâlâ hatırlıyordu.

Ayame okula yeni gelmişti, ortaokulun birinci sınıfında yaz tatilinden hemen önce nakil olmuştu. O gün, teneffüste, Tsumugi sonunda edinmeyi başardığı bir kale rehberine dalmıştı. Aniden arkasından Ayame'nin sesini duyunca hazırlıksız yakalandı.

"Ah, ben onlardan pek hoşlanmıyorum..." diye düşünmeden yalan söyledi.

Ayame çok güzeldi. Söylentilere göre, ilk gününde on erkek onunla çıkmak istemişti. Tsumugi, bir mangadan fırlamış gibi görünen bu kadar güzel biriyle karşılaştığında, söyleyecek söz bulamamıştı.

Onun nasıl hissettiğini tam olarak anlamak için şunu hayal edin: Sıradan bir insan olarak, mahallenizde yürüyüşe çıkmışsınız. Çok uzağa gitmeyi planlamadığınız için, gri kapüşonlu sweatshirt'ünüz, ona uygun eşofman altınız ve sandaletlerinizden başka bir şey giymeye zahmet etmemişsiniz. Sonra aniden yanınıza şık bir Porsche yanaşıyor ve içinden göz alıcı bir Hollywood yıldızı iniyor. Gerçeküstü bir his. Sonra hiç beklemediğiniz bir anda, "Güzel sandaletler," diyor.

Eğer "Kıyafetin çok sıkıcı görünüyor" diye alaycı bir şekilde söyleseydi daha gerçekçi olurdu. Ama hayır, sandaletlerinize hayran kalıyor. Böyle bir Hollywood yıldızına nasıl cevap verirsiniz ki? "Çok rahatlar. Denemek ister misin?" demek akıl almaz olurdu. Aynı şekilde, yıldıza "Bence sana çok yakışırlar" demek ne kadar cüretkâr olurdu?

Özetle, Tsumugi, Ayame'nin göz kamaştırıcı, adeta başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen güzelliğine hayran kalmıştı.

Ancak aynı Ayame, onun kulağına fısıldadı: "Takeda Kalesi'ni gerçekten çok seviyorum."

Ayame'nin verebildiği tek yanıt "Hı?" oldu.

‘Takeda Kalesi. Biliyorsunuz, değil mi?’

Ayame'nin sözleri Tsumugi'nin kalbini yerinden oynattı.

'Gökyüzündeki Kale!'

O, Studio Ghibli animasyon filmi Laputa'daki kaleden bahsetmiyordu. Hyogo Eyaleti'nde yaklaşık 350 metre yüksekliğindeki bir dağın tepesine inşa edilen Takeda Kalesi, dağın tamamının çömelmiş bir kaplanı andırması nedeniyle Çömelmiş Kaplan Kalesi olarak da bilinir. Günümüzde bu bölgede, açık sonbahar sabahlarında sıklıkla yoğun bir sis oluşur. Bu sis, Takeda Kalesi kalıntılarını çevreleyerek, kalenin bulut denizinde yüzüyormuş gibi görünmesini sağlar. Bu uhrevi manzara nedeniyle, kalıntılar "Gökyüzündeki Kale" olarak anılmaya başlanmıştır.

Dolayısıyla, Gökyüzündeki Kale denildiğinde çoğu insan Laputa'yı düşünse de, kale meraklısı Tsumugi bu ismi duyduğunda Takeda Kalesi hakkında konuşulduğunu varsayardı.

"İlk inşa edildiğinde, etrafı tahkimat amacıyla toprak bir duvarla çevriliydi, ancak daha sonra bu dış duvar taşa dönüştürüldü. Bu, Akamatsu Hirohide'nin zamanında oldu, değil mi? Hirohide gerçekten harika bir iş çıkardı, değil mi?"

Tsumugi, Ayame'nin bilgisine hayran kaldı.

'Ben, şey... Kumamoto Kalesi'ni gerçekten çok beğeniyorum.'

'Bunu daimyo Kato Kiyomasa inşa etti, değil mi? Kiyomasa'nın hayranı mısınız?'

‘Hayır, kalenin şeklini çok beğeniyorum. Taş duvarlar en sevdiğim kısım. Taşların kavisli yapısına baktığımda ve Kiyomasa'nın özellikle Omi Eyaleti'nden Anoshu taş ustalarını işe aldığını düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Bundan daha iyisi ne olabilir ki?’

"Üst kısmında hırsızlara karşı sivri uçlar var, değil mi? Vay, taş duvarlara bakmaktan bahsederken ürperen ilk kız sensin."

‘Kumamoto Kalesi'nin yağmur kuşu şeklindeki üçgen çatılarını da çok beğeniyorum.’

‘Kalelerin üçgen çatılarını da çok seviyorum! En sevdiklerim ise Himeji Kalesi'ndekiler.’

‘Ah, katılıyorum, Himeji Kalesi'nin alınlıkları çok güzel. Ama yine de Kumamoto Kalesi'nin alınlıklarını daha çok beğeniyorum.’

Tsumugi çok mutlu oldu. Daha önce tarih ve kalelere olan sevgisini paylaşan biriyle hiç tanışmamıştı. Sanki Hollywood yıldızının aynı sandaletleri giydiğini keşfetmiş gibiydi. Aralarında anında bir bağ kuruldu ve o günden itibaren Ayame, Tsumugi'nin en iyi arkadaşı oldu.

Ortaokuldan sonra Tsumugi ve Ayame aynı liseye gittiler. Tesadüf eseri, her zaman aynı sınıftaydılar. Ayame bunun kader olduğuna inanırken, Tsumugi bunun tamamen şans olduğunu düşünüyordu.

İkisi lisedeyken samuray dilinde konuşmaya başladılar. Bir gün Tsumugi öğle yemeğini getirmeyi unuttu ve ne yapacağını bilemedi. Bunu öğrenen Ayame iç çekerek, "O zaman paylaşmalıyız," dedi ve öğle yemeğini paylaştılar.

Tsumugi minnetle başını eğerek, "İyiliğiniz beni size derinden borçlu bıraktı," dedi.

Bu, birbirleriyle samuray gibi konuşma tutkularını ateşleyen kıvılcımdı. Sınıfın bir köşesinde kahkahalarla güldüler. Tsumugi, neyin bu kadar komik olduğunu hatırlamıyordu ama bir arkadaşıyla önemsiz bir şey üzerine birlikte gülmenin anısını çok değerli buluyordu. İki tarih meraklısı ve kale tutkunu, samuray diliyle kendi eşsiz dünyalarını paylaşıyorlardı.

Sevgililer Günü geçti ve göz açıp kapayıncaya kadar mezuniyet töreni geldi. Aynı üniversiteyi seçen iki kız, törenden sonra Jimbocho'daki Funiculi Funicula kafesine gittiler. Tek diğer müşteri, en köşedeki masada oturan beyaz elbiseli bir kadındı.

'Gecikmem için özür dilerim. İşte tuzlu karamelli kavrulmuş yeşil çay latteniz.'

Onlara bu tuhaf şekilde hitap eden garsonun iri, yuvarlak gözleri vardı.

Adı Kei Tokita'ydı. Kafeye sık sık gelen Tsumugi ve Ayame'nin kullandığı samuray dilini taklit etmekten hoşlanıyordu. Bu tuhaf jargonuna özellikle ilgi duymuştu ve Nagare'nin hoşuna gitmese de diğer müşterilerle olan etkileşimlerinde bile kullanıyordu.

Ayame, "Çok teşekkür ederim," diye yanıtladı.

‘Lütfen, rahatına bak ve vaktini keyifle geçir.’ Kei gülümseyerek başını eğdi ve mutfağa çekildi.

Tsumugi, tuzlu karamelli kavrulmuş yeşil çay lattesinin içine pipetini

batırırken iç çekerek, "Doğrusu, bu mezuniyet törenlerine hiç tahammülüm yok," dedi. "Herkesin kederli yüzlerini, sanki bir daha asla görüşmeyecekmiş gibi ayrılmalarını anlayamıyorum. Eğer görüşme isteği varsa, bu herhangi bir zamanda ayarlanamaz mı?"

Ayame, "Doğrusu, dilin doğruyu söylüyor. Eğer Hayato'yu görmek istersen, bunu her an ayarlayamaz mısın?" diye yanıtladı.

Tsumugi göğsünü tuttu ve yüzünü buruşturdu. Ayame'nin dikkatinden kaçmamıştı ki, o günden beri Tsumugi, Hayato'yu her gördüğünde iç çekiyordu.

Tsumugi onu uyardı: "Hayato'dan bahsetme. O yara henüz iyileşmedi."

Ayame gülümseyerek, "Özür dilerim," diye yanıtladı.

'Daha da önemlisi...'

'Hım?'

'Söyle bana, Tokyo Üniversitesi'nin salonlarına girme fırsatını neden reddettin?'

Ayame bir süre sessiz kaldı, karamelli yeşil çay latte'sine bakıyordu.

Ayame her zaman akademik olarak sınıfının en başarılı öğrencisi olmuştu. Tsumugi'nin notları da fena değildi, ancak Tokyo Üniversitesi'ne girmesi için yeterli değildi.

'Sebebi elbette çok açık.'

'Öyleyse anlatın lütfen.'

Ayame, yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Seninle aynı üniversite yurtlarını paylaşmak," dedi.

'Ne?'

Tsumugi, Ayame'nin şaka mı yaptığını yoksa ciddi mi olduğunu anlayamadı. Eğer Ayame ciddiyse, Tokyo Üniversitesi'ni bu nedenle neden reddettiğini de kavrayamadı.

Tsumugi, "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu ve Ayame, onun gözle görülür şaşkınlığına kendiliğinden güldüğünde, "Sana bu kadar neşe veren nedir?" diye sordu.

‘Şakam sana açık değil mi? Tokyo Üniversitesi'nin salonları asla benim hayallerim değildi. Ve danıştıktan sonra, senin gibi bir üniversitenin benim ufkumu öğretimin ötesine genişleteceği anlaşılıyor.’

Ayame'nin ailesi akademik çevrelerle iç içeydi; babası üniversite profesörü, annesi ortaokul müdürü ve iki erkek kardeşi de lise öğretmeniydi. Tsumugi, Ayame'nin yaşlılar için demans bakımı alanında

çalışmayı hedeflediğini çok iyi biliyordu. Ayrıca, Tsumugi'nin gitmeyi planladığı üniversitenin güçlü bir bakım programı vardı.

'Beni böyle korkutma.'

'Ah, özür dilerim Tsumugi, özür dilerim.'

'Bu arada…' Tsumugi aniden kısık bir sesle, Ayame'ye yaklaşarak, 'kafenin koltuklarından birinde oturmanın sana zamanda geriye gitme bileti sağladığı doğru mu?' dedi.

'Hehe, bu tamamen doğru.'

Ayame'nin cevabı çok hızlıydı. Hatta fazla hızlıydı; sanki soruyu önceden tahmin etmiş gibiydi.

'Peki, bu kadar kötü şöhrete sahip olan bu yer... hangisi?'

'O da arkamızdaki araç.'

Tsumugi, Ayame'nin omzunun üzerinden bakarak beyaz elbiseli kadının oturduğu koltuğu gördü.

'Bu da ne? Görünüşe göre bir başka müşteri şu koltukta oturuyor.'

'Gerçekten de öyle.'

'Öyleyse izlenecek yol ne olmalı?'

'Söylentilere göre, o müşteri günde sadece bir kez tuvalete gitmek için kalkıyor.'

'Tuvalete gitmek ister misiniz?'

'Gerçekten de öyle. İşte o zaman koltuğu ele geçirme zamanı.'

'Peki ya onu ele geçirdikten sonra?'

'Kahve ikram edildi ve dilediğin zaman ziyarete gelebilirsin.'

'Anlıyorum . . .'

'Tsumugi, eğer zamanın kayıtlarında yolculuk edebilseydin, varış noktan neresi olurdu?'

'Ben mi? Eğer bana soruyorsan, elbette 1469 ile 1487 yılları arasını seçerdim.'

'Şaka yapıyor olmalısınız, değil mi?'

'Hayır, oraya gitmek gerçekten de çok istiyorum. Kumamoto Kalesi'nin taş duvarlarının arasından bir anlığına bile olsa kaleyi görmek, her zaman hayalim olmuştur.'

'Hayalin gerçekten de çok büyük. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu zamanda geriye gitmek. Böyle bir dileği besleyebileceğine inanamıyorum, Tsumugi.'

'Ayame, gideceğin yer neresi?'

'Ya ben? Doğrusu, ben henüz kararımı vermedim.'

'Neden?'

'Birçok seçenek beni şaşırtıyor. Sadece birini seçmek benim için imkansız.'

'Öyleyse, zamanın koridorlarında dolaşmaya kalkışmadan önce biraz beklemelisin, en azından kararını verene kadar.'

'Evet, biraz beklemem gerekecek.'

Ancak bu kafede, istediğiniz zamana yolculuk edebilseniz de oturduğunuz yerden kalkamaz veya kafeden ayrılamazsınız. Ayrıca bir zaman sınırı da var: Geçmişte ancak kahveniz soğuyana kadar kalabilirsiniz, ki bu da sadece birkaç dakika sürer. Bu yüzden Tsumugi'nin hayal ettiği gibi kalenin inşa edildiğini görmesinin hiçbir yolu yoktu.

O günden sonra ikisi bir daha asla birlikte o kafeye gitmediler.

Bahar tatili yaklaştı ve Tsumugi bazı rahatsız edici dedikodular duydu.

'Görünüşe göre Hayato Nanase, Ayame'ye aşkını itiraf etmiş ama Ayame onu reddetmiş.'

Söylentinin doğru olup olmaması, onu ne kadar huzursuz hissettirdiğini değiştirmiyordu ve Ayame'nin bundan bahsetmemiş olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Neden bana söylemedi?

Ayame'nin bunu ondan saklamak için hiçbir sebebi yoktu. Ortaokulda o diğer çocuğun Tsumugi'ye ne söylediğini bilmesi de pek mümkün değildi. Sadece Tsumugi, bunu ikinci kez yaşamanın acısını biliyordu. Peki Ayame neden Hayato'nun itirafı hakkında sessiz kalıyordu?

Hayato'dan hoşlandığımı bildiği ve duygularımı incitmek istemediği için mi böyle yaptı?

Hayatın ironileri işte böyle. Dedikoduyu duyduğundan beri Tsumugi, tarif edilemez bir rahatsızlık hissediyordu. Sevdiği kişi iki kez Ayame'ye olan özlemini dile getirmişti. Bu sadece bir tesadüftü. Mantıklı zihni bunu anlıyordu, ama henüz duygusal olarak kabul edememişti.

Neden hep Ayame?

Başka bir kız olsaydı, belki de bunu kabullenirdi. Hayato bir yabancıya itiraf etseydi, Ayame'nin önünde ağlayıp bunu unutabilirdi belki de.

Ama Ayame söz konusu olduğu için işler farklıydı.

Hoşlandığım herkes sonunda Ayame'ye aşık oluyor.

Ayame benden daha iyi.

Bende ne yanlış var?

Ayame sevimli olduğu için mi? Yoksa ben mi yeterince çekici değilim?

Bu endişeler onu kemirmeye devam etti.

Ayame hiçbir yanlış yapmadı. Sanki kasten benden birini çalmaya çalışıyormuş gibi bir durum yok. Hoşlandığım kişi tesadüfen Ayame'den hoşlanıyor ve beni değil onu seçiyor. Yine de Ayame'ye karşı olumsuz duygularımın birikmesini engelleyemiyorum. İçimde Ayame'nin hiç olmamasını dileyen bir parça var. Ya üçüncü kez olursa?

Tsumugi de iki çelişkili duyguyla boğuşuyordu: Ayame'nin itirafını kendisine anlatmasını isterdi ama aynı zamanda bunu yapmanın işleri garip hale getireceğinden de endişeleniyordu.

Ayame muhtemelen bana ne zaman ve nasıl söyleyeceği konusunda aynı derecede kararsızdı.

Bana nasıl söylese de, bu sadece kendimi daha da aşağılık hissetmeme neden olurdu.

Böylece Tsumugi vardığı sonuca ulaştı.

Bunu duymak istemiyorum. Bunu bilmek de istemiyorum.

Tsumugi, bahar tatili sırasında bu söylentiyi duymuş ve o zamandan beri Ayame'den uzak durmaya özen göstermişti. Liseden farklı olarak, üniversitede dersleri farklı bölümlerdeydi. Bu durum, dersler başladıktan sonra bile ondan uzak durmayı kolaylaştırmış ve onunla görüşmediği günler giderek artmıştı.

Sonra bir gün şunlar yaşandı.

Tsumugi, yeni tanıştığı erkek arkadaşıyla kampüste dolaşırken tesadüfen Ayame ile karşılaştı. Ayame, Tsumugi'ye her zamanki eski diliyle konuştu.

‘Ah, Tsumugi! En son görüşmemizin üzerinden çok zaman geçti, değil mi? Keyfin yerinde mi?’

'Şey, evet.'

'Ben de artık kararımı verdim.'

'Ne hakkında?'

'Şu kafede geri dönmek istediğim geçmişe karar verirken... Hatırlamıyor musun?'

'Ha, doğru. O konuşma.'

'Bir rahatsızlığın mı var?'

'Şey, hayır, sadece bir sonraki dersime geç kalabilirim.'

'Ah, özür dilerim. Uzun zamandır görüşmemiştik, seni görünce çok sevindim.'

'Şey, evet. Peki o zaman.'

'Aslında.'

Erkek arkadaşının gözleri önünde, Tsumugi konuşmayı beceriksizce ve belirsiz mırıldanmalarla sürdürdü. Ayame'nin her zamanki gibi davrandığını düşününce bunu yaptığı için hafiften suçluluk duyuyordu, ancak Hayato'nun Ayame'ye itiraf ettiği yönündeki doğrulanmamış söylenti hâlâ aklındaydı.

Şimdilik mesafemi koruyacağım. Duygularımı düzene koyduktan sonra eskisi gibi arkadaş olabiliriz, diye düşündü Tsumugi.

Ama sonra işler kötüye gitti.

Yeni erkek arkadaşı ona fısıldadı: "Tsumugi, o kız senin arkadaşın mı? Çok tatlı, değil mi? Beni de bir ara tanıştırır mısın?"

'Ne?'

Tsumugi'nin içinde bir şeyler koptu. Yine mi? Sinirinin kaynağı kıskançlıktı. Ayame ile birlikte olduğum sürece mutluluğu bulamayacağım.

O günden itibaren Tsumugi, Ayame'den daha da uzaklaşmaya başladı ve üniversiteden mezun olduklarında birbirleriyle tüm iletişimlerini kaybetmişlerdi.

Tsumugi, tezgahın arkasında meşgul olan kafe garsonu Kazu'ya anlattığı hikayeyi, "Bu altı yıl önce oldu," diyerek bitirdi.

"Öyleyse, küçük yanlış anlaşılmalar arkadaşların birbirinden uzaklaşmasına yol açabilir. Bunlar olur." gibi anlayışlı bir yanıt bekliyordu. Ancak böyle bir söz gelmedi. Kazu doğası gereği ketumdu ve cevabı kısaydı.

'Öyle mi?' dedi, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden.

Kazu, insanların zamanda geriye gitmelerini sağlayan kahveyi hazırlamaktan sorumluydu. Açık tenli ve badem şeklinde gözlere sahip, sade ve sıradan bir görünümü vardı: kısacası, gösterişsizdi.

Bunun yerine, tezgahta oturan kimono giymiş bir kadın mırıldandı: "Ne kadar sığ konuştuğunuzun farkında mısınız?" Adı Yaeko Hirai'ydi ama herkes ona Hirai derdi.

Mahallede küçük bir bar işletirdi ve üç yıl öncesine kadar kafenin müdavimlerindendi. Şimdi ise Miyagi Eyaleti, Sendai şehrinin Aoba semtinde, yüz seksen yıldan fazla süredir faaliyet gösteren geleneksel bir han işletiyordu. Her yıl bu günde birkaç saatliğine kafeye gelirdi. Bir

zamanlar, trafik kazasında ölen kız kardeşiyle buluşmak için zamanda geriye gitmişti. Bu olay, tam üç yıl önce, 2 Ağustos'ta yaşanmıştı.

‘Ne?’ Tsumugi, henüz tanımadığı ve tesadüfen aynı kafede bulunan Hirai tarafından ‘sığ’ olarak nitelendirilmekle şaşkına döndü. Hirai'nin onu dinlemesi için hikayesini paylaşmamıştı, ne de fikrini sormuştu; hele ki bu şekilde eleştirilmeyi hiç istememişti. Umduğu empatiye hiç de benzemiyordu.

Bunun sizi ilgilendireceğini sanmıyorum.

Tsumugi boğazına gelen kelimeleri yuttu. Bir yabancıya duygularını açıkça ifade edecek cesareti yoktu.

Hirai sözlerine şöyle devam etti: "Ne açıdan bakarsanız bakın, arkadaşınız Ayame gerçekten sizinle aynı üniversiteye gitmeyi çok istemiş olmalı. Sizinle birlikte olmak için Tokyo Üniversitesi'ni reddetmiş olmalı. Bunu nasıl anlamazsınız? Sizi arkadaş olarak seçtiği için ona acıyorum."

'Şey, affedersiniz...'

Hirai'nin gösterişli görünümünden bunalan Tsumugi, yardım almak için tezgahın arkasındaki Kazu'ya baktı, ancak Kazu onun gözlerine bile bakmadı. Düşüncelerini dile getirme cesaretini bulamayan Tsumugi, şaşkın bir şekilde öylece kaldı.

Hirai aniden taburesinde dönerek Tsumugi'ye doğrudan baktı ve gerçekleri ardı ardına sıralamaya devam etti.

"Hoşlandığın çocuk arkadaşına itiraf etti. Ve bu önemsiz sebep bile seni surat asmaya yetti. En çok senin gibi kadınlardan nefret ediyorum," diye açıkça belirtti.

'Hirai, bu kadarı yeter artık,' diye araya girdi Kazu, durumu daha fazla görmezden gelemiyordu.

Ancak Hirai vaazını henüz bitirmemişti.

‘Dinle, aşk bir savaş alanı. Sana bak. Basit bir Sevgililer Günü çikolatasını bile uzatmaya çekiniyorsun ve kıskançlığın esiri olmuşsun, senin gibi bir kız asla mutluluğu bulamayacak. Eğer onu seviyorsan, söyle. İşler yolunda gitmezse, bir sonrakine geç! Erkekler her yerde. Sadece ufkunu genişlet. İyi bir erkek, sadece bekleyen bir kadın için ortaya çıkmaz. Bu, kimin önce itiraf edeceği oyunu. Erkekler de duygularımızı anlamaya çalışıyor. Açık sözlü ol. Ve unutma, bu bir sayı oyunu – ne kadar çok denersen, şansın o kadar artar. Ne kadar çok tereddüt edersen, o kadar çok kaybedersin. Anladın mı?’

Hirai'nin son derece açık sözlü ama aynı zamanda canlandırıcı derecede

keskin sözlerinden incinen Tsumugi, "Tamam," dedi. Yine de, bu sözler açık bir yaraya tuz dökmek gibiydi. Dudaklarını ısırdı, bakışlarını yere indirdi.

'Hirai, bu biraz sert değil mi sence?'

Tsumugi'yi o halde görmeye dayanamayan Kazu, alışılmadık bir şekilde araya girmişti.

'Ayame kızına gerçekten çok üzülüyorum. Kıskançlık yüzünden ilişkilerini mahveden insanlara tahammül edemiyorum. Bu kadar bencil olmaktan mutlu musun?'

Hirai'nin dokunaklı sözlerinden kalbi sızlayan Tsumugi, "Özür dilerim," diye birden söyledi. Ancak garip bir şekilde, sözlerinde özgürleştirici bir ton da vardı.

Belki de içten içe birinin beni eleştirmesini istemiştim.

Bunu düşünürken, Hirai'nin sözlerinin içindeki derinlerde kaynayan karanlık duyguları yavaş yavaş erittiğini hissetti.

Hirai bir kere harekete geçtikten sonra durdurulamazdı.

‘Hayato denen adamla çıkmayı deneseydin, sadece dış görünüşe önem veren bir narsist olabilirdi, değil mi? Bir erkeği denemeden tanıyamazsın. Bazı sert görünümlü adamlar yalnız kaldığında bebek gibi davranırlar ve ilişkiye en ciddi bakanlar genellikle en sadakatsiz olanlardır. Hayato, Ayame'ye itiraf etti ve reddedildi, değil mi? Bu senin şansın değil miydi? Ama dur, bu artık eski haber, değil mi? Tamam, o zamanlar bir fırsat olmuş olabilir, ama şimdi bunun için üzülmenin bir anlamı yok. Reddedilen erkekleri biraz nezaketle kazanmak kolaydır. Kimden hoşlandığı kimin umurunda? Önemli olan ona karşı hissettiklerin, ona ne kadar ilgi duyduğun, yoksa yanılıyor muyum?’

'Sen değilsin.'

Tsumugi, Hirai'nin tam isabetli bir yorum yaptığını hissetti. Şimdi, yirmi sekiz yaşında, anlıyordu. Eğer farklı bir şekilde yeniden yapabilseydi, bu fırsatı hemen değerlendirirdi. Keşke geçmişte Hirai'nin sözlerini duymuş olsaydı.

Ama o zamanlar gençtim.

Aşk konusunda tecrübesizdi ve duygularının sık sık onu ele geçirdiği bir yaştaydı.

Sonuç olarak, o günlere geri dönme arzusuyla bir kez daha bu kafeyi ziyaret ediyordu.

Tsumugi, bundan üç gün önce ilk kez lise mezunlar buluşmasına katılmıştı.

Mezuniyetinden beri daha önce aldığı birçok daveti geri çevirmişti, bunun başlıca sebebi Ayame ile karşılaşma düşüncesinin onu rahatsız etmesiydi. Bu sefer katılmaya karar vermesinin bir nedeni organizatör Hayato Nanase'nin bizzat kendisiyle iletişime geçmesi, diğer nedeni ise Ayame'nin sadece ilk buluşmaya katıldığını duymasıydı.

"Mezunlar buluşması" diye adlandırılsa da, lise yıllarından bu yana uzun yıllar geçmişti, bu yüzden toplantı kalabalık değildi; Tsumugi ve Hayato da dahil olmak üzere sadece on kişi vardı. Çoğu bekardı ve buluşma daha çok alkollü bir gece geçirmek için bir bahane gibiydi. Otuzlu yaşlarına yaklaşırken, Tsumugi bazılarının bir partner bulmayı umup ummadığını merak etti.

Konu kaçınılmaz olarak lise yıllarında kimden hoşlandıklarına döndü. Doğal olarak, Tsumugi hoşlandığı kişiye tam önünde dürüst olamazdı, bu yüzden orada olmayan rastgele bir adamın adını söyledi. 'Ciddi misin?' ve 'Yok artık!' Ortam şaşkınlık ve eğlenceyle doluydu.

"Tsumugi, ben senin ve Ayame'nin sevgili olduğunuzu sanıyordum," dedi adamlardan biri.

'Evet, ben de,' diye ekledi bir diğeri.

Diğerlerinden bazıları da 'Ben de aynı fikirdeyim' dedi.

'Ne? Ayame ve ben mi?'

'Hadi ama, siz ikiniz hep birlikteydiniz, "Sen ne diyorsun?" ve "Kesinlikle öyle" gibi tuhaf konuşmalar yapardınız, hatırlıyor musunuz?'

Hayır, o sadece...

Tsumugi içinden bir iç çekti. Ne çocukça bir bakış açısı, ortaokul veya lise öğrencilerine özgü tipik bir düşünce.

"Bununla ilgili bir sorunum yok. O şekilde önyargılı değilim. Yani, iki kadın olduğu sürece sorun yok. İki erkek olsa beni rahatsız edebilir," dedi bir adam.

Kadınlardan biri, "Benim için tam tersi geçerli. İki erkek arasındaki aşka itirazım yok. Ama kızlar arasındaki bu tür ilişkiler beni rahatsız ediyor," dedi.

'Bu tam anlamıyla önyargının tanımıdır; ikiniz de bunun farkındasınız, değil mi?'

Tsumugi, lise yıllarında kale meraklısı olan kendisiyle bu sınıf arkadaşlarının hiç kaynaştığını hatırlamıyordu. Oysa şimdi hepsi Ayame ile olan ilişkisini dedikodu konusu yapıyorlardı.

Muhtemelen sadece sohbeti canlandırmak için bahsettiler. İnkar etmek zahmetli olurdu. Tsumugi içinden bir kez daha iç çekti.

"O çok uzun zaman önceydi. Şimdi bir kocam var," dedi sol yüzük parmağını kaldırarak.

'Ne? Evlendiniz mi? Neden düğüne davet edilmedim?'

'Hiç düğün töreni yapmadık.'

'Neden?'

'Bu tür şeylerde iyi değilim.'

Tsumugi törenlerle her zaman zorlanırdı, lise mezuniyeti de dahil. Evlendiklerinde de evrak işlerini halletmişlerdi ama o bunu bile gereksiz bir formalite olarak görüyordu.

'Hadi ama, çoğu kadın gösterişli bir düğün hayal etmez mi?'

'Öyle mi?'

'Ben şahsen bir tane isterdim.'

'Hayatınızın aşkıyla tanıştınız mı?'

'Şey, onu hâlâ arıyorum.'

Konuşmalar devam ederken, Tsumugi garip bir şekilde kendini kopuk hissetti.

Artık kimse Ayame ile olan geçmişimi umursamıyor. Bir zamanlar sınıf arkadaşıydık, ama yıllardır görüşmedik. Mezuniyet gününde kaç kişi ayrılmak istemediğini söyleyerek ağladı? Muhtemelen ağladıklarını unuttular. Akıllarından sildiler. Hatta bir zamanlar hoşlandığım Hayato'ya olan duygularım bile kayboldu. Şimdi onun Ayame'ye itirafının beni neden incittiğini bilmiyorum. Ona bu kadar mı aşık olmuştum? Düşündüğümde, Ayame ile olan geçmişim artık çok eski bir tarih. Ayame burada olsaydı, "İnanılmaz, bunları yaptık!" diyerek gülerdi. Ayame çoktan yoluna devam etmiş olmalı. Ben sadece on yıldır konuşmadığı eski bir arkadaşıyım. Her şey geçmişte kaldı. Muhtemelen sadece ben bunun için endişeleniyorum. Unutmalıyım. Zaten hiçbir şeyi değiştiremem...

Tsumugi bira bardağını bir çırpıda içti. Geceyi kafasından atmaya ve akşamın tadını çıkarmaya karar verdi.

"Bu arada, ilk buluşmada Ayame ile de aynı konuşmayı yapmıştık," dedi biri.

'Aynı konuşma mı? Ne demek istiyorsunuz?'

'Senin ve Ayame'nin sevgili olduğun hakkında.'

'Ne?'

'Hadi ama, bu konuyu bırakalım artık,' diye araya girdi Hayato.

‘Bunu konuşmanın ne sakıncası var? Oradaydın, hatırlıyor musun? Bu gece olduğu gibi, herkes söz alıyordu, hemfikirdi... ve sonra Ayame birdenbire gözyaşlarına boğuldu...’

Ne?

'Tamam, tartışma bitti!'

Hayato konuyu değiştirmek için ellerini çırptı.

'Hadi, parti sonrası bölüme geçelim!'

'Parti sonrası mı? Hadi yapalım! Nereye gidiyoruz?'

Ayame'yi getiren adam oldukça sarhoş görünüyordu. Adı ona tanıdık gelmiyordu. Tsumugi hâlâ onu hafızasında canlandırmakta zorlanıyordu. Yine de, adamın sözleri onu rahatsız etmişti. Adam ise şimdi tamamen parti sonrası eğlenceye odaklanmıştı.

‘Yani…’ Tsumugi, Ayame'nin neden ağladığını sormaya başladı ama Hayato tarafından durduruldu.

'Sana sonra anlatacağım.'

İkinci parti mekanına geçtikten ve ortamın canlanmasını bekledikten sonra Tsumugi, Hayato'yu barın dışına çağırarak sohbetlerine devam etti. Saat dokuzu geçmişti. Hayato, Ayame konusuna geçmeden önce, genellikle mevcut grupla takıldığını kısaca anlattı.

"Sadece hızlı bir kontrol..." diye başladı.

'Evet?'

'Ayame hakkında aslında ne kadar bilgiye sahipsiniz?'

Ne demek istiyorsun?

Gözle görülür şekilde şaşkın olan Tsumugi, Ayame'nin kulak misafiri olmadığından emin olmak istercesine Hayato'nun uzun süre şüpheyle etrafına bakınmasını izledi.

‘Aslında Ayame'ye itiraf ettim. Lise bittikten hemen sonra, bahar tatilinde.’

'Böylece?'

Tsumugi cevap verirken, kendi tepkisine gerçekten şaşırdı. Şu anki sakinliği, o zamanlar sadece söylentiyi duyduğunda yaşadığı kargaşayla kıyaslandığında gerçeküstü geliyordu. Hayato'ya bir hakaret değildi bu, ama itirafını doğrudan duymak bile onu hiç etkilememişti.

Aksine, duyguları artık Ayame'ye odaklanmıştı. 'Peki sonra?'

'Aslında, lisenin birinci sınıfında aynı sınıfta olduğumuzdan beri Ayame'den hoşlanıyorum.'

'Bunu bilmiyordum.'

Tsumugi şaşırmış gibi yapmaya çalıştı ama inandırıcı değildi.

Şu an umurumda değil. Ama bunu o zamanlar duysaydım, belki de canımı sıkardı.

'Bu kadar çok çalışmamın sebebi Ayame ile aynı üniversiteye gitmekti. U-Tokyo'ya zar zor girdim, sonra da o reddetti, biliyor muydun?'

'Evet . . .'

O günlere ait anılar zihninde canlandı. Ayame, Tsumugi'nin arzuladığı her şeye sahipti. Güzeldi, zekiydi ve her şeyde zahmetsizce başarılıydı. Ayrıca, o zamanlar Ayame, Tsumugi'nin hoşlandığı kişi tarafından da beğeniliyordu. Bastırılmış kıskançlık duyguları bir kez daha kalbine sızmaya başladı.

'Şok oldum. Aklı başında kim U-Tokyo'yu reddeder ki? Üniversiteye gittikten ve daha yakın arkadaş olduktan sonra itiraf etmeyi planlıyordum.'

Hayato, eski hayal kırıklığını geride bıraktığını, hatta bununla ilgili gülebilecek kadar iyi hissettiğini ima eden, boyun eğmiş bir omuz silkme hareketi yaptı.

'Ben de panikledim, ona nasıl hissettiğimi söyledim ve o da beni reddetti…'

Tam o sırada Hayato'nun telefonu çaldı. Ekrana baktı ve "Ah, özür dilerim, bunu ben mi açayım?" dedi.

'Devam etmek.'

'Ne? Ne oldu? Bu akşam mezunlar buluşmasına gideceğimi söylemiştim, değil mi?'

Hayato'nun ses tonundan, arayan kişinin kız arkadaşı olduğu anlaşılıyordu.

Tsumugi sinirlenmişti. Hayato'nun reddedilmesinin, Ayame'nin buluşmada ağlamasıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu hiç anlayamıyordu.

Ancak bir şeyi açıkça fark etmişti.

Ayame'nin ağladığını duyunca hissettiğim bu garip tatmin duygusu da neyin nesi?

İnsanların "başkalarının acısı bal gibi tatlıdır" dediğini duymuştu ve bu da ona tam olarak öyle geliyordu. Ayame'nin acısını duyarak bir mutluluk duygusu elde etmeye çalışıyordu. Onu rahatsız eden de buydu.

Neden ağlamıştı?

Keşke lafı uzatmadan konuya girseydi. Ayame neden ağladı?

Hayato'ya karşı sabırsızlığının, kalbinin derinliklerinde bastırdığı karanlık duygular olan kıskançlık ve hasetin, Ayame'nin başına gelecek felaketi arzuladığının bir kanıtı olduğunu fark etti.

Buna tahammül edemiyorum.

Bu duygularla yüzleşmekten kaçınmıştı. Kendini Ayame ile kıyaslayarak, tüm bu adaletsizliğe lanet okumaya başlamıştı. Kabul etmek istemediği bu çirkin yanı, Ayame'den uzaklaşmak zorunda kaldığı tek çözümdü.

Ama bu hiçbir şeyi çözmemişti.

Gerçek duygularımı bastırıyordum sadece.

Kıskançlığının közleri hâlâ için için yanıyordu.

Ama o anda hatırladı.

Ayame'nin gerçekten arkadaşı olmak istemiştim. Kıskançlığa bulaşmadan, onunla gülmek ve sonsuza dek yakın arkadaş olmak istiyordum. Her şeyi paylaşabileceğim, beni üzen ve acıtan şeyleri bile anlatabileceğim biri. En azından lise boyunca bu tür bir ilişkiyi sürdürebileceğimizi düşünmüştüm.

Ama bu uzun sürmedi. Ayame ile yıllardır konuşmamıştı ve şimdi nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Derin bir iç çekti.

Bu kadar mutsuz hissetmeye dayanamıyorum. Ayame'nin neden ağladığını bilmekten ufak bir tatmin bile elde edebilirim belki, ama karşılığında insanlığımın bir parçasını kaybederim. Başkalarının talihsizliğinden kıskançlık yüzünden zevk alan biri olarak, gelecekteki çocuklarımın iyi kalpli olmasını dilerken mutlaka bir suçluluk duygusu hissedeceğim.

Birdenbire kendini bitkin hissetti. Hayato'ya duyduğu öfke bir anda yok oldu.

Gökyüzüne baktı.

'Bu gece benden bu kadar, eve gidiyorum,' diye farkında olmadan yüksek sesle söyledi.

Kadın, zar zor katıldığı parti sonrası etkinliğinin kendi payına düşen kısmını ödemek için çantasından cüzdanını çıkarırken, Hayato telefon görüşmesinden döndü.

'Affedersiniz, nerede kalmıştık?'

'Boş ver, unutalım gitsin. Ben şimdi eve gidiyorum...'

'Ha, doğru, Ayame'nin beni reddettiği kısma gelmiştim, değil mi?'

Tsumugi'nin sözleri ona ulaşmamış gibi, Hayato konuşmaya devam etti.

Hiç değişmemiş. O zamanlar da hiç dinlemiyordu.

Tsumugi hafifçe iç çekti.

'Bana başka birini sevdiğini itiraf ettikten sonra söyledi.'

'Ne?'

Tsumugi duyduklarına inanamadı.

Ortaokulda sınıf arkadaşı olduğumuzdan beri, Ayame'nin birinden hoşlandığını hiç duymadım.

Tsumugi'nin, kulüp etkinliklerindeki büyük ve küçük öğrenciler de dahil olmak üzere diğer erkeklere ilgi duyduğu zamanlar olmuştu; ancak o zaman bile Ayame, Tsumugi'nin anlattıklarını sadece gülümseyerek dinlemişti.

Ayame'nin hoşlandığı biri mi vardı?

Olay neredeyse on yıl önce yaşanmış olmasına rağmen, Tsumugi şaşkınlığını gizleyemedi.

'Kimdi o?'

Soruyu sorduğunun farkında bile değildi. Çantasından çıkardığı banknotu hâlâ sıkıca tutan eli, Hayato'nun cevabını beklerken havada donakalmıştı.

'Bakın, bunu çok ciddiye almayın çünkü bu sadece benim tahminim, ama...'

Hayato kafasını kaşıyarak ve bakışlarını kaçırarak kekeledi.

'Ne?'

'Ayame senden hoşlanıyor olabilir mi?'

'Affedersin?'

Az önce Hayato, Ayame ve Tsumugi hakkındaki bir konuşmayı yarıda kesmişti. Şimdi ise tekrar o konuya dönüyordu ve Tsumugi'nin başı dönüyordu.

'Şaka yapma.'

‘Hayır, değilim. Bir düşünün – çok popülerdi ama karşısına çıkan her çocuğu reddetti. Başka ne açıklayabilir ki?’

'Ha?'

Hayato'nun ciddi bakışlarından Tsumugi, bu konunun daha önceki "İkinizin sevgili olduğunu sanıyordum" konuşmasından farklı bir amacı olduğunu anladı.

'Ayame benden hoşlanıyor muydu?'

Tsumugi'ye göre, aslında sevgili değillerdi, bu yüzden bu konuyu özellikle yalanlaması gerekmiyordu. Ayame için de durum aynıydı.

Ancak, eğer Ayame adlı bir kadın, başka bir kadın olan Tsumugi'ye karşı duygular beslemiş olsaydı, hikaye değişirdi. Özellikle de Ayame bunu kimsenin bilmesini istemiyorsa, insanların Tsumugi ile olan ilişkisi hakkında spekülasyon yapmaları karşısında şok olması şaşırtıcı olmazdı.

'Bu doğru olamaz.'

"Ama mezunlar buluşmasında ağladı ve sana söylemememi istedi. Belki de böyle hissettiğini bilmeni istemedi?"

Hayato bunu açıkça söylemekten kaçındı, ama Tsumugi ne demek istediğini anladı.

Ayame'nin Tsumugi'ye karşı romantik, eşcinsel bir ilgisi vardı.

Dünya gözlerinin önünde sallanıyordu.

'Mümkün değil . . .'

Tsumugi, Ayame'yi bir arkadaş olarak görüyordu. Tarihe olan ortak sevgilerini göz önünde bulundurarak, kıskançlığı izin verseydi onu tam bir "inek ruh eşi" ve en iyi arkadaşı olarak adlandırmak isteyeceği biri olarak bile düşünmüştü. Ama hepsi bu kadardı.

Tsumugi'yi sessizlik sarmışken, Hayato hafifçe iç çekti.

"Ama, onun şimdi nasıl hissettiğini asla bilemeyiz," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi.

'Bunu asla bilmenin imkanı yok derken ne demek istiyorsun?'

'Ne?'

'Yani onun adresini bilmiyorsunuz mu?'

Buna karşılık Hayato'nun oldukça rahatsız olduğu açıkça görüldü.

'Bilmiyor musun?'

Bu konuda kötü bir hissim var. Bunu duymak istemiyorum sanırım.

'...Biliyor musun?'

Ancak, bunu duymaktan başka çaresi yoktu. Kalp atış hızı arttı.

'Detayları bilmiyorum ama sanırım kanserdi.'

'Kanser?'

"Sanırım buluşmadan bir yıl sonraydı, yani belki yedi ya da sekiz yıl önce?"

Ben hatırlıyorum.

'Yalan söylediğini söyle.'

'Özür dilerim, bundan habersiz olduğunuzu bilmiyordum. Aslında ben de sonradan öğrendim. Tanıdığım kimse cenazeye davetli değildi. Sizin davetli olacağınızı varsaymıştım...'

'Bu çok şok edici...'

'İyi misiniz?'

Tsumugi elleriyle yüzünü kapatıp inledi, sonra gökyüzüne baktı.

Ayame'den bir mesaj aldığım sıralar o civardaydı.

Konuşmam gereken önemli bir şey var. Bildiğimiz o gizemli kafede bekliyor olacağım.

Ayame'nin o sırada ne anlatmak istediği bilinmiyor. Ancak Tsumugi mesajın amacını yanlış anlamıştı.

Sonunda Hayato'nun itirafı hakkında konuşmak istiyor mu?

O da öyle düşünmüştü.

Çok geç, yetersiz.

Bu düşünce yapısıyla mesajı görmezden geldi.

Ne kadar da yanılmıştı.

O akşam Tsumugi, Hayato'dan ve partiden adeta kaçarak uzaklaştı.

“Ayame’nin gerçek durumunu bilemezdim, ama bu onun duygularını düşünmeden mesajını görmezden gelmemi mazur göstermez. Eğer beni bekliyorsa, onunla buluşmak için geçmişe dönmek istiyorum. Lütfen, beni o güne, bu kafede beni beklediği güne geri götürün,” dedi Tsumugi derin bir reveransla.

‘Hım, hım, anlıyorum, anlıyorum.’ Tezgahın üzerinde oturup dinleyen Hirai ayağa kalktı ve Tsumugi'nin yanına yürüdü.

'O halde en kısa zamanda onun yanına gitsen iyi olur.'

'Ha?'

"Yani, bu önemli bir sebep. Bunu daha önce söylemeliydin. Seni ne engelliyordu acaba? Beklediğini mesajla bildirmişti, değil mi?"

'E-evet.'

'Öyleyse gitmelisin. Ne kadar erken o kadar iyi.'

Şimdiye kadar Hirai, Tsumugi'yi azarlıyordu, ama şimdi yardım etmeye hazır görünüyordu ve durumu adeta kontrol altına almıştı.

Tsumugi de Ayame ile yeniden bir araya gelmek için zamanda geriye yolculuk yapmaya can atıyordu, ancak bir sorun vardı.

'Geçmişe dönmek için o kadının tuvalete gitmesini beklemem gerekiyor, değil mi?'

Tsumugi, kafenin en uzak köşesinde oturan beyaz elbiseli kadına baktı.

'Vay canına, ne kadar da bilgilisiniz.'

'Lise yıllarımda buraya geldiğimde duyduklarım tam olarak buydu.'

Tsumugi bakışlarını kasadaki çerçeveli Kei Tokita fotoğrafına çevirdi.

Kei'nin samuray dilinde konuştuğu anısı zihninde bir anda canlandı.

‘Anlıyorum, anlıyorum.’ Hirai telaşlanmadı. Kuralları herkes kadar iyi biliyordu.

Tezgahın üzerinden Kazu'ya işaret etti. "Kazu, ah, şunu yapabilir misin?" diyerek bir dökme hareketi yaptı.

Tsumugi, Hirai'nin ne yapmayı planladığı konusunda hiçbir fikre sahip değildi, ancak Kazu sessizce mutfağa girdi.

'Tam olarak ne yapıyorsunuz?'

'Aslında, onu isteği dışında ayağa kaldırmanın bir yolu var.'

'Nasıl?'

Jimmy Choo parfümünün kokusunu üzerine çeken Hirai, gözlerini beyazlar içindeki kadına dikti ve kurnazca gülümsedi.

'Merak etme, farkına bile varmadan geçmişe döneceksin.'

Bir süre sonra Kazu, elinde kahve dolu bir sürahiyle mutfaktan çıktı.

Beyaz elbiseli kadının yanına durdu ve "Biraz daha kahve ister misiniz?" diye sordu.

Tsumugi kafası karışmış bir şekilde Hirai'ye sorgulayıcı bir bakış attı. Hirai ise, "Sadece izle, göreceksin" dercesine başını salladı.

'Evet, lütfen.'

Beyaz elbiseli kadın okuduğu kitabı dikkatlice kapattı ve önündeki kahve fincanının tamamını tek nefeste içti. Kazu boş fincanı yeniden doldurdu. Tsumugi bu konuşmanın anlamını çözemedi.

'Bir fincan daha kahve ister misiniz?'

'Ne?' diye haykırmadan edemedi Tsumugi.

Beyaz elbiseli kadın, yeniden doldurulan kahvesinden henüz bir yudum bile almamıştı.

'Şey, eee...'

Tsumugi içgüdüsel olarak araya girmeye çalıştı, ancak Hirai onu durdurdu.

'Şşş. Her şey yolunda.'

'Ama, ama...'

Tsumugi hâlâ şüpheciyken, kadının sesini bir kez daha duydular.

'Evet, lütfen.'

'Eh?'

Beyaz elbiseli kadın, tıpkı daha önce olduğu gibi, kahvesini tek nefeste bitirmişti.

Ne kadar tuhaf...

Tsumugi şaşırmaya fırs bulamadan Kazu hemen boş bardağı yeniden doldurdu ve tekrar sordu: "Bir fincan daha kahve ister misin?"

Tsumugi şaşkınlıkla olanları izlerken, üçüncü raunt da önceki gibi sona erdi.

'Neler oluyor?'

'Kazu ona kahve ikram ettiğinde hayır diyemiyor.'

'Nedenmiş?'

'Bu bir kural.'

'Kural?'

‘Evet. Diğerlerini de duymuşsundur, değil mi? Geçmişte yapabileceğin hiçbir şeyin bugünü değiştiremeyeceği ya da geçmişteyken tanışabileceğin tek kişilerin kafeye gelenler olduğu gibi – biliyorsun, bir kural.’

'Ciddi olamazsın, değil mi?'

Hirai'nin bakışları, bitmek bilmeyen kahve doldurma döngüsüne kapılmış olan ikilinin üzerindeydi.

'Bak ve gör.'

Hirai bunu söyler söylemez, beyaz elbiseli kadın beşinci fincan kahvesini bitirdi ve aniden ayağa kalktı.

"...oilet," diye mırıldandı.

'Ne dedi?'

Sesi duyulamayacak kadar kısıktı, bu da Tsumugi'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. Ama nereye gittiği hemen belliydi. Tsumugi ve Hirai'nin arasından sıyrılıp hızla tuvalete doğru koştu.

'İşte, koltuk şimdi boş.'

Hirai, Tsumugi'nin şaşkın elini çekiştirerek onu geçmişe yolculuk yapmasını sağlayacak koltuğa itti.

'Kuralların farkındasınız, değil mi?'

'Şey, ah, evet.'

'Harika.'

‘Peki ona ne demeliyim?’

'Seni bekliyor, değil mi?'

'Ne?'

'O, bunca zamandır bekliyordu.'

Hirai'nin iri gözleri, yukarı doğru kıvrılan kirpikleriyle, doğrudan Tsumugi'nin gözlerine baktı. Gözlerinin derinliklerinde sadece ciddiyet değil, bir ağırlık ya da belki de derin bir hüzün vardı.

'Öyleyse onun yanına git.'

'Neden birdenbire...'

Tsumugi, tanımadığı biri olan Hirai'nin neden bu kadar işbirlikçi davrandığını öğrenmek istiyordu.

'Kız kardeşim de bekliyordu. Sonsuza dek beni bekliyordu.'

'Ah?'

'Ve sonra öldü. Bir trafik kazasında.'

'Ne kadar trajik.'

Tsumugi, Hirai'nin gözlerinin derinliklerinde hissettiği üzüntüyü şimdi anlamıştı.

'Hâlâ pişmanım. Ablama neden daha nazik davranmadım? Neden onu doğru düzgün dinlemedim? Çok kötü bir ablaydım.'

Hirai'nin gözleri yaşlarla doldu, sesi titredi ama gerçeği söyledi. Belki de Tsumugi'nin pişmanlıklarında kendi pişmanlıklarının yansımasını görmüştü.

'Kardeşimi görmeye gittiğimde bile onu kurtaramadım. Özür dilemenin onu hayata geri döndürmeyeceğini biliyordum. Ama yine de gittim. Yüzünü bir kez daha görmek istedim. Ona yaptığım tüm korkunç şeylere rağmen, onu hâlâ seviyordum.'

Tsumugi, Hirai'nin sözlerini dinlerken dudaklarını ısırdı.

'Kıskanç olsan da, onu gerçekten çok seviyordun, değil mi?'

'Evet, yaptım.'

'Şimdi o yaptıklarınızdan pişmansınız, değil mi?'

'Evet.'

'Öyleyse onun yanına git. Ne söylersen söyle, gerçek değişmeyecek. İçinden geçen her şeyi ona anlat.'

Gözlerinde yaşlarla Hirai, muzip bir gülümseme sergiledi.

'Tamam, yapacağım.'

Tsumugi sırtını dikleştirdi ve onu geçmişe götürebilecek sandalyeye oturdu. Derin bir nefes verdi.

Kazu mutfaktan döndüğünde Hirai tekrar tezgahın başına oturdu. Tepsisinde gümüş bir çaydanlık ve tertemiz beyaz bir kahve fincanı vardı.

'Devam edelim mi?'

Kazu, Tsumugi'nin yanına durdu ve boş beyaz kahve fincanını önüne koydu, ince badem şeklindeki gözlerini Tsumugi'ye dikmişti.

'Şimdi kahveyi dolduracağım.'

Tsumugi ancak bu anda etrafını saran hafif soğuk havayı fark etti. Ayrıca, şimdiye kadar etkisiz olan Kazu'dan yayılan daha büyük bir varlığı hissetti ve kafedeki atmosfer birdenbire gergin ve ciddi bir hal aldı.

Kazu açıklamasına devam etti.

'Geçmişe dönebileceğiniz tek dönem, fincanın kahveyle doldurulduğu andan tamamen soğuduğu ana kadar olan süredir. Anlaşıldı mı?'

'Evet.'

Tsumugi tam olarak anlamadan cevap verdi, ancak tahminine göre kahvenin soğuması on ila on beş dakika sürecekti. Kısa bir süreydi, ama kural buydu ve tartışmanın bir anlamı yoktu.

Affedilmeyi beklemiyorum.

Bu düşünce Tsumugi'yi huzursuz etse de, hiç şüphesi olmayan bir şey vardı.

Ama gitmezsem, sonsuza kadar pişman olacağımı hissediyorum.

Tsumugi, Kazu'nun bakışlarıyla karşılaştı ve kararını açıkladı.

'Hadi yapalım.'

Kazu, Tsumugi'nin kararlılığını anlamış gibi görünerek hafifçe başını salladı.

Duruşunu düzeltti ve elini gümüş çaydanlığın üzerine koydu. "Öyleyse kahve soğumadan önce," diye fısıldadı.

Fincan sessizce kahveyle dolduruldu. Yükselen abanoz yüzey, tavan vantilatörünün ışığını net bir şekilde yansıtıyordu.

Güzel.

Tsumugi'nin gözleri dolmakta olan bardağa kilitlenmişti.

Sonunda fincan doldu ve ince bir buhar yükselmeye başladı. Ardından Tsumugi'yi açıklanamaz bir his sardı; ne uyku hali ne de baş dönmesi bunu tam olarak tarif edebilirdi.

Böyle bir zamanda nasıl uykum gelebilir ki?

Gözlerini ovuşturma içgüdüsü onu şok edici bir keşfe götürdü.

'Eh?'

El sandığı şey, kahveden yükselen buharla birleşmişti. Ne olduğunu anlamadan önce, etrafındaki manzara bozulmaya başlamıştı.

Acaba havada mı süzülüyorum?

Durumu tam olarak kavrayamayacak kadar şaşıran kadın, "Bekleyin! Bekleyin!" diye bağırdı.

Kime "bekle" dediğini bile bilmiyordu. Zihni tamamen panik halindeydi. Çok geçmeden, sürekli değişen sahneler inanılmaz bir hızla etrafına yığıldı. Beklenmedik bir olaylar zincirine yakalanan kadın, sanki bir hız trenindeymiş gibi çığlık attı.

'Bana yardım et-!'

Bilinci yavaş yavaş kaybolmaya başlarken, Ayame ile geçirdiği günlere ait anıların ardı ardına sıralandığı sahneler zihninde belirdi.

'Aşkın tatlı pençesine mi kapıldın?'

Tsumugi, "Hayır!" diyerek reddetti.

'Senin sevdiğin kişi Hayato değil mi?'

'H-h-hayır, nasıl yani...?'

'Sadece bakarak bile anlaşılabilir.'

'Hayır.'

'Seni gayet iyi tanıdım.'

'Mahvoldum.'

'Madem öyle, neden gelecek ayki Sevgililer Günü'nde biraz tatlı ikram etmeyelim?'

'Tatlılar mı diyorsun?'

"Gerçekten de, ayrılık günümüz, mezuniyet günümüz yaklaşıyor. Sevgililer Günü senin için son iyi fırsat. Bunu kaçırmayı göze alabilir misin?"

'Gerçekten de öyle.' Tsumugi bu fikre ısınmaya başlamıştı.

'Üniversitede yollarımız ayrılıyor, endişelenecek ne var ki?'

'Gerçekten de öyle.'

'Kendini hazırla ve öne çık.'

Geriye dönüp baktığımda, bunu gülümseyerek söyleyenin Ayame olması ne kadar ironik. Ayame'nin bana karşı hislerinden habersizdim.

Keşke ben de onun kadar sevimli olsaydım.

Ona imreniyordum.

Durum aynen böyleydi. Bir söylenti duyardım.

'Duydun mu? 3. sınıftan Asakura cesaretini toplayıp ona itiraf etti!'

Bu tür söylentileri duymanın rahatsız edici olduğu gerçeği yadsınamazdı.

Hayato onlardan biri olacak mı?

Kaygı sürekli olarak yeniden ortaya çıkıyor.

'Ancak Asakura'nın başvurusu reddedilmiş gibi görünüyor.'

'Tekrar?'

Ayame'nin erkek arkadaş edinmekle ilgilendiği söylenemez.

Neden? Çünkü yüksek standartları mı var?

Hayato, Ayame'ye bakıyor.

Onun da ona karşı ilgisi var mı?

Hoşlandığım tüm erkeklerin sürekli Ayame'ye bakmasının sebebi ne?

Ben Ayame değilim.

Ben onun kadar sevimli değilim.

Kıskançlığım hasete dönüşüyor.

Arkadaşım olmasına rağmen ondan nefret ediyorum.

Kalbim giderek kararıyor gibi hissediyorum.

'Hayato Nanase'nin Ayame'ye aşkını itiraf ettiği, ancak Ayame'nin onu reddettiği anlaşılıyor.'

Hayato'nun reddedilmesinden sonra, aklımın bir köşesinde Ayame'yi sevdiğini bildiğim halde, ondan hoşlanmaya nasıl devam edebilirdim ki?

"Ayame'den hoşlanıyorum," demişti o çocuk bana ortaokuldayken. Bu sözler aklımdan hiç çıkmadı. Hala da çıkmıyor. Aynı döngü tekrarlanıyor. Ayame ile birlikte olduğum sürece, en karanlık duygularımla yüzleşmek zorundayım.

Keşke Ayame orada olmasaydı.

Ayame hiçbir yanlış yapmadı.

Olsa bile . . .

Üniversite öğrencisi olduktan sonra da Ayame samuray dilinde konuşmaya devam etti, bu yüzden sonunda ona, 'Bak, artık lisede değiliz. Bunu bırakır mısın?' dedim.

Ondan uzaklaştım. Her şey benim kontrolümdeydi.

O zaman da biliyordum... bunun kıskançlığımdan kaynaklandığını.

Bu yüzden Ayame'nin son mesajını görmezden geldim.

Şimdi onu görmek ve yüz yüze konuşmak istiyorum.

Ayame bekliyor.

O gizemli kafede, sonsuza dek...

Tsumugi, sanki uykudan uyanır gibi, yavaşça gözlerini açtı.

Gözlerinin önüne yine aynı tanıdık kafe içi geldi. Tavandan sarkan lambalar, duvara monte edilmiş üç büyük antika sarkaçlı saat ve yukarıda yavaşça dönen ahşap bir tavan vantilatörü vardı.

Ancak kahvesini dolduran Kazu ortalarda yoktu. Onun yerine, tezgahın

arkasında Kei Tokita duruyordu ve iri yuvarlak gözleriyle Tsumugi'ye bakıyordu. Açık bej bir hırka ve göğüs kısmında önlük bulunan şarap kırmızısı bir önlük giymişti.

'Ah.'

Merhaba. Hoş geldiniz!

Kazu duygusuz bir ses tonuyla konuşurken, duyguları her zaman yüzünden okunan Kei, yeni gelen Tsumugi'yi içten ve samimi bir gülümsemeyle karşıladı. Gözleri adeta "Seni bekliyordum!" der gibi parlıyordu.

'Şey, eee.'

Kei işaret parmağını yukarı doğru uzattı.

"Şu anda dışarıda telefonla konuşuyor. Biliyorsunuz, sinyal buraya kadar ulaşmıyor."

Tsumugi de bu bodrum katındaki kafeye sık sık gittiği zamanlarda birkaç kez sinyal alamama sorunu yaşamıştı.

'Anlıyorum.'

Tsumugi, Kei'nin cevabına şaşırdı. Sanki Kei, onun gelecekten geleceğini biliyormuş gibiydi.

'Onu sizin için çağırayım mı?'

'Hayır, iyiyim.'

Tsumugi aceleci cevabından hemen pişman oldu. Geçmişte yaşıyor olsaydı, Ayame'nin dönmesini rahatça bekleyebilirdi. Ama şimdi durum farklıydı. Bir zaman sınırı vardı. Kahvesi soğumadan bitirmesi gerekiyordu. Bardağa dokundu; sıcak olmasa da hala yeterince ılıktı. İsterse bir çırpıda içebilirdi. Kesinlikle tahmin ettiğinden daha az sıcaktı.

Ne yapmalıyım? Belki de ondan Ayame'yi getirmesini istemeliyim...

Tsumugi elinde bardağın sıcaklığını hissederken ve düşünürken Kei, "Acaba bir kavgaya mı karıştınız?" diye sordu.

'Ne?'

Tsumugi'nin başı aniden kalktı. Kei'nin Ayame ile olan tartışmasını bu kadar iyi algılaması onu şaşırtmıştı. Ama Kei'nin samuray dilinde konuşması göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi. Tsumugi, kalbini delen anıların acısını hissetti – bu kafede mutlu bir şekilde sohbet ettikleri anılar. "Bak, artık lisede değiliz. Bunu kesebilir misin?" dediğini hatırladı. Ayame'yi ittikten sonra, o samuray konuşmasını o zamandan beri reddediyordu.

Ya Ayame geri dönmezse?

Aniden endişelenen Tsumugi, söylediklerini geri almaya karar verdi.

'Şey, belki de—'

Göz göze geldikleri anda Kei, "Onu hemen çağıracağım!" diye yanıt verdi ve çıkışa doğru koştu.

'Şey, belki...'

Çın-Dong

Her şey bir anda olup bitti.

‘Özür dilerim, aceleniz olmalı.’ Kafe sahibi Nagare Tokita, aşçı üniformasıyla mutfaktan çıktı. Nagare, neredeyse iki metre boyunda, heybetli bir adamdı. Kei'nin müdahalesinden pişmanlık duyuyormuş gibi, ince gözlerini kısarak özür dileyen bir ifadeyle baktı. ‘Eşim zaman kısıtlamasını düşünüyor ve sizinle en kısa sürede tanışma fırsatı bulmak istiyor.’

Tsumugi, "ona seninle tanışma şansı vermek" derkenki sözlerinde bir tereddüt hissetti.

Onunla görüşmemem mi gerekiyor?

Bu ince bir ayrıntıydı, ancak Nagare'nin söyledikleri doğruysa, Kei'nin Ayame'ye karşı önemli ölçüde sempati duyduğunu gösteriyordu. Tsumugi'nin tepkisini fark eden Nagare, hemen açıklama yaptı.

'Seni burada beş saat bekledi...'

'Ne?'

"Israrcı yapısı nedeniyle karım onunla sohbet etmeye elinden geldiğince çalıştı. Ancak tüm çabalarına rağmen, ondan bir gülümseme bile alamadı."

Tsumugi, Nagare'nin açıklamalarını duyunca irkildi ve göğsü sıkıştı.

Ayame'yi beş saat beklettim.

Nagare sözlerine şöyle devam etti: “Sonra gelecekten siz ortaya çıktınız. Karmaşık kuralları ve riskleri öğrenmelerine rağmen geçmişe dönmeye karar veren insanların mutlaka geçerli bir sebebi olmalı. Muhtemelen o gün kafede bulunmayı kaçırdınız ve şimdi pişmanlık duyuyorsunuz. Doğru mu anladım?”

Derin bir nefes alan Tsumugi, ancak ". . . Evet." diyebildi.

Üç sarkaçlı saate baktı. Lise yıllarında sadece ortadaki saatin doğru çalıştığını duymuştu. Şimdi saat dörtü gösteriyordu.

Ayame kapanış saatine kadar kalmış olmalı.

Bunu hayal etmek bile, yaptığı saygısızlığa öfkelenmesine neden oldu.

Şimdi ise Ayame'yi bu kadar önemsiz bir şey yüzünden bu duruma getirdiği için pişmanlık duyuyordu.

Ama sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, Nagare sessizce mırıldandı: "O koltuğa oturmayı seçen herkes gibi, eminim ki aklınızda çok şey var."

Tsumugi, Nagare'nin bu kafede muhtemelen pek çok pişmanlık duyan insan gördüğünü düşündü.

Bu sadece benim düşüncem değil.

Bu küçük keşif, onun giderek düşen moraline biraz olsun neşe kattı.

'Uzun bir konuşma mı olacak?'

'Bağışlamak?'

‘Onunla yaptığınız konuşma.’

Nagare, ne konuşacaklarını değil, ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bunun tek bir sebebi vardı: Kahve tamamen soğuyana kadar vakti vardı.

Ne olacak?

En önemsiz nedenler bile bir ilişkinin onarılmasını geciktirebilir. Çoğu zaman iki taraf da diğerinin iddialarını kabul etmez ve ilişki yıllarca gergin kalabilir. İnsan kalpleri karmaşıktır ve basit çözümler genellikle onları şaşırtır. Birine ne kadar çok inanırsanız, ihanete uğradığınızı hissettiğinizde öfke veya üzüntü o kadar dayanılmaz hale gelir. Tek taraflı bir özürle mi bitecek, yoksa belki de işleri daha da mı karmaşıklaştıracak? Belki de Ayame'nin memnuniyetsizliğini dışa vurmasıyla sonuçlanacak. Tsumugi'nin bunu bilmesinin bir yolu yoktu.

Ancak . . .

Tsumugi, karmaşık bir ilişkinin bir fincan kahvenin soğuması kadar kısa bir sürede düzeleceğini düşünmüyordu. Bu nedenle dürüstçe, "Emin olamıyorum," diye yanıtladı.

Nagare, sanki cevabını bekliyormuş gibi, "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Öyleyse, bunu kahvenize koyayım."

Tsumugi'nin yanında duruyordu ve elinde kürdana benzeyen bir şey tutuyordu. Ancak yakından bakıldığında, Nagare'nin büyük elinde öyle görünmesinden başka bir şey değildi. Aslında gümüş renkli metal bir çubuktu.

'Bu ne için?'

‘Fındığınıza koyun. Kahve tamamen soğumadan hemen önce bip sesi çıkarmaya başlayacaktır. Bu olduğunda, konuşmanın ortasında olsanız bile, lütfen kahvenizi hemen bitirin.’

'Bu bir alarm mı?'

'Evet.'

Nagare metal çubuğu Tsumugi'nin önüne tuttu ve ardından dolu kahve fincanına yerleştirdi. Çubuk küçük bir kaşık büyüklüğündeydi.

'Kahvenizi bitirmeden önce soğursa ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?'

Tsumugi bunu lise yıllarında Ayame ile birlikte kafeyi ziyaret ederken duymuştu.

Hayalete dönüşüp sonsuza dek bu sandalyede oturmak zorunda kalmakla ilgili bir şey.

O zamanlar bunu saçma bulmuştu. Ama gerçekten zamanda geriye yolculuk yaptıktan sonra, bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başladı.

Bir hayalet mi?

Tüm vücudunu ürpertti.

'İyi misiniz?'

Tsumugi yukarı baktığında Nagare'nin yüzünde endişe gördü.

"İyiyim," diye yanıtladı.

Çın-Dong

Çanın sesine doğru yönelen Tsumugi, girişe doğru baktı.

Kemer şeklindeki girişin ardında, görüş alanının dışında, üzerinde inek çanı gibi bir zil takılı olan kafenin büyük ahşap kapısı vardı. Dolayısıyla Ayame bu noktada hala görüş alanının dışındaydı. Buna rağmen Tsumugi'nin omuzları gerildi ve dizlerinin üzerinde yumruklarını sıkarken kalbi hızla çarpıyordu.

'Bak, artık lisede değiliz. Şunu bir kenara bırakabilir misin?'

Tsumugi'nin, Ayame'nin üniversitede hâlâ samuray dili kullandığı için ona yönelttiği o tek cümle, Ayame'nin içini kemirmiş ve onun üzüntülü tepkisinin zihninde yeniden canlanmasına neden olmuştu.

"İçeri buyurun," diye seslendi kemerli geçidin ötesinden bir ses.

Hemen köşede.

Vücudunda bir anda adrenalin patlaması yaşandı.

Tsumugi, üniversitenin ikinci yılında Ayame'nin bu kafede kendisini bekleyeceğine dair mesajı aldı. Bu, kemerin diğer tarafındaki Ayame'nin yirmi yaşında olduğu anlamına geliyordu. Tsumugi ise yirmi sekiz yaşındaydı. Aralarında tam sekiz yıl yaş farkı vardı; Ayame sadece daha

açık tenli değil, aynı zamanda daha gençti ve bu da Tsumugi'nin onu görme konusunda tereddüt etmesi için açık bir neden oluşturuyordu. Lise yıllarında, aynı yüzme kulübünde oldukları dönemde, Ayame yaz aylarında bile olağanüstü açık tenini korumuştu. Makyaja ihtiyaç duymayan belirgin yüz hatları, onu okuldaki kız öğrenciler arasında zaten öne çıkarıyordu.

Hiç şüphesiz daha da güzelleşecekti.

Tsumugi'nin o anki duygularını dürüstçe değerlendirmek gerekirse, Ayame'yi görmek istemekle istememek arasında gidip gelen bir ikilem içinde olduğunu söyleyebiliriz.

Hayat çok adaletsiz.

Tsumugi bunu aynanın karşısında defalarca tekrarlamıştı – lisede, üniversitede, ilk işinde, iş arkadaşıyla ilk randevusunda ve hatta ayrıldıktan sonra bile. Her aynaya baktığında, çiller ve güneş lekeleriyle dolu yuvarlak yüzü ve şişmiş gözleriyle kendisine bakarken, belirli duygular kabarıyordu.

Keşke ben de Ayame kadar sevimli olabilseydim.

Ama Ayame'nin nasıl hissettiğini duyduktan sonra, aklına yeni sorular gelmeye başladı.

Ayame bende neyi beğendi?

Zevkler elbette değişir. Kime aşık olacağınızın her zaman bir mantığı veya sebebi yoktur. Geriye baktığında, Tsumugi Hayato'ya neden aşık olduğunu bile bilmiyordu. Peki Ayame neden onu seçti?

Çünkü ikimiz de kale meraklısıydık, değil mi?

Ama zaten herhangi bir kale meraklısı da olur değil mi?

Diğer düşünceler de araya sızdı.

Eğer erkek olsaydım, Ayame'ye kesinlikle aşık olurdum. Kale meraklısı ve o kadar güzel biri olunca, ona aşık olmamak garip olurdu. Ama kesinlikle reddedilirdim. Çünkü Ayame erkeklerden hoşlanmıyor; benden, bir kadından hoşlanıyor...

Tam o sırada,

'Uzun zaman oldu, değil mi?'

O, Ayame'ydi.

Kendine özgü, abartılı tonlamalı samuray aksanıyla konuşan kız, tıpkı lise yıllarındaki gibiydi. Sesi, o kadar güzel, sakin bir altoydu ki.

'Bak, artık lisede değiliz. Şunu bir kenara bırakabilir misin?'

O günden beri Ayame'nin samuray konuşmasını bir daha duyamamıştı. Konuşmayı tekrar duyduğunda ise Tsumugi'nin kalbi anında lise yıllarına geri döndü. Ama bu sadece kısa bir an içindi.

'. . . Ha?'

Ayame'yi girişin önünde görünce gerçekliğe geri döndü.

‘Ayame?’

'Yüzüne taktığın o bakış da ne?'

Kadın, Tsumugi'nin karşısındaki koltuğa otururken başını yere vurdu.

Gözlerimi dik dik bakmamalıyım.

Yine de Tsumugi'nin bakışları Ayame'nin başından ayrılamadı. Gözlerini ondan uzaklaştıramadı.

Bir zamanlar porselen kadar açık ve saydam olan teni şimdi korkunç derecede solgundu. Büyük gözleri hâlâ yerindeydi, ama bunun dışında Tsumugi'nin lisedeki en yakın arkadaşı Ayame'yi hatırlatan hiçbir şey kalmamıştı. Bir zamanlar ipek gibi olan gür siyah saçları tamamen dökülmüştü. Ama sorun sadece saçlarında değildi; kazağının kollarının uçlarından görünen kolları ince ve narin görünüyordu. Giysilerinin altından bile, kaslı yüzücü fiziğinin dramatik bir şekilde eridiği belliydi.

Bu gerçek olamaz.

Tsumugi'nin zihni bomboş kaldı.

'Aman Tanrım! Benim halimden habersiz mi geldin?'

Ayame bunu hafif bir gülümsemeyle söyledi, ancak yüzünde yalnızlık vardı. Başka bir deyişle, Tsumugi'nin yüzünden, ilerleyen yıllarda onunla iletişime geçmeyeceğini anlamıştı.

Bakmaya dayanamıyorum.

Ayame'nin ölümünü duymuş olsa da, Tsumugi onun bu kadar değişmiş olmasını beklemiyordu. Kahvesini bir çırpıda içip kaçma isteği duydu.

'Kaç yıllık deneyim iddiasındasın?'

'Ne?'

‘Senin yaşın.’

'Yirmi sekiz.'

'Ne? Yirmi sekiz mi? Hiç değişmemişsin.'

Bu pek doğru değildi. Sekiz yıllık bir fark gizlenemezdi. Tsumugi şüphesiz yaşlanmıştı. Ama Ayame'nin bu kadar değiştiğini gördükten sonra dış görünüşle ilgili bir yoruma nasıl cevap verebilirdi ki?

'Hım? Bu da ne!'

Ayame'nin gözü Tsumugi'nin eline takıldı.

Evli misin?

'Hı? Ah...'

Tsumugi bir anda sol yüzük parmağını sakladı.

Ayame senden hoşlanıyor olabilir mi?

Hayato'dan duyduğu sözleri hatırlayan Tsumugi, Ayame'nin yüzüğü görünce üzüleceğinden endişelendi.

Hata yaptım.

Tsumugi bakışlarını Ayame'den kaçırdı, sol elini masanın altına sakladı ve farkında olmadan sağ eliyle kahve fincanını kaldırdı. Ayame onu izledi ve sessizce iç çekti.

'Seni rahatsız eden ne? Lütfen arkadaşının Hayato olduğunu söyleme?'

'Ne? İnanılmaz!'

Farkına varmadan, benzer bir samuray tarzı konuşmayla cevap vermişti. Belki de yüzüğünü gösterme hatasından dikkatleri dağıtmak için anlık bir dürtüydü.

Ayame, Tsumugi'nin şiddetli reddini duyunca kahkahalara boğuldu. Tsumugi de neden bu kadar kesin bir şekilde reddettiğini anlamadığı için güldü.

'Hayato'da o zamanlar ne gibi bir çekicilik bulduğunu hep merak edeceğim.'

'Ben daha gençtim. Mezunlar buluşmasında karşılaştığımızda ben de şaşırmıştım.'

İkisi de tekrar kahkahalara boğuldu.

'Kocan nasıl bir adam?'

'Tam bir bilgisayar meraklısı.'

'Böylece?'

'Tarih bilgisi benden bile daha fazla.'

'Eğer doğruysa, olağanüstü bir başarı.'

'Evet. Büyük savaşçılardan bahsetmeye başlayınca durmuyor.'

'Büyük savaşçılardan hangisini kayırıyor?'

'Devasa Magara Naotaka.'

'Sekiz metrelik kılıcı kullanan heybetli savaşçı mı?'

'Başka hiç kimse değil.'

'Gerçekten de tam bir bilgisayar meraklısı olmalı.'

'Aslında.'

İkisi de tekrar güldü. Tsumugi, konuşmasının samuray diline bu kadar kolay dönüşmesine şaşırdı; bir şekilde uygun geldi. Aynı şekilde devam etmeye karar verdi.

Ancak, hayati önem taşıyan bir şeyi aklından çıkarmıştı.

Bip bip bip... Bip, bip, bip...

Kahvenin yakında soğuyacağını bildiren alarm, kafenin her yerinde yankılanıyordu.

‘Ah!’ Tsumugi'nin yüzündeki gülümseme kayboldu.

Ama sohbet etmek için hiç vaktimiz olmadı. Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Kadın, tezgahın arkasındaki Kei ve Nagare'ye yalvarır bir bakış attı. Kei gözlerini kaçırdı, Nagare ise özür dilercesine yavaşça başını salladı.

'Bu adil değil...'

Tsumugi neredeyse ağlayacak durumdaydı.

Henüz . . .

Ne?

Karşısında oturan Ayame gülümsüyordu. Kafenin kuralını lise yıllarında öğrenmişlerdi ama Nagare'nin Tsumugi'ye verdiği uyarıdan habersizdi.

‘Ne yazık ki, Ayame…’

'Biliyorum. Zamanı geldi.'

‘Ben, ben…’

Tsumugi özür dilemesi gerektiğini hissetti, ancak ne kadar çok denese de bu sözler bir türlü aklına gelmiyordu. Aklına sürekli şu soru takılıyordu: Özür dilemenin ne faydası olurdu ki?

Bip, bip, bip, bip...

Ama zaman kimseyi beklemez. Tezgahtan Kei'nin endişeli bakışları Tsumugi'ye zamanının azaldığını söylüyordu. Hatta Kei'nin zorla içkiyi boğazından aşağıya dökeceğini bile hayal etti.

En iyisi şimdi iç.

Tsumugi bardağı kaptı ama yine de...

Böylece çekip gidemem!

...bardağı dudaklarına götürmeye bir türlü cesaret edemedi.

'Çabuk iç,' diye fısıldadı Ayame usulca.

'Neden bu kadar sakinsin?'

Ayame içten bir kahkaha atarak, "Eğer burada bir hayalete dönüşeceksen, geceleri nasıl uyuyabilirim? Hayatımdan çok az bir süre kaldı, lütfen beni daha fazla azaptan kurtar," dedi.

Yeter artık! Şimdi içmekten başka çarem yok!

"Üzgünüm Tsumugi."

Ayame, Tsumugi'nin duygularını adeta içten içe görmüş gibiydi. Bunu bilerek söylemişti.

'Bu adil değil!'

Tsumugi gözlerini kapatıp kahveyi bir çırpıda içti.

Ayame, omuz çantasından kurdeleyle bağlanmış bir kutu çıkarıp Tsumugi'nin önüne koyarken, "Öyleyse veda ediyoruz," diye duyurdu.

'Bu ne?'

Tsumugi, kendisini saran o uçma hissiyle mücadele ederek kutuyu aldı.

"Bu çikolata."

'Çikolata?'

'Sonuçta bugün Sevgililer Günü.'

Gelecekten gelen Tsumugi bu gerçeğin farkında değildi. Buluşmalarının 14 Şubat'ta planlandığını şimdiye kadar unutmuştu.

'Benim için?'

'Duygularımı ifade etmek için.'

'Ah . . .'

Ayame'nin kızarmış kulaklarından anlaşıldığı kadarıyla, bu günümüzde kızlar arasında değiş tokuş edilen "arkadaşlar arası çikolata" değildi.

"Gerçekten de öyle," dedi Ayame.

Ama... ama...

‘Anlıyorum. Özel bir isteğim yok... Sadece kendimi ifade etmek istedim.’

'Ama tam da böyle bir zamanda...'

'Bana kurnaz demek doğru olur ama bu anı bekliyordum. Seninle olan ilişkimi düzeltmek için artık zamanım kalmadı, öyle değil mi?'

Ayame'nin iğneleyici sözüne karşılık verecek hiçbir kelime yoktu.

“Ama burada, bu kafede, sonsuza dek bekleyebilirdim. Ölümümden sonra bile, gelecekteki bir senin bir gün beni görmeye geleceğine inanıyordum.”

'Neden... neden daha önce bir şey söylemedin...'

'Söylediklerimi kabul etmeye hazır olmayacağını gayet iyi biliyordum.'

'Ancak . . .'

'Hayato'ya çikolata bile vermeyen kim olabilir?'

'Bu farklı.'

'Bu ikisi aynı şey.'

'Nasıl?'

Ayame, gülümsemeye çalışırken yüzünü buruşturarak, "Bakışlarını kazanamamanın acısı aynı," dedi. Sonra daha melankolik bir mırıltıyla ekledi, "Ama duygularımı asla ifade edemeden ölmek daha büyük bir azap." Daha yumuşak tonu belki de duygularına karşılık veremeyen Tsumugi'yi acıdan korumak içindi, ama yine de Tsumugi'nin kulaklarına ulaştı.

‘Ah…’

Tsumugi, bedeninin sisli bir buhara dönüşmeye başlamasıyla birlikte uzayda sürükleniyormuş gibi hissetti.

'Vay canına!'

Ayame'ye doğru uzandı, ama eli bile şeklini kaybetmişti. Tamamen buharlaşmış bir halde, tavana doğru çekilmeye başladı.

‘Ayame!’

'Veda.'

‘Ayame!’

'İçiniz rahat olsun, Beyaz Gün'de sizden hiçbir karşılık beklemiyorum!'

Bunlar Ayame'nin yarı şaka yarı samimiyetle söylediği son sözleriydi. Tsumugi'nin tavana doğru yükselişini izlerken genişçe gülümsese de, gözlerinden iri iri yaşlar süzülüyordu.

‘Ayame! Aya…’ Tsumugi tamamen ortadan kayboldu, sadece sesi hafifçe yankılanıyordu: ‘…ben…’

Kimse ne olduğunu anlamadan, beyaz elbiseli kadın Tsumugi'nin oturduğu yere oturdu.

'O gitti.'

Tsumugi'nin kaybolduğu tavana bakarken, Ayame elleriyle yüzünü kapattı, omuzları şiddetle titriyordu.

‘Tsumugi . . .’

Çöküşün eşiğinde olan Ayame'ye destek olan kişi Kei'ydi.

'İyi iş çıkardın.'

Ayame, Kei'nin kollarında yüksek sesle ağladı.

'Yani, Tsumugi bu kapının diğer tarafında bekliyor, doğru mu?'

Bodrum katındaki kafenin büyük kapısının önünde duran Ayame, arkasındaki Kei'ye bu soruyu yöneltti. Ayame, kellik sorununu gizlemek için peruk takmıştı.

‘Evet…’ dedi Kei. Ardından, Ayame'nin bitkin halde merdivenlerden aşağı koştuktan sonra ağır ağır nefes aldığını görünce, ‘…ama iyi misin?’ diye sordu.

'Ben iyiyim.'

Ayame elini göğsüne koyarak nefes alışverişini düzenlemeye çalıştı.

"Onu ilk gördüğüm anda ona aşık oldum," diye itiraf etti utangaç bir

şekilde, daha çok kendi kendine.

Şöyle devam etti: "Okul değiştirdiğim gün Tsumugi en arkada oturuyordu. İstediğim her şeydi – kesinlikle çok sevimliydi."

Eli, tereddütle ama kararlılıkla kapı kolunu kavradı.

‘O günden sonra, gözümün önünden başka hiçbir şey göremiyordum. Dikkatini çekmek için şato takıntısına ilgi duyuyormuş gibi bile yaptım. Onunla ilk konuştuğumda kalbim patlayacak sandım. Hayatımın en mutlu anıydı. Ama Hayato bana itiraf ettiğinde içimde bir burukluk hissettim. Ortaokulda ona aynı kalp kırıklığını yaşatmıştım zaten.’

Tsumugi, ortaokuldaki çocuğun neden onu reddettiğini Ayame'ye hiç söylememiş olsa da, Ayame yine de biliyordu.

‘Aslında ona hislerimi itiraf etmediğime pişmanım. Keşke ona aşık olduğum Sevgililer Günü'nde duygularımı paylaşsaydım. Ah, biliyorum, muhtemelen beni reddederdi, ama en azından daha sonra acı çekmesini engellerdi. Bunu şimdi anlıyorum. Sadece varlığım bile ona üzüntü verdi. Bu yüzden verdiğim acı için özür dilemeye geldim.’

Eli kapı kolunu daha sıkı kavradı, ama çevirmeden önce Kei araya girdi.

"Yanlış anladınız," dedi, sözlerinde belirgin bir onaylamama tonu vardı.

'Yanlış mı anladın? Nasıl yani?'

Ayame, Kei'nin beklenmedik sözleri karşısında şaşkınlıkla gözlerini açarak arkasına döndü.

'Eğer o zaman itiraf etseydin, bu sadece bir okul aşkı olmaz mıydı? Ve tam da itiraf etmediğin için onunla gerçek anılar biriktirebildin, değil mi?'

‘Gerçek anılar mı?’

'Evet. İtiraf etseydin, ona biraz üzüntü yaşatmaktan kaçınabilirdin belki, ama ne sen ne de Tsumugi hatırlayacak bir şey elde edemezdik.'

'Tsumugi de mi?'

‘O, anılarını seninle birlikte yaşamayı tercih ederdi. Elbette ederdi. Yoksa neden seninle böyle buluşmak için bu kadar çaba harcasın ki?’

'Anlıyorum . . .'

'Hayatta iyiyi de kötüyü de bir araya getirirsin; hepsi birer hatıra.'

Kei'nin sözleri üzerine Ayame'nin gözlerinden yaşlar süzüldü.

'Gözyaşlarına vakit yok. O bekliyor.'

'Sağ.'

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü silen Ayame, biraz yerinden oynamış olan peruğunu çıkardı.

‘Teşekkür ederim. Son anda pişman olmaya çok yakındım. Ona gerçek

benliğimi ve ona asla veremediğim bu hediyeyi göstereceğim...’

Ayame omuz çantasından küçük bir kutu çıkardı. Kutu, altın kurdeleli koyu kırmızı bir kağıda sarılmıştı. İçine bir de mesaj kartı sıkıştırılmıştı.

Ayame, "Bunu onun almasını isterim," dedi ve ardından büyük kafe kapısını açıp içeri girdi.

Yavaşça, sanki bir rüyadan uyanır gibi, Tsumugi gerçekliğe geri döndü. Ayame artık karşısında değildi. Kafeyi taradı. Tezgahın arkasından onları endişeyle izleyen Kei gitmişti ve onun yerinde Kazu vardı. Her an ağlayacak gibi görünen Kei'nin aksine, Kazu'nun yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sadece olup bitenleri soğukkanlılıkla izliyordu.

Her şey bir rüya olabilir miydi?

Tsumugi bunun doğru olduğuna inanmaya çalıştı, ama elinde kalan kurdeleli kutu buna izin vermedi. Sonra yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını fark etti.

'Taşınmak.'

Başını kaldırdığında, tuvaletten yeni dönmüş olan beyaz elbiseli kadının karşısında durduğunu gördü.

'A-ah, özür dilerim.'

Tsumugi aceleyle yerinden kalktı ve onun yerine, beyaz elbiseli kadın masa ile sandalye arasındaki boşluğa oturdu. Tsumugi yanındaki koltuğa geçti, Ayame'nin kendisine verdiği kurdeleli kutuyu masaya koydu, omuz çantasından bir mendil çıkardı ve gözyaşlarını sildi.

'Nasıl geçti?'

Tezgahın başında oturan Hirai ona seslendi. Sorusu üzerine, sildiğini sandığı gözyaşları yeniden akmaya başladı.

Tsumugi, Hirai'ye sırtını dönerek, "Hiçbir şey yapamadım," diye yanıtladı.

Ona özür dilediğimi bile söylemedim.

O kadar önemsiz bir şeye takılıp kalmıştı ki. Keşke Ayame'den bu kafede beklemesini isteyen mesajı aldığında onunla buluşmayı kabul etseydi, hastalığını daha erken öğrenebilirdi. O zaman, belki de, son ayrılıkları bu kadar acı verici olmazdı. Bu küçük düşürücü düşünce tarzı, birlikte geçirebilecekleri birkaç değerli ayı ondan çalmıştı. Düşündükçe, içini saran

pişmanlık daha da yoğunlaşıyordu. Bu pişmanlık, affedilmez gözyaşları gibi akıyordu.

"Ama onu görmeye gittin, değil mi?" diye sordu Hirai arkasından usulca.

'BEN . . .'

Tsumugi, Ayame'den gelen kurdeleyle bağlanmış kutuya acı dolu bir yüzle baktı. Ayame itirafını yapmış, son anlarında dürüst duygularını ortaya koymuştu. Bu beklenmedik itiraf karşısında Tsumugi donakalmış, ne yapacağını bilemiyordu. Ayame'yi reddetmek istemiyordu ama nasıl tepki vereceğini de bilmiyordu. Muhtemelen tereddüdü Ayame'yi daha da incitmişti.

Tsumugi, her kelimesi ona ağırlık vererek, "Eğer çabalarım kaçınılmaz bugünü değiştirmeyecekse, belki de onu görmenin hiçbir anlamı yoktu," dedi.

Hirai, tezgahta sigarasından bir nefes çekerken, "Bu bir olasılık, ama..." diye düşündü. "Sizin dünyanız çok farklı görünmeyebilir, ama onun için yürek değiştiren bir an değil miydi?"

'Ne demek istiyorsun?'

"Seni beklediğini söylemişti, değil mi?"

Tsumugi cevap vermek yerine kutuya baktı.

'Peki, sence mutluluğu kim buldu – seni hiç görmeyen kız mı, yoksa seni gören kız mı?'

'Beni hiç görmeyen kız mı, yoksa gören kız mı...?'

Hirai, sanki "Gerisini sen hallet" dercesine duman üfledi.

Ayame'nin kalbi mi?

Düşününce, arada büyük bir fark olduğu ortaya çıktı.

Ayame'nin kendisi de şöyle demişti: "Duygularımı ifade edemeden ölmek daha da acı verici olurdu."

Tsumugi kutuya uzandı ve açtı. İçinde Ayame tarafından yapılmış gibi görünen çikolatalar vardı. Kutunun ve kurdelenin arasına sıkıştırılmış karta baktı,

"Ah..." diye nefes nefese kaldı.

Kartta şunlar yazıyordu:

> Tsumugi Ito, senden hoşlanıyorum.
> Benimle çıkmak ister misin?
> 14 Şubat 2004. Ayame Matsubara.

Tsumugi'nin omuzları duygudan titriyordu.

Karttaki tarih, yakın arkadaş olmalarından çok önceydi. Kaledeki sohbetlerinden ve samuray dilinde konuşmaya başlamalarından önceydi. Ayame, ilk tanıştıklarından beri Tsumugi'ye karşı duygularını ifade edememişti.

Sonunda, bu duygular...

‘Ayame . . .’

Tsumugi'nin hıçkırıkları kafede yankılandı. Ama kimse onu azarlamadı. Kazu işine devam etti ve beyaz elbiseli kadın sessizce kitabını okudu.

Hirai gözleriyle sigara dumanını takip etti.

'Kazu, bir kahve daha alabilir miyim?'

‘Bir tanesi de onun için…’

'Evet, elbette.'

Kazu'nun Hirai ve Tsumugi'ye ikram ettiği kahve fincanlarına dokunulduğunda, kahve tamamen soğumuştu.

OceanofPDF.com

BEFORE THE COFFEE GETS COLD SERIES

More than 1 million copies sold worldwide

In a charming Tokyo cafe, customers are offered the unique experience of time-travel. But there are rules and the journey does not come without risks. Customers must return to the present before the coffee gets cold . . .

Translated from Japanese by Geoffrey Trousselot, Toshikazu Kawaguchi's heartwarming and wistful series tells the stories of people who must face up to their past in order to move on with their lives.

What would you do if you could travel back in time?

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Toshikazu Kawaguchi, 1971 yılında Japonya'nın Osaka şehrinde doğdu. Daha önce Sonic Snail adlı tiyatro grubunda yapımcılık, yönetmenlik ve senaristlik yaptı. Oyun yazarı olarak eserleri arasında COUPLE, Sunset Song ve Family Time yer almaktadır. Before the coffee gets cold adlı romanı, Kawaguchi'nin 1110 Productions tarafından sahnelenen ve 10. Suginami Drama Festivali'nde büyük ödülü kazanan bir oyunundan uyarlanmıştır. Bunu Tales from the cafe, Before your memory fades, Before we say goodbye ve Before we forget kindness adlı eserleri izlemiştir.

OceanofPDF.com

Ayrıca Toshikazu Kawaguchi tarafından

Kahve soğumadan önce
Kafeden Hikayeler
Hafızanız silinmeden önce
Vedalaşmadan önce

OceanofPDF.com

İlk olarak 2024 yılında Picador tarafından yayınlandı.

Bu elektronik baskı ilk olarak 2024 yılında Picador tarafından yayımlanmıştır.
Pan Macmillan'ın bir baskısı
Smithson Müzesi, 6 Briset Caddesi, Londra EC1M 5NR
AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat,
Liffey Trust Merkezi, 117–126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1, D01 YC43
Dünya çapındaki ortak şirketler
www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-0350-4626-3

Telif Hakkı © Toshikazu Kawaguchi 2023
Çeviri telif hakkı © Sunmark Publishing, Inc. 2023

Kapak illüstrasyonu ve yazar fotoğrafları Sunmark Publishing Inc.'in izniyle kullanılmıştır.
Kedi illüstrasyonu © Shutterstock

Toshikazu Kawaguchi'nin bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

İlk olarak Japonya'da YASASHI-SA O WASURENU UCHI NI adıyla yayınlandı
Sunmark Publishing Inc., Tokyo, Japonya tarafından 2023 yılında yayınlanmıştır.
Japonca/İngilizce çeviri hakları Sunmark Publishing, Inc. ile düzenlenmiştir.
Gudovitz & Company Edebiyat Ajansı aracılığıyla, New York, ABD

Pan Macmillan'ın bu kitapta veya bu kitapla ilgili olarak atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi üzerinde hiçbir kontrolü veya sorumluluğu bulunmamaktadır.

Yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunamazsınız. Bu yayınla ilgili olarak yetkisiz herhangi bir işlem yapan kişi, cezai kovuşturmaya ve tazminat davalarına maruz kalabilir.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.picador.com adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları, yazar etkinlikleri ve diğer içerikler hakkında haberler bulabilir, e-bültenlerimize abone olarak yeni yayınlarımızdan ilk siz haberdar olabilirsiniz.

OceanofPDF.com